

Phù Dung Giang Hồ

Contents

Phù Dung Giang Hồ	2
1. Chương 1: Đại Náo Địa Phủ	2
2. Chương 2: Kỳ Tài Luyện Võ	6
3. Chương 3: Phiên Y – Danh Trấn Giang Hồ	8
4. Chương 4: Bái Sư Học Nghệ	12
5. Chương 5: “mỹ Nam” Cứu Anh Hùng	13
6. Chương 6: Lân Đầu Gặp Mặt - Là Sự Bắt Đầu Vận Mệnh Của Cả Hai	15
7. Chương 7: Nam Nhân , Ta Chấm Người Rồi , Người Trốn Không Thoát Đây	19
8. Chương 8: Bộc Lộ Tình Cảm	26
9. Chương 9: Bị Bắt Cóc	30
10. Chương 10: Gặp Lại Minh Châu	34
11. Chương 11: Đoạn Vô Nhai Đại Biền	37
12. Chương 12: Thâm Tình	40
13. Chương 13: Trùng Phùng	44
14. Chương 14: Kịch Mở Màn	47
15. Chương 15: Hôn Lễ Đại Biền	51
16. Chương 16: Đại Thắng	53
17. Chương 17: Thắng Trận	55
18. Chương 18: Trở Lại Lạc Thành	60
19. Chương 19: Đại Ca	63
20. Chương 20: Trừng Trị Ngọc Phụng	66
21. Chương 21: Vị Hôn Thê Của Ôn Thuận Minh	70
22. Chương 22: Giải Trừ Hôn Sự	72
23. Chương 23: Lạc Thiên Vy	74
24. Chương 24: Liên Thành	76
25. Chương 25: Trong Ngoài Liên Kết	79
26. Chương 26: Mục Linh Nhi	81
27. Chương 27: Thành Thân	84
28. Chương 28: Gặp Lại Đông Phương Tuấn	88
29. Chương 29: Đồng Hành	91
30. Chương 30: Truyền Thuyết	93
31. Chương 31: Lạc Vào Đào Hoa Viên	96
32. Chương 32: Hồn Kiếm Và Tứ Đại Hộ Pháp	97
33. Chương 33: Ca Ca, Huỳnh Gặp Phiên Phúc Rồi (thượng)	101
34. Chương 34: Ca Ca, Huỳnh Gặp Phiên Phúc Rồi (hạ)	102
35. Chương 35: Sóng Gió Bắt Đầu	103
36. Chương 36: Đại Hội Võ Lâm (1)	105
37. Chương 37: Đại Hội Võ Lâm (2)	107
38. Chương 38: Đại Hội Võ Lâm (3)	111
39. Chương 39: Đại Hội Võ Lâm (4)	113
40. Chương 40: Đại Kết Cục	115
41. Chương 41: Ngoại Truyện 1	119

42. Chương 42: Phiên Ngoại 2	123
43. Chương 43: Phiên Ngoại 3	125

Phù Dung Giang Hồ

Giới thiệu

Nội dung truyện phù dung giang hồ của tác giả Hoa Tuyết Tử kể về các mỹ nữ : - Lãnh Tâm Nguyệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-dung-giang-ho>

1. Chương 1: Đại Náo Địa Phủ

Đọc theo con đường trên phố Tây , một con đường có nhiều trung tâm mua sắm nhất thành phố, Hai cô gái , một áo tím, một áo lam , đang tay cầm bị lớn , tay xách bị nhỏ , hớn hỏ đi vào một trung tâm mua sắm.

“ Tiểu Nguyệt àh , hôm nay chúng ta mua nhiều rồi , hay là đi ăn một chút đi” – cô gái áo lam lên tiếng.

“Cũng được , lên lầu 5 năm đi , ở đó có nhà hàng bán món Nhật cũng ngon lắm, chẳng phải cậu rất thích món nhật sao” – cô gái áo tím tên tiểu nguyệt trả lời (TT : hai đại tỷ nữ chính đều xuất hiện rồi đó , chắc hẳn các tình yêu cũng đoán được cô gái áo lam là ai rồi chứ gì)

“ Ừm, chỉ có tiểu Nguyệt là hiểu tớ nhất thôi, yêu tiểu Nguyệt nhất trên đời luôn, tớ sẽ không lấy chồng đâu , cả đời bám theo cậu không buông “ Ngọc Nhi mang khuôn mặt hí hửng kể sát lại mà nói.

“ Thôi đi cô nương , cô tha cho tôi, cô mà đeo bám tôi, thì không chừng tôi sẽ trở thành kẻ thù của rất nhiều đàn ông đó” – Tiểu Nguyệt chững bộ mặt như thê thảm ra trả lời.

“ Hi hi không có đâu , tiểu Nguyệt nhà ta là thiên hạ vô địch không đối thủ mà , không cần phải sợ” – Ngọc Nhi mang khuôn mặt tươi cười vô tội trả ngược lại

“ Bớ tay cậu luôn , đi ăn thôi , chẳng phải cậu bảo đói bụng sao”- Tiểu Nguyệt thở dài đối với cô bạn này , luôn luôn là hết cách phản kháng.

Hai cô gái sau khi vào nhà hàng thì gọi ngay món sushi, và món takaki (TT: món này là món nhật , mình không hiểu lắm các tênh iu tra google đi nha)

Đang ăn được giữa chừng thì chuông báo cháy vang lên, tất cả mọi người đều hốt hải xách đồ chạy ra cửa.

“ Cháy , cháy , chạy mau”

“ mọi người bình tĩnh , đừng hốt hoảng “- nhân viên nhà hàng tìm cách trấn an

“ cháy tới nơi rồi còn không hốt hoảng cái gì nữa, tránh ra” – một khách hàng xông tới xô ngã anh nhân viên , sau đó chạy về hướng cửa.

“ tiểu Nguyệt àh , làm sao đây”- Ngọc nhi quay sang hỏi tiểu nguyệt.

“ tìm cầu thanh bộ mà chạy, cháy rồi không thể đi thanh máy, thang cuốn có nhiều người rồi, chịu không nổi sức nặng , sẽ sập mất “ – tiểu nguyệt bình tĩnh trả lời.

“àh”

Hai cô một trước , một sau nhằm ngay hướng cửa cầu thang mà đi, bỗng nhiên một luồng sáng lóe lên hút hai cô vào trong.

“ Ngọc nhi tỉnh lại “- Tiểu Nguyệt day day Ngọc nhi đang nằm bất tỉnh cạnh mình.

“ Ừm , tiểu Nguyệt chúng ta đang ở đâu vậy” – Ngọc nhi dùng tay day huyệt thái dương và dụi mắt từ từ ngồi dậy.

“ Địa phủ “ – tiểu nguyệt trả lời (TT : chỗ này xin giải thích thêm , mẹ của nguyệt tỷ là người của gia tộc linh thị , hậu duệ của Nữ Oa nương nương , nên tỷ ấy từ nhỏ tiếp xúc và biết những thứ mà người thường không biết)

“ cái gì” – Ngọc nhi nghe câu trả lời thì hoảng hốt , mở mắt nhìn xung quanh , đập vào mắt là cảnh tựa hỏa ngục , đâu đâu cũng là lửa , cộng thêm tiếng thét của những hồn ma , và những hình ảnh tương tự những trong các phim mình đã từng coi .

“ tại sao chúng ta lại ở đây “ – sau mấy giây định thần lại, ngọc nhi quay sang hỏi tiểu nguyệt (TT: do từ nhỏ làm bạn với tiểu nguyệt cho nên đối với những thứ lập dị này ngọc nhi không còn lạ lẫm nữa.).

“ có lẽ do lúc hỏa hoạn , cánh cửa địa phủ mở ra để cho các linh hồn bị chết cháy đi vào, chúng ta trong lúc không cẩn thận cũng bị hút vào “ – tiểu nguyệt bình tĩnh trả lời như không có gì là lạ (TT : ta khiếp , đến địa phủ lúc còn sống mà không có gì lạ là sao , pó tay , đúng là khác người)

“ àh” – ngọc nhi trưng ra bộ mặt như hiểu biết.

“hai vị tiểu thư , xin hỏi hai vị có phải là hai người sống mà vừa rồi bị hút vào u minh giới (cửa địa phủ) không “

Tiểu Nguyệt và Ngọc Nhi quay đầu lại , thì thấy một người đàn ông độ chừng 40 tuổi đứng trước mặt họ , ông ta có một vẻ mặt vô cùng thân thiện nhưng hình như trong mắt có chút áy náy , lẫn xấu hổ.

“ Phải “ – tiểu nguyệt lạnh lùng trả lời

“ ông có chuyện gì sao, àh mà ông là ai vậy” – Ngọc nhi cũng xen vào một câu

“ ta là phán quan của địa phủ, vừa rồi khi u minh giới được mở , đáng lẽ ra ở khu vực cửa cầu thang của hai vị đi sẽ không có, và theo sổ sinh tử hai vị cũng chưa chết , nhưng do lúc đó ta và diêm vương cùng hắc bạch vô thường đang uống say, cho nên đã hơi mạnh tay , khiến cho u minh giới mở rộng hơn so với dự kiến , cho nên mới khiến hai vị bị hút vào và xuất hiện ở đây” – phán quan giọng nói lú lú, càng nói càng nhỏ.

“ cái gì”- ngọc nhi la lớn

“ ông ...các ông đúng là ... ông biết như vậy sẽ hại chết người không hả “ – ngọc nhi mang giọng điệu tức giận trả lời , nhưng trong mắt thì ánh lên tia xảo nguyệt, phán quan do áy náy cuối đầu nên không nhìn thấy , còn tiểu nguyệt thì nhìn rõ từng chút một , trong lòng thầm nghĩ : “ lần này địa phủ gặp phiền phức rồi”

“tiểu thư xin đừng tức giận , đây là do ta sai , địa phủ sẽ chịu trách nhiệm bồi thường, diêm vương nói rồi chỉ cần tiểu thư có yêu cầu gì cũng sẽ đáp ứng , còn nữa lập tức sẽ đưa hai vị về nhân gian ngay”- phán quan cuống quýt trả lời.

“ có thật không” – ngọc nhi khuôn mặt tươi cười trả lời, nhưng trong mắt thì sự xảo nguyệt càng ngày càng lớn.

“ thật , thật đó nếu không tin ta dẫn hai vị đi gặp diêm vương để đối chất , nói cho rõ ràng”

“ vậy thì làm phiền ngài dẫn đường” – ngọc nhi tiếp tục tươi cười , rồi quay sang tiểu nguyệt nói : “ tiểu nguyệt chúng ta đi thôi, đi tham quan địa phủ một chuyến nào “

“Được “ – tiểu nguyệt cũng hòa theo , dù gì thì cũng đang rảnh rỗi không có chuyện gì làm , hơn nữa mỗi lần ngọc nhi ra tay đều có trò hay để xem , lần này cũng không ngoại lệ.(TT: ta khiếp, buồn đi dạo địa phủ , chỉ có hai tỷ nhà ta mới vậy thôi; NN,TN cùng đồng thanh : là người viết mà sao lại đổ thừa bọn ta; TT : câm miệng).

Hai cô gái đi theo phán quan đến một căn phòng , đối diện cửa lớn là một cái ngai bằng vàng, phía trên có một người (TT: àh không ông này đâu phải người , dưới này làm gì có người chứ , ngoại trừ hai tỷ của chúng ta) đang ngồi , ông này độ chừng 30 mấy tuổi thôi trẻ hơn ông phán quan hồi này , hai bên là hai gã một mặc đồ trắng, một mặc đồ đen . (TT : chắc các bạn cũng biết đây là hắc bạch vô thường trong truyền thuyết của chúng ta chứ nhỉ)

Vừa vào phòng , xọc vào mũi là mùi rượu nồng nặc . Ngọc nhi lên tiếng hỏi :” Ta nói này , các người rốt cuộc uống bao nhiêu rượu vậy hả?”

Hắc vô thường mon men tới gần trả lời (TT: ông này định dè ngọc tỷ hả, cút sang một bên; hvt: ta có đâu , ta chỉ sợ cô ấy nghe không rõ nên mới lại gần thôi chứ bộ; TT ; ai tin nổi hả trời, lý do đó cũng đúng , về học thêm một khóa bịa chuyện đi rồi quay trở lại) : “ tiểu thư , không nhiều lắm 4 người chỉ có 50 vò thôi”.

“ cái gì 50 vò mà nói không nhiều lắm , vậy các người cho là bao nhiêu vò mới nhiều đây hả” __ Ngọc nhi quát.

“ khoảng hơn 150 vò đi “ – bạch vô thường tiếp lời.

“ bây giờ ta đã hiểu tại sao bọn ta lại ở đây rồi “ – tiểu nguyệt lên tiếng .

“ tại sao” – phán quan , diêm vương, hắc bạch vô thường cùng đồng thanh hỏi.

“tại vì nhờ những con ma men như các người chứ tại sao, vậy mà còn mở miệng hỏi cho được”- tiểu nguyệt quăng cho họ một ánh mắt khinh miệt trả lời.

“ tiểu thư đừng giận , bất quá người muốn bồi thường thế nào bọn ta cũng chịu , chỉ xin người đừng kiện cáo chuyện này với thượng cấp ở trên , ta mới nhậm chức không được bao lâu, không muốn về quê cày ruộng sớm như vậy đâu”- diêm vương khóc lóc khuyên bảo , hẳn biết tiểu nguyệt là người của gia linh tộc cho nên có cơ hội gặp mặt cấp trên của hắn , nếu như chuyện này giải quyết không xong hẳn chuẩn bị tinh thần nghỉ hưu trước thời hạn đi là vừa, và còn trở thành diêm vương thoái vị sớm nhất trong lịch sử , hẳn thật sự không muốn bị đem ra làm trò cười cho thiên hạ đâu nha.

“ông nói có thật không” – ngọc nhi cười gian hỏi lại .

“ thật, thật , thật 100% luôn, nếu không tin, tiểu thư cứ hỏi thử phán quan và hắc bạch vô thường đi”- diêm vương gật đầu lia lịa.

“ đúng đó tiểu thư người cứ nói đi chúng tôi chuyện gì cũng đáp ứng”- phán quan tiếp lời.

“ đúng vậy”-hắc bạch vô thường cùng đồng thanh.

“ nếu vậy thì bọn tui cũng không làm khó diêm vương lão gia nữa”-ngọc nhi miệng mỉm cười nói.

“ tiểu thư ý của người là sẽ không đi kiện hả “- diêm vương đôi mắt phát sáng.

“tất nhiên , bất quá các ông phải đáp ứng yêu cầu của bọn tui”- ngọc nhi thay tiểu nguyệt trả lời.

“ được , chỉ cần trong phạm vi ta làm được , cái gì ta cũng đáp ứng hết”-diêm vương đáp.

“đây là do ông nói đó nha, không được hối hận àh”- tiểu nguyệt cũng hiểu rõ ý định của ngọc nhi nên cũng phụ họa theo (TT: ta nói rồi hai tỷ này là yêu nữ mà , diêm vương phen này ông sập bẫy rồi)

“ đúng , do ta nói ta sẽ không hối hận” – diêm vương khẳng định một lần nữa

Tiểu Nguyệt cùng Ngọc Nhi nhìn nhau cười , biết gian kế đã đạt .

“ ta nói diêm vương àh , mấy năm gần đây rất chuộng những chuyện xuyên không , ông có đưa ta và tiểu nguyệt đi một chuyến được không”-ngọc nhi tiến lại gần miệng mang theo ý cười nói với diêm vương.

“ chỉ vậy thôi sao , vậy thì quá đơn giản, tiểu thư muốn đến triều đại nào năm bao nhiêu , cứ nói đừng ngại ta lập tức làm liền”- diêm vương hí hửng trả lời.

“ về triều đại nào không có trong lịch sử đi, chứ lịch sử bọn ta thuộc quá rồi, không vui đâu”- tiểu nguyệt trả lời.

“đúng , đúng”-Ngọc nhi cũng phụ họa theo.

“ không có trong lịch sử hả, vậy thì đi tứ quốc đi ở đó được đó”- phán quan suy nghĩ một hồi rồi chen vào nói.

“tứ quốc”- tiểu nguyệt cùng ngọc nhi cùng đồng thanh quay lại nhìn

“ ừm đúng đúng,tứ quốc rất được đó”- hắc bạch vô thường cũng không chịu thua kém.

“ tứ quốc như thế nào “ –tiểu nguyệt hỏi.

“ àh nơi đó bao gồm bốn quốc gia , lục địa đó có hình vuông , 4 nước này như 4 hình tam giác xếp lại với nhau sẽ cho ra một hình vuông”- phán quan giải thích.

“ thế tứ quốc bao gồm những nước nào”-ngọc nhi hỏi .

“ bao gồm :tử la , lãnh ngạo , long tuyến, dạ vân bốn nước. ngoài ra còn có một số tiểu tộc ít người sống xung quanh nhưng không đáng kể “ _ diêm vương tận tình giải thích.

“àh thế thì đưa bọn ta đến đó đi nghe cũng được đó”- ngọc nhi hí hửng nói.

“ được , được ta sẽ đưa hai vị tiểu thư đi liền”-diêm vương cứ nghĩ mình sắp thoát được phiền toái nên vui mừng khôn xiết.

“khoan đã”- tiểu nguyệt lên tiếng

“sao vậy tiểu nguyệt” – ngọc nhi hỏi.

“ đúng đó tiểu thư hay hay là người không chịu nơi đó, vậy chúng ta chọn nơi khác đi nha “- phán quan suy nghĩ rồi nói , nghĩ là chắc muốn chọn nơi khác.

“ đến nơi đó cũng được nhưng mà cho dù bọn ta ở thời đại này có học võ nhưng khi đến đó võ này không thể sử dụng được, hơn nữa linh lực của ta lại không tùy tiện sử dụng được.” – tiểu nguyệt giải thích.

“àh há, tại sao ta lại quên mất chuyện này nhỉ, mấy cuốn tiểu thuyết nói rõ ở mấy cái thời đại đó có rất nhiều cao thủ võ lâm , nếu như không có võ công thì không thể tự bảo vệ mình, mà mấy cái thời đó còn trọng nam khinh nữ nữa , vậy thì càng phải biết võ mới được, nè lão đầu ông không nói sớm ,có phải muốn hại chết bọn ta , để chết không đối chứng không hả.”- ngọc nhi quay sang lườm lườm diêm vương.

“đâu có , đâu có ta nào dám, tiền đồ của bọn ta nằm trong tay hai vị,ta làm sao mà dám chứ, bắt quá nếu hai vị muốn có võ công trở thành cao thủ thì ta sẽ sắp xếp hai vị không cần phải lo”- diêm vương lấy tay quạt mồ hôi trán trả lời .

“ vậy thì còn nghe được , nếu không hậu quả thế nào , ta nghĩ không cần nói ông cũng biết chứ”- tiểu nguyệt lạnh lùng trả lời.

“đã biết, đã biết”-diêm vương khúm núm giống như chuột gặp phải mèo (TT : tôi nghiệp, ta nói rồi mà không nghe , thấy chưa bây giờ mắc bẫy rồi đó; DV: người không nói rõ làm sao ta biết , ta bị người hại thế thảm rồi đó; TT: ta đã cảnh báo rồi còn gì; DV: lần sau người gắn luôn đèn tín hiệu luôn đi cho dễ nhận biết;TT: ý người là giống loại đèn của xe cấp cứu đó hả;DV: ừm : TT: người đẹp mang theo cái đó ra đường còn gì là hình tượng của mỹ nhân, ý kiến tôi cũng đi nói, đi đi chỗ khác chơi cho ta làm việc).

“vậy thì đi thôi , đừng lè mề ta chờ không được nữa rồi “- ngọc nhi hí hửng , cứ nghĩ đến việc được xuyên không là tâm trạng như đang ở trên mây.

“đội đã còn việc võ công người nói sắp xếp là khi nào”- tiểu nguyệt cắt ngang.

“ đúng đó “- ngọc nhi cũng hỏi

“àh, sau khi hai vị tới đó tự khắc sẽ có thôi” –phán quan thay mặt diêm vương trả lời.

“vậy thì được , đi thôi”- tiểu nguyệt liếc xéo.

“mời hai vị , lối này”- diêm vương và phán quan cùng hắc bạch vô thường cung kính đưa tay ra làm điệu bộ mời.

Đi một đoạn dài qua hành lang lát đá , hai cô được đưa đến một cánh cửa , bên trên có một tấm biển đề 3 chữ lớn “thời không môn”.

“hai vị đây là thời không môn , bước qua nó hai vị có thể đến tứ quốc”- bạch vô thường lên tiếng.

“được rồi đưa tới đây được rồi , không cần đưa nữa , mà còn cái vụ võ công không được quên đó nghe”- ngọc nhi phát tay ý bảo họ dừng không cần đưa tiếp.

“nhất định , nhất định rồi hai vị không cần phải lo “- phán quan khúm núm trả lời.

“Ngọc Nhi đi thôi”- tiểu nguyệt lôi ngọc nhi qua thời không môn.

“hai vị lên đường cẩn thận”- diêm vương đưa tay chào tạm biệt. Đến khi hai bóng dáng khuất sau thời không môn hắc vô thường lúc này mới lên tiếng :”Diêm vương vừa rồi khi khởi động thời không môn chúng ta lỡ chia nó làm hai lối rồi”.

“Ý của người hai người bọn họ sẽ đến hai nơi khác nhau của tứ quốc hử”- diêm vương quay sang hỏi.

“đúng vậy”- hắc vô thường thành thật trả lời.

“tiêu rồi , bây giờ phải làm sao đây, không được họ mà nổi giận thì tiền đồ của ta coi như tiêu, phán quan người đuổi theo ta giao Lãnh tiểu thư cho người, hắc bạch vô thường các người đi theo Giang tiểu thư, tuyệt đối không thể để sơ xuất biết chưa”- diêm vương nghiêm mặt nói.

“diêm vương thế còn ngài”- phán quan cùng hắc bạch vô thường cùng đồng thanh.

“ta ở đây tọa trấn, chứ đi hết rồi công việc ở đây ai giải quyết đây, hơn nữa ta là diêm vương không thể tùy tiện rời khỏi địa phủ, thế nào các người có ý kiến àh”-diêm vương ung dung đáp.

Phán quan và hắc bạch vô thường nhìn nhau sau đó lẳng lẽ bước qua thời không môn, hey ai bảo họ là cấp dưới đành phải nghe lệnh thôi.

Nhìn bóng dáng đi xa , diêm vương nở nụ cười khoái trá “ hắc hắc bọn họ đi hết rồi bây giờ có thể về uống rượu tiếp rồi, không còn sợ bị ai làm phiền hết”.

Hết chương 1

2. Chương 2: Kỳ Tài Luyện Võ

Lúc tỉnh dậy tiểu nguyệt thấy mình đang ở trong một sơn cốc , trong trí nhớ tiểu nguyệt nhớ rõ mình sau khi rời khỏi thời không môn thì bị một luồng sáng cuốn lấy , sau đó thì bất tỉnh.

“Ngọc nhi , Ngọc nhi , cậu ở đâu “ tiểu nguyệt quay qua quay lại không thấy ngọc nhi thì lên tiếng kêu nhưng đáp lại chỉ là tiếng vọng của sơn cốc.

“ chuyện này là sao, Ngọc nhi rốt cuộc đã đi đâu”- tiểu nguyệt kêu cả buổi không thấy hình ảnh quen thuộc , cuối đầu thất vọng.

Bỗng nhiên khoảng đất dưới chân lại đột nhiên bị lún xuống, khiến cho Tiểu Nguyệt cả người đều bị rơi xuống.

Khi tiểu Nguyệt định thần lại thì phát hiện mình đã rơi nhào vào trong một sơn động, quang cảnh chung quanh hoàn toàn là một mảnh xa lạ, phía bên trong cùng có một kệ chất đầy những quyển sách cũ, xem ra nơi đây từng có người ở, nhưng dựa vào lớp bụi kia thì xem ra, người đó đã rời đi lâu rồi, hoặc giả đã qua đời nên không thể quét dọn được.

Do tạm thời không thể ra khỏi động nên tiểu nguyệt không có chuyện gì làm, cũng may trong động có trái cây dại cộng thêm có nước trong các thạch nhũ nên tạm thời không lo ăn uống . Lúc này rảnh rỗi không có gì làm nên lấy mấy quyển sách trên kệ sách ra xem, mới phát hiện thì ra ở đây toàn bí kíp võ công, công thêm một quyển nhật kí của chủ nhân nơi này.

Theo nhật kí thì chủ nhân nơi này là “thiên nhất “ một người thích sưu tập bí kíp võ công , điển tịch giang hồ, trong một lần tình cờ phát hiện ra hang động này, thấy nó rất thích hợp làm nơi tu luyện, nên quyết định ẩn cư tại đây, nhưng bây giờ lại không nhìn thấy nữa, xem ra ông ta đã chết thật rồi, chứ làm gì có ai để lại nhiều bảo bối như vậy mà ra đi cơ chứ.

Đang suy nghĩ thì một giọng nói từ đằng sau vang lên.

“Lãnh tiểu thư , cô sao rồi “.Tiểu nguyệt quay đầu lại nhìn thì thấy phán quan đang đứng ở đó.

“ngươi rất biết cách xuất hiện đó , sao không đợi ta bị con rắn kia ăn thịt rồi chui ra luôn”-tiểu nguyệt tức giận trừng mắt nhìn ông ta.

“ấy , ầy , tiểu thư đổ oan rồi ta không xuất hiện vì biết với bản lĩnh của tiểu thư sẽ không có chuyện gì xảy ra cả “-phán quan hốt hoảng giải thích.

“vậy sao hay là ông sợ ta tính nợ với ông”- tiểu nguyệt dùng giọng điệu khó tin hỏi.

“không có , tuyệt đối không có ta cho dù có mượn gan trời cũng không dám”-phán quan đầu khổ trả lời, tại sao số hần lại khổ như vậy hả trời (TT: đáng đời cho bỏ cái tật uống rượu , hắc hắc (^ - ^))

“thôi bỏ đi , ta hỏi ông Ngọc nhi đâu rồi , sao ta không thấy”

“àh , chuyện là như vậy, lúc thời không môn mở ra , có lẽ lâu ngày không sử dụng ,nên mấy cái nút điều khiển bị hư , khiến cho nó bị tách làm hai, nên hai vị mặc dù đang ở cùng thời không nhưng mà Giang tiểu thư có lẽ đang ở một nơi khác trên đại lục này”- phán quan giải thích.(TT :đồ cũ rồi thì đổi đi, đừng tiết kiệm , mai một dùng lại phát nổ giữa chừng là có chuyện đó;DV: người cho ta tiền đổi nghe, người biết vật giá leo thang không hả;TT:liên quan gì đến ta, ta nghèo lắm,ông tự lo đi;DV: vậy cũng đi nói ,biến; TT: hứ người ta có lòng tốt không nghe thì thôi,xi cốc cần quan tâm).

“theo ông thì bây giờ Ngọc nhi đang ở một nơi khác trên lục địa này hả, mà không phải là ở thời không khác sao”-tiểu nguyệt giọng đầy chấp vấn.

“ chắc chắn đó tiểu thư của tôi ơi , tui làm sao mà dám lừa tiểu thư được, tui đã kiểm tra kỹ rồi mà”

“ vậy bây giờ chúng ta đi tìm Ngọc nhi thôi”

“tiểu thư đợi đã, chẳng phải người bảo nếu không có võ công thì sẽ rất khó sống ở thế giới này hay sao, ở đây có nhiều bí tịch như vậy hay là người luyện một ít đi để còn phòng thân”

“ có phải đây là võ công mà các người sắp xếp cho bọn ta không “

“ không phải , thật ra lúc đầu đã sắp xếp một thứ khác , nhưng do sơ xuất của thời không môn , nên tiểu thư mới ở đây , dù sao cũng ở đây rồi hay là luyện luôn đi, luyện xong chúng ta đi tìm Giang tiểu thư cũng không muộn”

Tiểu Nguyệt ngẫm lại lời nói của phán quan thật không sai, không có võ công hành sự ở thế giới này rất bất tiện, vì vậy quyết định ở lại đây học đổng bí tịch này.Cũng không biết có phải do tư chất vốn là thiên tài IQ cao , hay là nhờ linh lực hỗ trợ, mà trong vòng ba tháng tiểu Nguyệt đã luyện xong tất cả bí tịch trong hang, bây giờ võ công đã trở nên rất lợi hại vô cùng , cao thủ nhất đẳng trên giang hồ cũng không thể sánh bằng . (TT : hey , chuyện tốt mình không bao giờ có cả, toàn người ta hưởng không hà, ông trời ơi sao số tui khổ thế này)

Nên quyết định cùng phán quan rời khỏi sơn cốc đi tìm Ngọc nhi ,

3. Chương 3: Phiên Y – Danh Trấn Giang Hồ

Do khi ra khỏi sơn cốc trời đã tối , y phục trên người của tiểu Nguyệt không phù hợp với thời đại này , nên việc đầu tiên là tìm kiếm y phục thay , sau đó là tìm một chỗ nghỉ chân.

Hai người một nam , một nữ rất may mắn vì ra khỏi sơn cốc thì tìm thấy , vài liệu trại của người phiên nên cũng giải quyết được vấn đề chỗ nghỉ và y phục .(TT: chỗ này giải thích thêm , phiên tộc này là một trong các tiểu tộc ít người sống ven tứ quốc mà lão già diêm vương bảo không đáng kể ở chương 1 đó)

Người phiên tộc rất hiếu khách cho nên phán quan và tiểu nguyệt được đối xử rất chu đáo, do phải lên đường tìm người gặp , cho nên họ chỉ ở lại một đêm sáng hôm sau đã lập tức lên đường.

Sau khi rời khỏi phiên tộc , tiểu nguyệt cùng phán quan đi dọc theo con đường đất , chẳng bao lâu thì đến một khu rừng , vừa vào rừng họ đã chứng kiến cảnh tượng một thiếu niên mặc một đồ màu lục, trên tay có vài vết thương do kiếm gây nên, đang bị một đám người vây quanh

“Đông Phương Tuấn , hôm nay ngươi dừng hòng trốn thoát, ngươi đã trúng “tiêu hồn tán” , một trong thập đại kỳ độc của võ lâm, suốt mấy trăm năm nay không có ai có thể giải được thập đại kỳ độc,cho dù bọn ta không giết ngươi,ngươi cũng bị trúng độc mà chết thôi”- một tên trong số đó chìa kiếm vào người thiếu niên mà nói.

“không sai tốt nhất ngươi nên đứng yên đó cho bọn ta giết đi, không chừng bọn ta còn có thể cho ngươi chết toàn thây”- một tên khác cũng hùng hổ đứng ra nói.

“hừ,bọn bại hoại võ lâm như các người mà cũng muốn lấy mạng của ta , nằm mơ đi, cho dù ta có chết cũng không cho các người toại nguyện” – thiếu niên áo lục không hề tỏ ra sợ hãi , ngược lại dùng giọng điệu đầy dũng khí đáp trả.Điều này khiến cho tiểu Nguyệt khâm phục trong lòng “thật có khí phách”.

“hừ chết đến nơi rồi mà còn mạnh miệng , huynh đệ không cần nói nhiều với hần , giết hần chúng ta lập tức vang danh thiên hạ”-một tên khác đứng ra nói.

“ đúng đó, đúng đó”- những tên khác cũng hòa theo.

“Đông phương trang chủ , xem ra hôm nay ngươi không chết không được rồi” – tên đầu đàn lên tiếng , quát cho thiếu niên áo lục một ánh mắt xem thường,vênh ra bộ mặt đắc thắng.

“hừ , nói nhiều , có bản lĩnh thì xông lên đi , cùng lắm hôm nay ta chết nhưng 18 năm sau lại là một hảo hán”

“huynh đệ lên”- tên đầu đàn phát tay,cả đám người cùng xông lên , nhằm ngay hướng của thanh niên áo lục mà tấn công.Trong phút chốc chỉ thấy ánh sáng lóe lên của những thanh kiếm do phản xạ dưới ánh mặt trời ,cùng với tiếng leng keng do va chạm nhau của binh khí , cả một mảnh rừng giờ đây chỉ còn lại những bóng dáng của đám người đó và thiếu niên áo lục là còn di chuyển,tất cả dường như có thể cảm nhận sát khí nên không có bất kỳ sinh vật nào dám xuất hiện.

“tiểu thư bây giờ làm sao” – phán quan quay sang nhìn vẻ mặt đang thưởng thức trò hay của tiểu nguyệt hỏi, đoán chắc tiểu thư không dễ dàng gì mà bỏ qua những chuyện này , dù sao tiểu thư cũng là người thế kỷ 21 rất ít khi có thể nhìn thấy những cảnh như vậy,cho nên thế nào cũng xem cho đã rồi mới đi.

“xem” – tiểu nguyệt lạnh lùng quát cho ông ta một câu.Cả hai không nói gì chỉ lẳng lẳng đứng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Qua một hồi,do thiếu niên trên người mang thương tích,cộng thêm trúng độc,lại bị một đám người cùng lúc tấn công,dù đám người này võ công không bằng thanh niên áo lục nhưng họ vẫn đông hơn, cho nên không bao lâu thiếu niên áo lục đã đuối sức , một tên trong số đó thừa dịp đồng bọn đang vây đánh phía trước của người thiếu niên ,cầm kiếm định đánh úp phía sau của thiếu niên .

“ VÚT”

Một tiếng vang lên tên có ý định đánh lén ngã xuống đất, yét hầu xuất hiện một đường rất mảnh , máu theo đường mảnh chảy xuống đất, hai mắt hần mở tròn không nhắm lại được nữa ,lập tức tắt thở , thậm chí có thể hần không biết tại sao mình chết , vậy thì làm sao mà báo cáo với diêm vương đây chứ .

Mấy tên còn lại và thiếu niên không hẹn cùng nhìn theo hướng vừa phát ra tiếng động đó.

Họ chỉ thấy một nam tử trung niên mặc một bộ y phục phiêu màu nâu , trên đầu quấn khăn , chân mang ủng cao .

Một nữ tử khoảng 19 -20 tuổi nàng mặc một chiếc váy phiêu màu tím, nhưng nàng mặc nó lại hợp hơn so với những cô gái phiêu khác, làn da trắng, mái tóc đen như mực được vấn cao gọn gang, để lộ chiếc cổ thanh tú, đôi mắt nàng trong , sâu như nước hồ thu không thấy đáy, miệng nàng nhô lên để lộ một nụ cười lạnh, làm cho người ta cảm thấy như đang đứng giữa hầm băng ngàn năm.

Đông Phương Tuấn trong lòng thầm nghĩ :” nàng thật đẹp , ta từng gặp qua rất nhiều nữ nhân, nhưng không có người nào đẹp như nàng”(TT : bó tay ca này luôn , sắp chết rồi còn không quên ngắm gái;ĐPT: kệ ta , nàng đẹp thì ta ngắm liên quan gì tới người).

Cả bọn người kia cũng ngây ra trước nàng. Sau một thời gian thì một tên lấy lại tinh thần đứng ra hỏi:

“ a đầu huynh đệ bọn ta có phải do người giết không “

“phải thì sao mà không phải thì sao”- tiểu nguyệt lạnh lùng trả lời .

“a đầu, ‘ thiên đường có lối người không đi địa ngục không cửa người lại chui vào ‘ dám giết huynh đệ của bọn ta người chết chắc rồi”- tên đó hung hăng trừng tiểu nguyệt.

“chỉ dựa vào các người “- tiểu nguyệt vẫn lạnh lùng như trước.

“hừ , a đầu bọn ta là thập hổ Ly sơn , có danh tiếng trên giang hồ, tranh chủ của ‘thần kiếm sơn trang’ cũng sắp chết trong tay bọn ta, thì huống chi là một con a đầu miệng còn hôi sữa như người” – một tên khác cũng dùng bộ dạng coi khinh nói với tiểu nguyệt .

“các người có biết , vừa rồi ta dùng cái gì giết huynh đệ của các người không”- tiểu nguyệt cũng không thèm quan tâm tới hấn vẫn thản nhiên trả lời.

“tiểu thư là cái gì vậy” – phán quan bên cạnh tò mò, nhin không được lên tiếng hỏi, hấn đứng đây này giờ , không biết tiểu thư ra tay như thế nào, thì huống chi cái bọn đánh nhau kia.

“cánh hoa “ – tiểu nguyệt thản nhiên đáp lại.

Cả đám nam nhân , từ thập hổ Ly sơn cho đến phán quan và nam tử áo lục , đều sững ra trước câu trả lời của nàng, nhưng khi nhìn lại thì thể của tên kia , thì thấy bên cạnh hấn đích thực có một cánh hoa màu hồng nhỏ.

“hoa ở đâu vậy tiểu thư”- phán quan hỏi tiếp.

“ vừa rồi ở trên đường ,thấy đẹp nên hái , lúc này muốn ra tay , nhưng lại không biết dùng cái gì, nên ngắt đại một cánh , vậy thôi” – tiểu nguyệt bình thản đối đáp.

Cả đám lại thêm một phen sững sốt trước câu nói của nàng, chỉ dùng một cánh hoa mỏng và nhỏ lại có thể lấy mạng một cao thủ thuộc hàng đệ tam đệ nhị trên giang hồ , thì thật sự là chuyện không đơn giản.

“đại ca , đệ thấy chúng ta nên rút lui trước đi , cô gái đó và tên đi cùng tuyệt đối không phải hạng dễ chơi , bây giờ bảo toàn tính mạng , sau này báo thù không muộn”- một tên thấy tình hình không ổn đứng ra khuyên.

“thế còn Đông Phương Tuấn” – một tên khác chen vào.

“hắn trùng ‘ tiêu hồn tán ‘ không sống được bao lâu nữa, không cần phải lo”- tên lúc này cho ý kiến quay sang giải thích cho đồng bọn.

Tên thủ lĩnh suy nghĩ một hồi , cảm thấy có lý, nên quyết định ‘rút lui’ , trước khi đi còn mạnh miệng quát tiểu nguyệt một câu ‘a đầu thù này bọn ta nhất định sẽ báo’.

Bây giờ trong rừng chỉ còn tiểu nguyệt , phán quan, và lục y nam tử.

Lục y nam tử chấp tay hướng tới tiểu nguyệt :” cô nương , tại hạ Đông Phương Tuấn, hôm nay may nhờ cô nương giúp đỡ, hôm khác có dịp nhất định sẽ đền đáp.”

“đền đáp, người trúng tiêu hồn tán , sống không được bao lâu nữa, thì lấy cái gì mà đền đáp ta”. – tiểu nguyệt lạnh lùng ung ung cho hắn một câu.

Đông Phương Tuấn cuối đầu không biết phải trả lời thế nào, vì những gì cô nương này nói hoàn toàn đúng, đang suy nghĩ không biết phải đối đáp ra sao thì đột nhiên người y bộc phát.

“phụt”

Y phun ra một ngụm máu đen , sau đó ngất xỉu.

“tiểu thư bây giờ làm sao”- phán quan quay sang nhìn tiểu nguyệt hỏi.

“cứu hắn, hắn xem ra là một người có thể lực , biết đâu sau này còn có chỗ dùng được”- tiểu nguyệt lạnh lùng nói.(TT : ta khiếp người mà tỷ dùng như đồ vật, thật tội nghiệp cho tuần ca ; Nguyệt : người nói ta lãnh khốc vô tình mà , thì như vậy thôi chứ sao ; TT: bó tay tỷ luôn).

“nhưng cứu thế nào “- phán quan nghi hoặc.

“người đi tìm một chỗ nghỉ chân còn cứu thế nào là chuyện của ta”

Lúc Đông Phương Tuấn tỉnh dậy , trời đã tối ,phát hiện mình đang ở trong một sơn động, trên người ghăm rất nhiều kim , những cây kim này khác với kim may mà hắn từng thấy , thân kim làm bằng vàng , phía trên được bao bọc bởi một lớp mang 7 màu cầu vồng, và chúng cũng dài hơn so với kim bình thường.

Ở đối diện là cô nương đã cứu hắn ban sáng .

“người tỉnh”- tiểu nguyệt không thèm ngước lên nhìn chỉ chăm chú bỏ củi vào đồng lửa.

“cô nương , những cây kim này là” – đông phương tuần nghi hoặc hỏi.

“thắt thải châm” (TT : chú thích thắt thải châm này và một món bảo vật nữa , là đồ của gia linh tộc của mẹ nguyệt tỷ , sinh nhật ba tuổi tỷ ấy được tặng đó, và ở tứ quốc này chưa biết dùng kim châm cứu nên tuần ca không hiểu thôi – còn về bảo vật thứ hai sau này sẽ xuất hiện thôi).

“tại sao cô nương lại ghim chúng lên người tại hạ” – Đông phương tuần ngoài miệng hỏi nhưng trong lòng không khỏi nghi vấn :’ không lẽ nàng muốn hại ta , nhưng nếu vậy sao nào còn cứu ta, chắc không đâu’.

“cứu người, ta dùng thắt thải châm ép chất độc của tiêu hồn tán trên người của người ra”

“ép độc của tiêu hồn tán ra “ – đông phương tuần không còn tin vào tai của mình nữa , tiêu hồn tán là một trong thập đại kỳ độc của giang hồ, mấy trăm năm nay không ai giải được, thậm chí cả cao thủ hàng đầu , nội lực thâm hậu cũng không thể nào vận công bức độc ra được , vậy mà chỉ dùng mấy cây kim nhỏ này có thể sao.

Do có thể đọc suy nghĩ của người khác nên tiểu nguyệt cũng không tỏ ra ngạc nhiên trước vẻ mặt của đông phương tuần, vẫn dung thái độ lạnh lùng đáp lại hắn một câu:

“ ta dùng thắt thải châm đã thông nguyệt vị trên người của người . giúp ả lưu thông , đồng thời dồn chất độc của tiêu hồn tán lên yết hầu, bức người ới nói ra.” (TT: nguyệt tỷ nhà ta là thiên tài, lúc ở thế kỷ 21 học qua rất nhiều ngành trong trường đại học , trong đó có cả đông y và tây y , cho nên so với người cổ đại thứ được coi là kịch độc thiên hạ, đối với tỷ ấy chẳng là gì cả).

“thì ra là vậy , thế khi nào có thể rút chúng ra được “ – mặc dù nói không tin, nhưng bây giờ Đông phương tuần cảm thấy ká hơn rất nhiều, chất độc trong cơ thể cũng không còn nữa, chỉ là hơi kiệt sức, cần tĩnh dưỡng nghỉ ngơi mà thôi.

“người muốn rút ra , được thôi “ – tiểu nguyệt không nói hai lời tiến lại gần thu hết toàn bộ châm trên người Đông phương tuần.

Lúc nàng lại gần hắn , hắn có thể gửi thấy mùi thơm trên người của nàng, mùi thơm này không giống với mùi thơm của những nữ nhân trước đây hắn từng tiếp xúc, nó cho người ta một cảm giác dễ chịu.

“xong rồi” – Đông phương tuần đang chìm đắm trong hương thơm của mỹ nhân, thì bị một câu nói của nàng làm cho thức tỉnh, y có chút xấu hổ không biết phải làm sao nên quay mặt sang một bên.

“tiểu thư , ta đã về còn có vài người nữa “- trong lúc tiểu nguyệt và đông phương tuần không biết nói gì tiếp , thì giọng nói của phán quan vang lên ngoài cửa động.

Hai người nhìn ra thì thấy phán quan đi vào , theo sau là một đám người có nam có nữ , dẫn đầu là một gã nam tử bộ dáng thư sinh.Bọn họ nhìn thấy Đông phương tuần tất cả đều quỳ xuống hành lễ.” trang chủ , thuộc hạ đến chậm , khiến người bị thương, xin trang chủ trách phạt”.

“người của người”- tiểu nguyệt quay sang hỏi đông phương tuần.

“đúng vậy” – đông phương tuần ôn nhu nhìn nàng trả lời , dường như không hề tức giận trước thái độ lạnh lùng của nàng .

Rồi thay đổi nhanh chóng quay sang lạnh lùng nhìn đám người đang quỳ trên mặt đất :” nếu còn lần sau , đem đầu đến gặp ta”.

Bọn người quỳ dưới đất mới rồi khi thấy thái độ của đông phương tuần đối với tiểu nguyệt cứ tưởng mình nhìn nhầm , trang chủ của họ lại đi dịu dàng với một nữ nhân , chuyện đó chưa từng xảy ra trước đây , nhưng sau khi thấy thái độ lạnh lùng của hắn trở lại thì khẳng định chắc vừa rồi mình đã nhìn lầm thật .

“nếu người của người đã đến ,thì bọn ta đi đây”- tiếng nói tiểu nguyệt cất lên đánh vỡ sự im lặng trong giây lát .

“nàng muốn đi” –đông phương tuần dùng giọng điệu luyến tiếc hỏi tiểu nguyệt , ai cũng nhận ra hắn không hề muốn nàng đi.

“độc của người đã giải , người của người cũng đã đến , ở đây không còn chuyện của bọn ta nữa, lão Phán đi thôi” mặc dù nhìn rõ suy nghĩ của hắn nhưng tiểu nguyệt thủy chung vẫn lạnh lùng.

“đội đã nàng đã cứu mạng của ta , ta nhất định phải đền đáp, gần đây ta có một ngôi biệt viện hay là nàng đến đó ở vài hôm, để ta hoàn thành trách nhiệm của gia chủ, cũng như đền đáp ân cứu mạng của nàng” -thuộc hạ đông phương tuần hiểu ý chủ nhân muốn giữ cô nương này lại , nên tiến lại gần đỡ hắn về phía tiểu nguyệt.

“đúng đó tiểu thư , trời tối rồi hay là chúng ta khoan hãy đi”- phán quan hắn số khổ , vừa mới ra ngoài kiếm đồ ăn, kiếm không được còn gặp phải cái đám người này , phải dắt họ về đây tìm chủ nhân , vừa về tới tiểu thư lại muốn rời đi, hey thật là khổ quá mà.

“người hình như đã quên là ai đã để thất lạc người, nếu như không phải tại người , chúng ta đâu cần lên đường gấp tìm người” – tiểu nguyệt lạnh lùng quay qua quăng cho phán quan một ánh mắt hình viên đạn.

“...” phán quan chỉ biết im bặt , bởi vì những gì tiểu thư nói hoàn toàn đúng.

“đông phương trang chủ bọn ta còn có việc phải lên đường gấp, nếu có duyên hôm khác gặp lại , cáo từ”- chưa đợi hắn trả lời tiểu nguyệt đã túm lấy phán quan thì triển công rời đi.

Đông phương tuần do không kịp phản ứng khiến cho giai nhân chạy thoát nên thấy hụt hững vô cùng.

“trang chủ hai người họ là ai”- tên mang dáng vẻ thư sinh tiến lên hỏi đông phương tuần.

Đông phương tuần lúc này mới hoàn hồn đem sự tình kể lại cho hắn nghe.tên kia nghe xong vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên , còn có tán thưởng , không ngờ trên đời này lại có người giải được thập kỳ độc.

“trang chủ theo người nói, y thuật của nàng inh , lúc này lại mặc y phục tộc phiến , hay chúng ta gọi nàng là ‘Phiên y ‘đi.”- nam tử thư sinh đưa ra ý kiến.

“Phiên y, ... Phiên Phiên “ – Đông phương tuần , miệng lẩm bẩm gọi sau đó nhếch lên lộ ra một nụ cười . ‘Phiên y , Phiên Phiên chúng ta sẽ còn gặp lại’ – trong lòng hắn nghĩ thầm.

Chuyện trang chủ thần kiếm sơn trang bị thập hổ ly sơn tập kích , hạ độc, được một nữ tử thần bí cứu , nữ tử này chỉ dung một cánh hoa có thể trong vô thức lấy mạng của ly ngũ (cái tên bị nguyệt tỷ giết đó) trong thập hổ ly sơn , lại dùng một bộ kim châm kỳ lạ giải tiêu hồn tán một trong thập đại kỳ độc mà mấy trăm năm qua không ai giải được . Một truyền mười , mười truyền trăm, chẳng bao lâu ‘Phiên y ‘đã trở thành một cái tên quen thuộc và danh chấn giang hồ không ai không biết, chỉ có điều những người thấy được diện

mạo của nàng thì ngoại trừ đám người hôm đó ở sơn động thì không còn ai , nên nàng cũng trở thành một nhân vật ‘thần long không rõ chân diện ‘ và đề tài bàn tán của những kẻ thích buôn chuyện trong quán trà ,

4. Chương 4: Bái Sư Học Nghệ

(chương này tạm chia tay nguyệt tỷ và phán quan , nhưng được gặp lại ngọc tỷ và hai anh hắc bạch vô thường).

“ừm” – một nữ tử mặc đồ lam dùng tay day nguyệt thái dương , từ từ mở mắt .

“tỉnh , tỉnh rồi kìa”- một ông lão râu tóc bạc trắng giặt tay áo của bà lão đang đứng cạnh mình.

“ta đã nói rồi mà ,không có gì , chẳng qua là hơi sốc một chút mới ngất thôi, ông ở đó cứ cuống cuống cả lên “- bà lão khuôn mặt tươi cười nhìn nữ tử .

“cô nương , cô thấy thế nào rồi” – ông lão nhìn nữ tử vui vẻ hỏi.

“ừm , tôi không sao, cảm ơn hai người”-nữ tử nhìn ông lão mỉm cười trả lời.

“àh , mà tui đang ở đâu vậy”

“cô nương đây là điệp cốc , cô bị ngã ở bên ngoài, chính tướng công nhà ta đã cứu cô, mang cô về đây đó”- bà lão trả lời một cách thân thiện.

“àh , thì ra là vậy, cảm ơn ông “- lục y nữ tử điềm đạm nói ,

Việc này khiến cho hai kẻ đang dùng thuật ẩn thân đứng nhìn, xem chút nữa rút tròng mắt ra ngoài, thậm chí còn ngoáy lỗ tai xem mình có nghe nhầm hay không.

“nè lão hắc , Giang tiểu thư có phải lúc té đụng trúng đầu không , sao mà thay đổi nhanh quá vậy” – kẻ mặc áo trắng lên tiếng hỏi.

“tui cũng không rõ, nhưng hình như Giang tiểu thư bây giờ so với Giang tiểu thư trước kia đúng là có khác thật” – kẻ mặc áo đen đáp.

(TT: nữ tử áo lục này giờ nói chuyện chính là Ngọc tỷ nhà ta, còn hai kẻ áo trắng , áo đen kia chính là hai anh hắc bạch vô thường đó).

“cô nương cô tên gì vậy, nhà ở đâu , sao lại ngất ở ngoài điệp cốc vậy”- bà lão lên tiếng hỏi.

“tôi tên Giang Ngọc Nhi, nhà ở cách đây rất xa, tui bị trượt chân, bất cẩn té xuống đây”- Ngọc nhi đáp.

“àh thì ra là thế , cô nương cô....”- ông lão phân vân hỏi.

“lão bá người có gì cần hỏi , xin cứ tự nhiên không cần phải ngại”

“cô nương cô có muốn học võ công không”- bà lão thấy chồng lúng túng , nhin không được hỏi thẳng.

“học võ công, đương nhiên là muốn, muốn chứ, nhưng sao hai vị lại hỏi như vậy”- vừa nghe hai người họ nhắc đến võ công, mắt ngọc nhi đã sáng lên.

“chẳng giấu gì cô nương phu thê bọn ta vốn là người trong võ lâm, mệnh danh là tung sơn song lão, 20 năm trước bị người ta lừa , gây ra một lỗi lầm lớn, nhưng mà bọn ta dù gì cũng có danh tiếng , nên không có dũng khí thừa nhận , cho nên mới trốn đến đây ẩn cư, nhưng mà kỳ hạn của bọn ta đã đến không sống được bao lâu nữa , cho nên muốn tìm một người để truyền thụ tuyệt học cả đời, sau đó thì cứu được cô nương, ta nghĩ đây có lẽ là duyên phận, nếu cô nương không chê thì làm đệ tử của bọn ta được không”- bà lão thành khẩn nói.

“ừm , ừm , được , học liền , ta cầu còn không được nữa là”- Ngọc nhi gật đầu lia lịa.

“vậy thì tốt, ta còn sợ con không đồng ý, ngoan đồ nhi lại đây, làm lễ bái sư đi”- ông lão vui vẻ hớn hở ngoắc tay ngọc nhi.

“đồ nhi tham kiến hai vị sư phụ”- ngọc nhi hưng phấn vô cùng , cứ nghĩ mình có thể trở thành cao thủ võ lâm , tung hoành giang hồ là chờ không được rồi.

“ngoan , bây giờ con nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta bắt đầu luyện tập”- bà lão ôn nhu mỉm cười.

Sau khi tiễn hai vị lão nhân gia ra cửa, thái độ Ngọc nhi thay đổi 180 độ .

“lăn ra đây cho ta”- ngọc nhi lạnh lùng quay vào góc mà nói.

“Giang tiểu thư người đừng giận , giận sẽ không lợi cho sức khỏe”- bạch vô thường cười lấy lòng .

“đúng đó, Giang tiểu thư đừng giận , không tốt đâu” – hắc vô thường cũng tiếp lời .

“ hừ , tiểu nguyệt đâu?” – ngọc nhi không thèm để ý bọn họ , mắt trừng lên , lạnh lùng hỏi.

Hắc , bạch vô thường bèn đem sự việc kể lại cho ngọc nhi, hơn nữa chuyện hai vị lão đầu nhận ngọc nhi làm đệ tử cũng là do bọn họ sắp xếp , cũng đem kể hết ra.

Do tư chất thông minh, ngọc nhi trong vòng 3 tháng đã học hết toàn bộ võ công của hai vị lão nhân gia, họ còn đem công lực cả đời truyền thụ cho ngọc nhi, chỉ hy vọng nàng thay họ tìm kẻ đã hãm hại họ năm xưa , thay họ báo thù.Ngọc nhi nhận lời, sau khi chôn cất hai người , thì cùng hắc bạch vô thường ra cốc , đi tìm tiểu nguyệt.

5. Chương 5: “mỹ Nam” Cứu Anh Hùng

Sau khi rời khỏi điệp cốc , Ngọc nhi cùng hắc bạch vô thường men theo rừng đi , đi hơn nửa ngày họ dừng chân bên một con sông để nghỉ ngơi.

“tiểu thư người đừng vội, hiện giờ phán quan đang đi cùng lãnh tiểu thư , chúng ta sẽ mau chóng gặp lại họ thôi” – hắc vô thường tiến lại gần ngọc nhi , chừng bộ mặt hí hửng ra nói.

(TT: ta kháo , ông này bộ có ý với ngọc tỷ hả, coi chừng tướng công tương lai của tỷ chém ông đó ; HVT: hồi nào , ta làm sao mà dám, mà tướng công tương lai đâu sao ta không thấy ; TT: sẽ mau chóng xuất hiện thôi,hắc hắc (> - <>

“người vừa gọi ta là cái gì” – Ngọc nhi quay lại lạnh lùng lên tiếng.

“là công tử ,công tử người đừng trách , là lão hắc lỗ miệng “- bạch vô thường đứng ra làm dịu tình hình.

(TT: lúc này tỷ ta đang bận nam trang nên phải xưng hô như thế, đọc tới đây các tình yêu biết soái ca sắp xuất hiện tiếp theo là ai không , gợi ý :gặp nàng bên sông lúc bận nam trang , vừa gặp đã yêu , nhưng hiểu lầm nghĩ mình đoạn tụ ; Bo : Minh cả lên đài rồi phải không ; TT : bingo , đoán đúng rồi , thưởng cho tênh iu một nụ hôn ; Bo : không cần ta hôn soái ca sướng hơn ; TT : nước mắt lã chã (vô lương tâm , có soái ca , quên tử nhi, giận luôn không thèm nói chuyện) ; Bo: quá tốt , vậy đi nha ; TT : tức đến xì khói (_ _ _)).

“nếu còn lần sau , người coi chừng đó” – do không tìm được tiểu nguyệt, nên tâm trạng ngọc nhi cực kỳ không tốt.

“vâng thưa tiểu Àh không là công tử , công tử yên tâm không có lần sau đâu”- hắc vô thường quệt mồ hôi đang lã chã trên trán trả lời .

(HVT : số ta khổ , rõ ràng người này chỉ là người thường tại sao ta phải sợ , chẳng qua cô ta có một người bạn bất bình thường thôi mà ; TT : chết huynh , ta đi méc nguyệt tỷ cho coi ; HVT : đừng méc , ta đãi người uống rượu ; TT: tử nhi còn nhỏ không uống rượu, ta muốn ăn bào ngư hải sản , thứ càng mắc càng tốt ; HVT : lão bạch cho ta mượn dao ; BVT : chi vậy ; HVT : để tử nhi chém chết ta luôn đi ; TT : huynh chết rồi mà cần gì chém nữa ; HVT : té xỉu).

“ cứu , cứu với có ai không , cứu thiếu gia nhà ta với “

Đám người ngọc nhi , kẻ còn đang trừng mắt , người đang đổ mồ hôi , thì nghe được âm thanh kêu cứu , quay đầu lại chỉ thấy một tiểu đồng tuổi chừng 13 -14 , đang đứng bên bờ sông hốt hoảng kêu to, còn ở dưới sông thì có một nam tử đang thụp lặn.

“ cứu mạng ah , có ai không , làm ơn cứu giùm thiếu gia nhà ta” –tiểu đồng cuống quýt không ngừng la lớn.

“người nhảy xuống cứu hần đi “ –ngọc nhi quay sang gọi hắc vô thường.

“ta sao, tại sao lại là ta “ – hắc vô thường chỉ tay vào mình ngơ ngác hỏi.

“chứ không lẽ là ta , người rồi cuộc có đi hay không thì bảo” – ngọc nhi tức giận quát , tên này sao chậm tiêu thế, không hiểu sao hần lại có thể lên tới chức vụ này ở địa phủ không biết.

“ta đi “- hắc vô thường chu miệng , miếu máo trả lời, số hần đúng là khổ thiết mà.

Bạch vô thường bên cạnh dùng tay che miệng để không phải bật cười , cũng may hần biết điều không đắc tội với tiểu thư.

“Ừm “ một tiếng , hắc vô thường nhảy xuống nước cứu người thiếu niên đó lên, chẳng bao lâu đã lôi được hần lên bờ.

“thiếu gia , thiếu gia , người tỉnh lại đi , người đừng làm tiểu Bính sợ , người mà có chuyện gì lão phu nhân sẽ giết con mất , thiếu gia ...ô ...ô .. ô “- tiểu đồng dùng sức lay lay thiếu gia nhà hần , khóc lóc thảm thương , nhưng người thiếu niên vẫn nằm bất động.

“tránh qua một bên “ – ngọc nhi nhìn bộ dáng thảm thương của tiểu đồng không đành lòng nên quyết định cứu người thiếu niên , mặc dù sẽ hy sinh một chút.

“ người định làm gì thiếu gia nhà ta “ –tiểu đồng cuống quýt ôm lấy thiếu niên như sợ ngọc nhi sẽ hại hần vậy.

“ cứu hần , không lẽ người muốn hần chết”- ngọc nhi bình thản đáp.

“người là đại phu “- tiểu đồng nghi vấn hỏi.

“ không phải , nhưng ta có thể cứu hần, mà rốt cuộc người có muốn cứu hần không sao mà hỏi nhiều thế “- ngọc nhi lại bắt đầu bực tức .

Tiểu đồng nghe ngọc nhi nói có thể cứu thiếu gia nhà mình , mặc dù có nghi hoặc , nhưng trước mắt cứu thiếu gia vẫn quan trọng hơn, nên tránh sang một bên.

Ngọc nhi động tác thuần thục, nâng đầu của hần lên một chút, cổ duỗi thẳng, kéo mở hàm dưới của hần, giữ vững đường khí quản thông suốt, sau đó bóp chặt mũi của hần, rồi hít một hơi thật sâu, cúi đầu dán lên môi của hần, hướng trong miệng của hần thổi vào một hơi, cứ theo trình tự cấp cứu, tiếp tục làm như vậy. Nàng thay phiên đổi vị trí, đem hai tay đặt lên khớp xương ngực của hần, theo phương thức CPR* mà cứu hần, cứ mười lăm lần ấn, tới hai lần hô hấp nhân tạo.

“khụ ... khụ...”

Chẳng bao lâu thiếu niên miệng ho sặc sụa , phun nước trong miệng ra ngoài, rồi dần dần tỉnh lại.

“thiếu gia , thiếu gia , người rồi cuộc tỉnh lại , người làm tiểu bính sợ chết đi được ô...ô...“. – tiểu đồng nhào vào lòng người thanh niên khóc tức tưởi .

“tiểu bính ta không sao , không có việc gì rồi “- thiếu niên dùng tay vuốt nhẹ đầu tiểu đồng an ủi .

“thiếu gia là bọn họ đã cứu người”- sau khi khóc đã , tiểu đồng quay sang dùng tay chỉ vào đám người ngọc nhi nói.

“tại hạ Ôn Thuận Minh , hôm nay được các vị ra tay cứu mạng , nếu sau này các vị có việc gì nhờ cậy , tại hạ quyết không chối từ “- thiếu niên chấp tay hướng đám người ngọc nhi nói .

“không cần, cứu người là chuyện nên làm, người không cần phải bận tâm”- ngọc nhi xua tay bảo hần không có gì .

Ôn Thuận Minh lúc này mới chú ý đến người thiếu niên trước mặt , y mặc một bộ y phục màu lam , làn da trắng , đôi mắt to tròn tràn đầy sức sống, lại rất đáng yêu, khiến cho người khác nhìn vào lập tức bị cuốn hút.

“ nè người làm gì nhìn thiếu gia nhà ta dữ vậy “- hắc vô thường vốn tâm trạng bực tức , liền quay sang quát người thiếu niên .

“xin thứ lỗi , là tại hạ mạo phạm “- ôn thuận minh có chút xấu hổ cuối đầu .

“ được rồi , đã không có việc gì rồi, lão hắc , lão bạch chúng ta lên đường thôi , còn phải tìm tiểu nguyệt nữa “- ngọc nhi chẳng thèm để tâm đến biểu hiện của bọn họ quay sang , vẫn giữ thái độ lạnh lùng lên tiếng.

“vâng công tử “- hắc bạch vô thường cùng đồng thanh.

“ xin đợi đã , không biết huynh đài có thể cho tại hạ biết tên được không, nếu sau này có dịp tại hạ nhất định sẽ báo ơn này” – Ôn thuận minh ôn quyền nói.

“ta tên Giang Ngọc , nếu có duyên gặp lại , sau này hẳn nói đến chuyện trả ơn “- chưa đợi hẳn phản ứng cả đám ngọc nhi đã vọt đi trước .

(TT : ca này đỡ hơn biết được tên của tỷ , ca trước tệ quá, Bo : đâu có, tên tỷ là Giang ngọc nhi mà; TT : người gốc kêu tỷ ấy bằng ngọc nhi thì chẳng phải đầy đủ tên rồi sao ; Bo : vậy cũng được sao; TT : sao lại không được , người không thấy nam thời này thường gọi thân mật nữ nhân của mình là tên + chữ nhi đó sao; Bo : àh hiểu rồi).

“Giang NgọcGiang ngọc “ – ôn thuận minh nhìn theo bóng dáng của ngọc nhi miệng vẫn lẩm bẩm.

“thiếu gia, thiếu gia , người đã đi xa rồi , hay là chúng ta về trước đi, không lão phu nhân sẽ lo lắng đó”- tiểu đồng thấy chủ nhân thất thần bèn lay lay gọi.

“ cũng được , chúng ta về thôi ” – lúc này ôn thuận minh mới hồn để tiểu đồng đỡ hẳn về.

6. Chương 6: Lần Đầu Gặp Mặt - Là Sự Bắt Đầu Vận Mệnh Của Cả Hai

“tiểu thư người đi chậm một chút chờ lão được không, bộ xương già của lão chịu không nổi đâu”- lão phán nhà ta hì hục phía sau than thở.

“nè , ông chỉ ngoài 40 thôi, chứ có phải 80 đâu mà than dữ vậy, ông than lần này là đã hơn 20 lần rồi đó”- tiểu nguyệt quay lại hậm hực.

“tiểu thư , chúng ta đã đi suốt nửa ngày rồi , không hề nghỉ ngơi , hay là dừng lại nghỉ một chút đi có được không”- phán quan chừng bộ mặt đau khổ ra nói.

“nghĩ , bộ người không nhìn thấy trời đang chuyển mưa sao, bây giờ mà nghỉ, một hồi mưa , chúng ta đứng ngoài trời dầm mưa nha, ...còn không mau nhanh chân tìm một chỗ trú mưa”.

“vâng , thưa tiểu thư” – phán quan miếu máo trả lời .

Hai người một trước một sau, hì hục chạy thục mạng rốt cuộc cũng tìm thấy một ngôi miếu hoang, vừa chạy vào trong miếu , trời lập tức mưa tầm tã.

“cũng may ở đây có một ngôi miếu , nếu không đã ướt mem rồi”- tiểu nguyệt dùng tay phui phui những hạt nước nhỏ trên người nói.

“tiểu thư “

“gì “ – tiểu nguyệt quay sang nhìn phán quan thì thấy vẻ mặt của ông ta thay đổi.

Nhìn kỹ lại thì ra trong miếu này không phải chỉ có hai người bọn họ mà còn có 3 người khác.

Một nam tử vận một bộ hắc y , trên mặt đeo một chiếc mặt nạ bằng bạc, che khuất nửa khuôn mặt , cả người toát ra một luồng khí , vừa mang nét vương giả chí tôn , vừa có phần lạnh lùng , giống như một tảng băng ngàn năm biết di động , một nữ tử vận một bộ thanh y , xinh đẹp , nhưng rất lạnh, vừa nhìn là biết

một người lạnh lùng , một nam tử khác vận một bộ đồ màu xám , khuôn mặt có một chút đáng vẻ thư sinh, nhưng cũng có vài phần lãnh khí giống như nữ tử,cả ba người đều mang theo kiếm , xem ra là người trên giang hồ.

“đi , chúng ta qua bên đó ngồi “- tiểu nguyệt không thèm quan tâm đến họ, kéo phán quan sang một góc , rồi tự đốt lửa ngồi riêng .

Trong nhất thời, năm người , hai đồng lửa , trong một ngôi miếu hoang chỉ im lặng không nói tiếng nào , chỉ còn lại tiếng tí tách của những cành cây khô vang lên trong đồng lửa . Qua được một lúc , sự im lặng này đã bị phá vỡ bởi năm vị khách mới đến.

“Ha ha ha ha, Dương Tử Phong ngươi cũng có ngày hôm nay.” – một nữ tử mái tóc màu nâu dẫn đầu đi vào ngôi miếu hoang, cầm kiếm chìa vào hắc y nam tử , theo sau là bốn nam tử khác , năm người đều mang theo binh khí , khí thế hùng hồn ,

“Ngươi cả gan lừa gạt tình yêu của ta, trộm bí kíp võ công của ta, hại ta bị cả giang hồ coi như trò cười. Hôm nay ta nhất định đòi đủ.” Đôi mắt sáng của nữ tử lóe lên sự căm hận.

“Chủ tử không có lừa gạt tình yêu của ngươi, chính là ngươi tự mình đa đoan” nữ tử đi theo hắc y nam tử bất mãn la lên.

“Hừ, ta bị cả giang hồ chê cười vốn là sự thật, hôm nay ngươi đừng mơ đến việc bỏ trốn, độc dược không mùi có ngon không, bị mất đi công lực cảm giác như thế nào hả, ha ha ha ha.” Về mặt đắc ý hướng lên trời cười lớn một trận.

Tiểu nguyệt lúc này mới hiểu rõ hắc y nam tử bị trúng độc , và kẻ hạ độc rất có thể là nữ tử tóc nâu hoặc người của ả, mà thôi kệ dù gì cũng không liên quan tới mình mặc kệ .

“ tiểu thư bây giờ làm sao”- phán quan quay sang hỏi tiểu nguyệt.

“không liên quan đến chúng ta , ngồi yên đi”- tiểu nguyệt cúi đầu nhìn đồng lửa trả lời.

“vâng tiểu thư “

“ Dương tử Phong , ngày này năm sau là ngày giỗ của ngươi , nạp mạng đi” – nữ tử tóc nâu dứt lời vung kiếm phi thân tiến về hắc y nam tử , 4 nam nhân theo sau cũng rút kiếm phi thân về phía hai người đi cùng hắc y nam tử .

Nữ tử đi cùng hắc y nam tử lao ra giao đấu với nữ tử tóc nâu, còn nam tử còn lại thì ngăn cản 4 nam tử đi theo nữ tử tóc nâu, hắc y nam tử chỉ ngồi đó , lạnh lùng theo dõi như không có chuyện gì xảy ra.

Mà bên này tiểu nguyệt cùng phán quan cũng chỉ chăm chú nhóm lửa sưởi ấm , không thèm quan tâm đến cuộc quyết đấu của bọn họ.

Sau một thời gian , mặc dù cả nữ tử mặc thanh y và nam tử mặc áo xám võ công cao , nhưng phía bên kia năm người , họ cũng không phải hạng xoàn , lại đông người hơn , nên hai người họ đã bắt đầu đuối sức , rút về bảo vệ hắc y nam tử.

“Dương Tử Phong , hôm nay ngươi không thoát được đâu , trước khi ngươi chết ta có điều muốn hỏi ngươi , ngươi có từng thật lòng yêu ta không”- nữ tử tóc nâu trong lời nói mặc dù sắc bén nhưng không giấu được một tia đau lòng .

“ chưa từng , nữ nhân trên đời này không đáng để yêu “ – hắc y nam tử lạnh lùng lên tiếng.

“ hahaha , được ngươi đi chết đi “ nữ tử vung kiếm định đâm vào hắc y nam tử

“keng “

Một tiếng vang lên, thanh kiếm của nữ tử tóc nâu bị đánh lệch sang một bên , bản thân cô ta cũng lùi về sau mấy bước.

Mọi người cùng nhìn về hướng gây ra tiếng động , thì phát hiện nó xuất phát từ chỗ tiểu nguyệt và phán quan đang ngồi .

“nha đầu , người và Dương Tử Phong có quan hệ gì , tại sao lại cứu hắn “- một tên trong số 4 tên đi cùng nữ tử tóc nâu chìa kiếm về phía tiểu nguyệt hỏi .

(TT : tỷ này sao cứ thích xen vào chuyện người khác vậy không biết ; Nguyệt : kệ ta , nhiều chuyện , biến , nếu không ta sát ; TT : xách dép bỏ chạy) .

“vừa rồi người nói nữ nhân trên đời này không đáng để yêu , là tại sao “ – tiểu nguyệt không thèm quan tâm đến tên kia , quay sang hỏi hắc y nam tử .

“không liên quan đến người”- hắc y nam tử lạnh lùng trả lời tiểu nguyệt .

“đủ lãnh , đủ cao ngạo , đủ vô tình , ta thích “- tiểu nguyệt cũng không quan tâm tới vẻ mặt của hắn , miệng tươi cười đáp trả , nụ cười lần này không giống với nụ cười lúc giết người , lãnh , mà là một nụ cười tươi , như gió xuân phảng phất vào lòng người , làm cho người ta đắm chìm trong đó .

“tiểu thư “- phán quan há hốc mồm , đơ ra nhìn tiểu nguyệt .

Thanh y nữ tử và nam tử áo xám cũng nhìn tiểu nguyệt trân trân . Hắc y nam tử thì trong mắt lóe ra một tia khó hiểu .

“ ha ha ha , Dương Tử Phong , không ngờ người sắp chết , mà vẫn còn sức quyến rũ như vậy , được hôm nay ta sẽ cho các người toại nguyện , cùng đưa các người xuống địa phủ .” – nữ tử tóc nâu điên cuồng hét lớn .

“đưa ta xuống địa phủ , ta mới vừa từ đó lên , người lại muốn đưa ta xuống , cho ta xin , ta không quay lại đó nữa đâu “- tiểu nguyệt quơ tay trả lời ả .

“người ...”- nữ tử tưởng tiểu nguyệt trêu chọc ả , nên tức giận vô cùng .

“nè , tại sao người lại trợn mắt với ta , ta nói thật mà”

“người đi chết đi “- nữ tử điên cuồng đâm kiếm về phía tiểu nguyệt .

“ vụt “ – tiểu nguyệt né qua một bên tránh mũi kiếm của nữ tử , đồng thời xoay người phất tay , một loạt kim châm trong tay áo tiểu nguyệt bay ra , thẳng về phía nữ tử tóc nâu .

“keng , keng , keng “ ba tiếng , nữ tử tóc nâu đánh bật kim châm của tiểu nguyệt , nhưng có hai cây đã ghim thẳng vào hai nguyệt vị của nữ tử tóc nâu , khiến cho cô ta đứng yên tại chỗ không thể nhúc nhích .

“thất thủ châm , người là phiên y “- một tên trong số bốn tên đi theo nữ tử tóc nâu hô lên , 3 tên còn lại bây giờ sắc mặt đã không còn ngạo mạn như trước , mà dần chuyển sang đề phòng .

“uy , danh tiếng của ta trở nên nổi như vậy từ khi nào vậy , lão phán “- tiểu nguyệt làm bộ mặt ngây ngô quay sang hỏi phán quan .

“ từ lúc người cứu cái tên ở trong rừng , thừa tiểu thư”- phán quan biết tiểu nguyệt giả trò nên cũng rất biết phối hợp .

“àh thì ra là vậy “

“hừ phiên y thì đã sao , nha đầu rớt cuộc người đã làm gì ta , có bản lĩnh thì làm cho ta cử động lại , ta và người quyết đấu’ –nữ tử tóc nâu phẫn nộ quát .

“ làm cho người cử động lại , để người giết ta chắc , ta đâu có ngu”

“ người ...”

“chẳng phải lúc này người mạnh miệng lắm sao , sao bây giờ không nói nữa , để ta cho người biết một chuyện , ta không chỉ biết giải độc mà còn biết hạ độc nữa , độc của ta so với thập đại kỳ độc còn lợi hại hơn , hơn nữa khắp thiên hạ cũng chỉ có ta giải được “.

“người nói với ta những điều này để làm gì “ – nữ tử tóc nâu dù trong lòng có chút lo lắng , nhưng vẫn tỏ ra không có gì đối đáp với tiểu nguyệt .

“ không có gì , chẳng qua ta vừa luyện một loại độc mới , hay là người giúp ta thử nha” – tiểu nguyệt dứt lời , chưa kịp để nữ tử tóc nâu phản bác , đã nhét vào miệng ả một viên dược hoàn màu vàng .

“người cho ta uống cái gì”

“thất tử hoàn”

“là cái gì”

“trong vòng bảy ngày , nếu người không uống thuốc giải của ta , lục phủ ngũ tạng sẽ thối rửa , kinh mạch đứt đoạn , xương cốt gãy rụng , chết một cách rất thê thảm”.

“người đừng hòng dọa ta , ta không bị người lừa đâu “.

“ai rảnh mà dọa người , độc của ta luyện từ trước tới giờ đều là như vậy, những loại khác so với loại này , có hơn chứ không kém , hay là người muốn thử loại khác mạnh hơn nữa“.

“người...”

“người cái gì mà người chứ , sao mà người thích từ đó dữ vậy” – tiểu nguyệt chưng bộ mặt tươi cười đối đáp càng khiến cho nữ tử tóc nâu tức điên , đến khi ả giận tím tái cả mặt thì tiểu nguyệt lại dịu dàng phun ra một câu.

“thôi , hôm nay ta gặp một chuyện thú vị , tâm trạng đang vui , tha cho người một mạng vậy”.

(TT: tỷ này sao thay đổi nhanh như chong chóng vậy ; Nguyệt : người biết cái gì , đây gọi là đánh đòn tâm lý ; TT : vậy hả , hôm nay ta lại học thêm được một chiêu mới , cảm ơn nha) .

Nói xong , tiểu nguyệt dùng tay thu hồi ngân châm của nữ tử tóc nâu.

“minh châu , phiên y có thể giải được tiêu hồn tán thì không chừng cô ta nói thật, quay về tìm chủ thượng giải độc trước , rồi quay lại báo thù sau cũng không muộn”. – một tên trong số 4 nam nhân tiến lên khuyên bảo, nắm tay của nữ tử tóc nâu ngăn cản cô ta tiếp tục động thủ .

“nhưng mà...” – nữ tử tóc nâu vẫn còn do dự chưa muốn đi.

“ minh châu , sư huynh nói đúng , quân tử báo thù mười năm chưa muộn , chờ dịp khác đi “ – một tên khác cũng tiến lên ngăn cản .

Sau một hồi giằng co , nữ tử tóc nâu cuối cùng cũng chịu nghe lời bỏ đi, trước khi đi còn không quên quay sang hắc y nam tử quát: “ Dương Tử Phong , hôm nay ta tạm tha cho người, nhưng ta sẽ còn quay lại , người chờ đó “- dứt lời cả bọn 5 người kéo nhau bỏ đi.

Lúc này tiểu nguyệt lại quay sang cười , nói với hắc y nam tử :”nay ta cứu người một lần, người có thể cho ta biết , tại sao người lại nói tất cả nữ nhân trên đời này đều không đáng để yêu không”.

“ta nói rồi không liên quan tới người” – hắc y nam tử vẫn lạnh lùng như trước .

“ta cũng có quan niệm riêng của mình, trước khi ta biết được đáp án một chuyện mà ta muốn biết , ta tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc , Vì vậy trước khi người chưa nói cho ta biết , ta sẽ đeo bám người không buông “ tiểu nguyệt ung dung khoanh tay trước ngực trả lời hắc y nam tử .

“tùy người”

“cô nương , vừa rồi nghe họ nói người là phiên y , là người có thể giải được tiêu hồn tán , nổi danh trên giang hồ gần đây, không biết người có thể giúp chủ tử nhà ta giải độc được không”- thanh y nữ tử hướng tiểu nguyệt dịu dàng nói.

“không cần”- còn chưa đợi tiểu nguyệt trả lời , hắc y nam tử đã lên tiếng trước .

“được thôi tùy người vậy, nhưng ta nói trước , bắt đầu từ hôm nay , ta sẽ đeo bám người không buông “ – nói xong tiểu nguyệt quay lại đồng lứa của mình ngồi .

Hắc y nam tử cũng im lặng nhắm mắt dưỡng thần, những người khác thấy hai nhân vật chính im lặng, cũng không nói gì nữa quay lại chỗ ngồi của mình.

Sáng hôm sau .

Đám người Dương tử Phong rời đi , tiểu nguyệt quả thật đã đi theo phía sau .

Thanh y nữ tử và nam tử áo xám thấy chủ nhân không nói gì , nên cũng không có ý kiến.

“tiểu thư người định đi theo hần thật hả , vậy còn chuyện tìm Giang tiểu thư thì sao” – phán quan tò mò hỏi , chẳng phải tiểu thư lên đường gấp là tìm Giang tiểu thư sao, sao bây giờ lại như vậy.

“yên tâm người có thể hại được ngọc nhi vẫn chưa ra đời đâu, huống chi còn có hắc bạch vô thường đi cùng ,tạm thời không cần phải lo “

“nhưng tại sao tiểu thư lại đi theo hần”

“hần là người đầu tiên trong thiên hạ mà ta không thể đọc được suy nghĩ, cho nên ta tò mò thôi , đừng nói nhiều nữa mau đuổi theo , mất dấu bọn họ bây giờ”

Lúc này phán quan mới hiểu nguyên nhân vì sao tiểu thư lại kiên quyết bám theo tên đó không buông như vậy.

(TT ; àh chỗ này chú thích , nguyệt tử có linh lực có thể đọc được suy nghĩ của người khác , nhưng phong ca này thì tử không thể nhìn thấu, cho nên tử mới tò mò, chỗ này ta lấy một ít từ bộ tiểu thuyết chạng vạng đó, ta nói trước rồi ta đọc mấy bộ khác này ra suy nghĩ viết bộ này , nên nếu có trùng lặp một ít chi tiết , thì phiền các tênh iu thông cảm nha).

Hết chương 6 (chương 7 :Nam nhân , ta chăm người rồi , người trốn không thoát đâu)- chương này chia làm nhiều phần , nguyệt tử sẽ chinh phục phong ca , phong ca lần này giống như tôn ngộ không , trốn không thoát khỏi ngũ chỉ sơn của nguyệt tử rồi, hắc hắc (> - <)=“” –“” sắp=“” có=“” kịch=“” vui=“” xem=“”>

7. Chương 7: Nam Nhân , Ta Chăm Người Rồi , Người Trốn Không Thoát Đâu

Lạc thành , một thành trấn sầm uất thuộc Long Tuyền quốc (1 trong 4 nước thuộc tứ quốc) , do 3 tháng tới sẽ tổ chức hội hoa đăng 5 năm một lần , nên giờ đây càng náo nhiệt hơn , người người tấp nập , náo nức chuẩn bị cho lễ hội hoa đăng năm nay.

Trong một quán trọ .

“chỉ là một hội hoa đăng thôi , tại sao lại náo nhiệt như vậy , còn thu hút cả những người từ nơi khác tới” – tiểu nguyệt quay sang hỏi phán quan .

“ tiểu thư nói là hội hoa đăng , chỉ bằng gọi là hội kết lương duyên đi, vì đây là cơ hội để những người chưa thành thân tìm đối tượng ỳnh , cho nên mới thu hút nhiều người như vậy”

“àh, ... mà Dương Tử Phong , không lẽ người cũng muốn tìm lương duyên nên mới tới đây, chẳng phải người luôn miệng nói nữ nhân trên đời này đều không đáng để yêu sao” – tiểu nguyệt quay lại hỏi người ngồi đối diện mình .

Lúc này tiểu nguyệt , dương tử phong , và phán quan ngồi một bàn , còn thanh ngọc và xích long (nữ tử mặc thanh y và nam tử áo xám trong chương 5) thì ngồi một bàn.

“ta làm gì không liên quan đến người, mà người không thấy phiền sao , người theo ta đã hai tháng rồi , không chán sao”- dương tử phong vẫn như trước , vẫn giữ thái độ lạnh lùng với tiểu nguyệt.

“ta nói rồi , trước khi ta có được đáp án mà ta muốn biết , ta sẽ đeo bám người không buông”- tiểu nguyệt vẫn như cũ không thèm quan tâm đến sự lạnh nhạt của hần.

“tùy người , nhưng người tốt nhất không nên xen vào chuyện của ta, nếu không thì đừng trách ta không nói trước”- dương tử phong biết rõ tiểu nguyệt sẽ không chịu nghe lời của mình nên cũng không muốn nói nhiều.

Nhưng nói ra cũng lạ , Dương tử Phong hần là một đại ma đầu , là một tên lạnh lùng vô tình , nổi tiếng khắp giang hồ , mặt nạ của hần đại diện cho thân phận của hần , nhưng nữ nhân trước mặt lại không hề tỏ

ra sợ hãi như những người khác , lúc đầu còn tưởng cô ta vốn không sợ thật , nhưng sau đó mới phát hiện cô ta căn bản không biết hấn là ai , vậy mà vẫn đeo bám hấn không buông , dính chặt lấy hấn.

Mặc dù hai tháng nay , ngày nào nữ nhân này cũng đi theo lúu rúu không ngừng bên cạnh hấn , hấn không những không giận , không nổi cáu , mà ngược lại còn có một cảm giác vui vẻ , tất nhiên điều này hấn chỉ giấu trong lòng , chứ không để lộ ra ngoài , nếu là trước đây hấn đã một chưởng đánh chết đối phương rồi , nhưng mà nữ nhân này thì khác, không hiểu sao mỗi lần ở cạnh nàng hấn đã không còn là hấn nữa, độc trên người của hấn lúc đầu hấn không đồng ý để nàng giải , nhưng nửa tháng trước độc của hấn bộc phát khiến hấn hôn mê , lúc hấn tỉnh lại thì thuộc hạ của hấn cho hấn biết , nữ nhân kia đã giúp hấn giải độc, còn giúp hấn đã thông kỳ kinh bát mạch , khiến cho công lực của hấn tăng thêm một bậc.

Lúc đầu hấn có ý định đa tạ nhưng không biết mở miệng thế nào , dường như nữ nhân này cũng nhìn rõ sự khó xử của hấn , nên chỉ lạnh lùng đáp lại hấn một câu ‘ trước khi ngươi chưa nói cho ta biết tại sao ngươi lại ghét nữ nhân đến như vậy , ta tuyệt đối sẽ không để ngươi chết đâu’, hấn biết dù bề ngoài nàng tỏ vẻ như vậy , nhưng thật ra nàng làm như vậy để hấn không phải khó xử, không hiểu sao cứ nghĩ như vậy , là trong lòng hấn lại thấy ấm áp, nhưng rồi cảm giác đó lại vụt tắt khi hấn nhớ về tuổi thơ của mình, hấn lập tức trấn tĩnh lại ‘ nữ nhân trên đời này giống như người đàn bà đó hết, đều không đáng để yêu’.

Hai tháng nay hấn đi rất nhiều nơi, làm rất nhiều cách để nữ nhân này chán hấn mà rời đi, thậm chí một lần hấn biết tổ chức sát thủ thuộc thất tinh kỳ vừa nhận một vụ gần nơi hấn sắp đến , vì vậy hấn đã hạ lệnh cho bọn họ không cần ra tay, hấn sẽ đích thân làm , hấn hy vọng lúc nàng nhìn thấy hấn ra tay giết người một cách tàn bạo , lãnh khốc vô tình thì sẽ khiến cho nàng sợ mà bỏ đi , nhưng không nàng chỉ đứng đó chăm chú nhìn, sau khi xong việc, nàng lạnh lùng quăng cho hấn một câu, ‘ đã xong chưa , xong rồi thì đi ăn , ta đợi các ngươi đói meo cả bụng rồi’, sau đó thì quay lưng bỏ đi. Hấn bây giờ thật sự không biết còn cách nào có thể khiến cho nàng rời đi hay không, đối với nữ nhân này hấn thật sự hết cách rồi , từ trước đến giờ, chuyện gì hấn cũng có thể nắm trong lòng bàn tay, hấn chưa từng cảm thấy thất bại đến như vậy, nhiều lúc hấn nghĩ, nữ nhân này liệu có phải là khắc tinh của ông trời phái xuống để kìm hãm hấn hay không nữa.

(TT: địa phù tỷ ấy còn có thể chơi, yêu ma cũng chẳng sợ , giết người cũng từng làm , chẳng lẽ sợ cảnh người ta giết người sao , ca ngốc quá)

“ngươi yên tâm đi , ta sẽ không xen vào chuyện của ngươi đâu mà ngươi lo, ngươi thích làm gì thì làm , chỉ cần không tìm cách cắt đuôi, bỏ rơi ta là được rồi”- dương tử phong đang miên man suy nghĩ thì bị giọng nói của tiểu nguyệt cắt đứt.

“vậy thì tốt”- sau khi hoàn hồn hấn vẫn như cũ là lạnh lùng.

Sau khi ăn cơm xong , cả 5 người ai về phòng nấy , họ cũng đã đi suốt một ngày nên cần nghỉ ngơi.

Giờ tỵ , đường phố vắng tanh, một bóng đen từ nhà trọ bay ra, lao ra ngoài thành, phi thân về phía rừng , tốc độ như điên .

Giờ phút này đầu của Dương tử Phong đau như búa bổ , hằng năm cứ đến ngày này, là bệnh của hấn lại tái phát, ngày này của 20 năm trước hấn chứng kiến phụ thân bị tình nhân của mẹ giết chết , mẹ của hấn còn bỏ trốn theo người tình , bỏ rơi hấn, nếu không phải sư phụ và Mạc tiên sinh , hai người bằng hữu tốt của phụ thân thu nhận hấn, thì có lẽ hấn đã không có được ngày hôm nay, từ giây phút đó hấn đã thề , cả đời này hấn sẽ không yêu bất kỳ nữ nhân nào , vì hấn cho rằng nữ nhân trên đời này đều giống như mẹ của hấn vậy,

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” – dương tử phong điên cuồng ngửa mặt lên trời la to, nhưng bây giờ hấn đang ở trong rừng nên thay vì đánh thức người khác , hấn lại làm động đến muôn thú trong rừng.

“uy, chủ nhân nhà ngươi bị điên hay sao vậy” – phán quan tò mò quay sang hỏi thanh ngọc .

Do lúc dương tử phong rời phòng 4 người còn lại đều phát hiện , nên phi thân đuổi theo , dương tử phong lúc này lại không bình tĩnh nên không phát hiện ra họ.

“bệnh của chủ nhân tái phát thôi”- xích long đáp lại.

“bệnh , hần có bệnh gì nữa , lúc ta giải độc cho hần , đâu có phát hiện ra đâu”- tiểu nguyệt tò mò hỏi , nếu hần có bệnh thì lúc đó mình đã phát hiện ra rồi , không lẽ y thuật của mình tệ như vậy sao, không thể nào nha.

“phiên phiên cô nương , đây là tâm bệnh lâu năm của chủ nhân, không thể nào thông qua bắt mạch mà biết được đâu”- thanh ngọc đứng bên cạnh giải thích

(TT : lúc này nguyệt tỷ chưa có cho họ biết tên , nên họ mới xưng hô như vậy đó.)

“àh thì ra như vậy” – tiểu nguyệt gật đầu hiểu ý.

“nè không có cách nào ngăn cản hần sao , cứ để hần như vậy không la rách cổ họng , không chừng hần nổi điên lên làm tổn hại người khác, hoặc làm hại chính mình thì sao”- phán quan bên cạnh chen vào.

“có chứ, đây là thuốc của chủ nhân , do mặc tiên sinh chế ra, lúc còn ở nhà, mỗi lần bệnh của người tái phát , đều do sự phụ của người giữ chặt người , mặc tiên sinh cho người dùng thuốc , nhưng mà bây giờ thì...”- thanh ngọc vừa nói vừa lôi ra một lọ thuốc ở trong người.

“sao các người không cho hần dùng trước khi phát bệnh”- phán quan nhà ta lại tiếp tục chủ đề.

“thuốc này phải uống lúc phát bệnh mới có hiệu nghiệm , nếu uống trước cũng như không thôi”- xích long bên cạnh giải thích.

“aaaaaa” – dương tử phong lúc này thật sự như người điên , không chỉ la hét , mà còn rút kiếm chém lung tung.

“nè mau cho hần dùng thuốc đi , nếu không một hồi có chuyện bây giờ”- phán quan giờ phút này nhìn dương tử phong chẳng khác nào tu la địa ngục vậy , kể cả hần từng gặp phải nhiều yêu ma , nhưng không kẻ nào dữ hơn tên này cả.

“không có cách , bọn ta thực chất không thể đến gần chủ nhân , đừng nói là cho người dùng thuốc”- thanh ngọc lắc đầu.

“chỉ cần cho hần dùng thuốc , là hần sẽ bình tĩnh lại phải không”- tiểu nguyệt lên tiếng hỏi.

“đúng vậy “ –xích long đáp.

“đưa thuốc cho ta “- tiểu nguyệt đưa tay về phía thanh ngọc .

“tiểu thư người định làm gì”- phán quan ngạc nhiên hỏi tiểu nguyệt.

“ta có cách cho hần dùng thuốc.” –tiểu nguyệt lạnh giọng trả lời.

“cô nương thật sự có cách sao”- xích long ngạc nhiên hỏi.

“rốt cuộc các người có đưa hay không, hay là muốn hần cứ như vậy”- tiểu nguyệt bắt đầu gắt giọng.

Thanh ngọc thấy tiểu nguyệt kiên quyết , nghĩ là chắc cô ấy có cách nên đưa lọ thuốc cho tiểu nguyệt , tiểu nguyệt cầm lấy lọ thuốc, đổ ra hai viên thuốc , sau đó đem bình trả lại cho thanh ngọc, còn mình thì cầm lấy hai viên thuốc , tiến lại gần dương tử phong hô lớn tên của hần.

“ Dương Tử Phong , ngươi quay lại đây cho ta”

Dương tử phong giờ phút này đang điên cuồng , nghe được giọng nói , theo phản xạ quay đầu lại,tiểu nguyệt thừa cơ hội đem hai viên thuốc nhét vào miệng mình , sau đó tiến lại gần dùng hai tay giữ khuôn mặt của dương tử phong, nghiêng đầu dùng miệng mớm hai viên thuốc vào miệng hần , sử dụng lưỡi của mình đưa hai viên thuốc vào thật sâu trong miệng hần, đợi khi hần thật sự đã nuốt thuốc xuống , mới rời khỏi môi của hần. Mọi người ở đây đều sững sờ trước hành động này của nàng , tất cả thật sự không biết nên nói như thế nào nữa.

(Bo : hahaha , kiss rồi, nhưng mà nguyệt tỷ cũng khôn thừa cơ ăn đậu phủ của phong ca ; TT : kiss đầu , chẳng qua là mớm thuốc thôi mà; Bo : ta mặc kệ , môi chạm môi thì tính là kiss rồi;TT : một quá tính sao thì tính đi , ta đi nghỉ đây ; Bo : post tiếp chứ , nghỉ cái gì;TT : ta mệt rồi , mai post tiếp , hôm nay tạm dừng)

Sau khi hồi phục thần trí, Dương tử phong vô cùng ngạc nhiên trước hành động lúc này của tiểu nguyệt, đây là lần đầu tiên trong đời y tiếp xúc thân mật như vậy với một nữ nhân, hơn nữa cư nhiên nàng ta lại còn ...

(TT :người ta cho huynh ăn đậu phủ huynh còn có ý kiến gì nữa, hay là muốn hơn nữa đây... ; Phong : đậu có, cái này là cường hôn ; TT: nhưng vẫn là con gái nhà người ta lỗi chứ bộ ; Phong : ta cũng lỗi ; TT : bó tay, vậy mà cũng nói được)

“ngươi, ngươi vừa làm gì”- dương tử phong trở trở nhìn vào tiểu nguyệt, khuôn mặt của y giờ đây đỏ ửng , đỏ tới tận mang tai, dù có mặt nạ che đi một nửa khuôn mặt, nhưng vẫn thấy rõ ràng, có thể y xui cho nên tối nay có trăng, ánh trăng rất sáng, cho nên mọi người đều nhìn thấy biểu hiện của y.

“cho ngươi uống thuốc, giúp ngươi bình tĩnh lại, chứ làm gì “- tiểu nguyệt vẫn giữ vẻ mặt như cũ, làm như không có chuyện gì xảy ra.

“nhưng ngươi....”

“ngươi cái gì mà ngươi, ta nói lại lần nữa, vừa rồi chỉ đơn thuần giúp ngươi uống thuốc mà thôi, không có cái gì nữa hết” nói xong tiểu nguyệt quay đầu bỏ đi không thèm đếm xỉa đến chuyện khác.

Phán quan cũng đuổi theo sau tiểu nguyệt , trong rừng chỉ còn lại thanh ngọc, dương tử phong và xích long.

“chủ nhân, người không sao chứ “- thanh ngọc hướng dương tử phong hỏi thăm.

“ta không sao”

“nhưng mặt người đang đỏ lên kìa”- thanh ngọc khó hiểu, chủ nhân nói không sao tại sao mặt lại đỏ như vậy .

(TT: tỷ này ngày thơ thấy sợ luôn)

“ta đã nói không sao, chúng ta quay về quán trọ thôi”- nói xong không để hai người kia phản ứng, phi thân ra khỏi rừng, thanh ngọc lắc đầu theo sau , quả thật mình không hiểu mà, còn xích long thì mỉm cười, một nụ cười đầy thâm ý.

‘ chủ nhân lần này người gặp phiền phức rồi ’.

Sau khi quay về quán trọ, phán quan, thanh ngọc và xích long ai về phòng nấy, tối nay họ đều mệt rồi, nên vừa đặt lưng xuống là ngủ ngay.

Còn hai nhân vật chính của sự kiện vừa rồi thì mỗi người một tâm trạng. Sau khi trở về phòng , tiểu nguyệt khuôn mặt đỏ bừng, không biết làm cách nào cho tốt , bèn lấy nước lạnh rửa mặt hy vọng có thể làm dịu bớt phần nào.

Dương Tử Phong sau khi về phòng thì không tài nào ngủ được, y tiến đến bên cửa sổ, mở tung cánh cửa, ngắm nhìn ánh trăng bên ngoài, đột nhiên nhớ đến cảnh tượng ở trong rừng , lúc tiểu nguyệt và y ... thì khóe miệng y cong lên lộ ra một nụ cười dịu dàng, sau đó thì lầm bầm một câu mà có lẽ, cả chính y cũng không tin đời này mình sẽ nói một câu như thế : “ môi của nàng ấy thật sự rất ngọt, rất ấm áp”.

Sáng hôm sau, cả năm người cùng tập trung ăn sáng tại đại sảnh của quán trọ, không ai nói bất cứ lời nào. Không khí có chút quỷ dị, đến khi có kẻ nhện không được lên tiếng đánh vỡ sự yên lặng.

“tiểu thư, vừa nhận được tin của lão bạch, hắn nói người đó hiện giờ đang ở Tử La quốc, người đó còn nhờ lão bạch nhắc lại với người là người đó rất nhớ người, bảo người nhanh chóng đến đó để trừng phạt” –phán quan buông đũa quay sang nói chuyện với tiểu nguyệt.

“tử la quốc, người đó đến đó để làm gì” – tiểu nguyệt ngạc nhiên hỏi.

“nghe nói tử la quốc và dạ vân đang có chiến tranh, người đó bảo muốn học hỏi gia cát lượng đi làm quân sư”

“quân sư...gia cát lượng ...đùa chắc, không lẽ hết chỗ chơi rồi sao, mà lại chạy ra chiến trường chơi vậy”

“ta không biết, thế tiểu thư chúng ta có đến đó không”

“người nhằn với lão bạch, nói hẩn chuyển lời với người đó, nếu như đã chơi thì phải thắng, không thành tứ quốc đệ nhất quân sư thì không được dừng”

“tứ quốc đệ nhất quân sư, tiểu thư người đang đùa hả, không lẽ người định cho người đó ra chiến trường thật hả, không phải người đó rất quan trọng với người sao”.

“ta cũng từng nói, người có thể lấy mạng của người đó vẫn chưa ra đời đâu, người đừng có lo”.

“nhưng mà...”

“yên tâm, không có chuyện gì đâu, ăn tiếp đi” – phán quan còn chưa nói hết câu đã bị tiểu nguyệt cắt ngang rồi.

“nếu như người có chuyện thì cứ việc đi” – dương tử phong không hề ngẩng đầu lên, vẫn lạnh lùng lên tiếng.

Không hiểu sao khi nghe phán quan và tiểu nguyệt nói chuyện, nhắc đến một người, mà người này lại rất quan trọng với tiểu nguyệt, trong lòng của y lại bất giác cảm thấy khó chịu.

(TT: phong ca nhà ta bắt đầu ăn dấm chua rồi, hahaha ca lần này không thoát khỏi tay của nguyệt tỷ đâu ; Nguyệt : đúng đúng; TT, Nguyệt : cùng cười gian)

“ta nói rồi, trước khi ta có được đáp án mình cần ta sẽ không đi đâu hết” – tiểu nguyệt nhàn nhả trả lời.

“tùy người”

Ăn xong nhóm người Dương Tử Phong ra khỏi quán trọ, đến tổng đàn của thất tinh kỳ tại Lạc thành , do không có chuyện để làm, cũng không còn hứng thú dạo phố như những lần trước, nên tiểu nguyệt và phán quan cũng đi theo sau.

Năm người dọc theo con phố, đi đến một trang viên, đến cửa xích long lẩm bẩm với tên canh cổng vài câu, hẩn lập tức chạy vào trong, một lát sau, một lão nhân ngoài 40 từ trong nhà chạy ra tỏ thái độ vô cùng cung kính với Dương Tử Phong

“chủ tử, người đã đến, thuộc hạ đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa cả rồi”

Dương tử Phong không nói, chỉ gật đầu, sau đó dẫn đầu đi vào bên trong. Khi vào bên trong lại xuất hiện thêm hai nhân vật nữa, một thiếu phụ chừng bốn mươi tuổi, ăn mặc sang trọng, có lẽ là phu nhân của người lúc này, một cô gái tuổi chừng 18-19, ăn mặc cũng sang trọng không kém, xinh đẹp, nhưng lại dịu dàng, không lạnh giống như thanh ngọc.

(TT : tình địch đầu tiên của nguyệt tỷ nhà ta lên sàng rồi đó nhưng mà không biết sau này sẽ ra sao đây)

“chủ tử” – cả hai cùng hướng Dương tử Phong thi lễ.

Nhìn thấy Dương tử Phong trừ thanh ngọc còn dẫn theo một nữ nhân khác, nữ tử thoáng giật mình hô lên

“nàng ta là ai”

“Ngọc Phụng” – phu nhân bên cạnh quay sang nữ tử gắt giọng hô, làm sao có thể trước mặt chủ tử vô lễ như vậy, chỉ hy vọng chủ tử không tức giận.

“không liên quan đến người”- không đợi tiểu nguyệt trả lời, dương tử phong đã lên tiếng trước.

“vâng chủ tử” – nữ tử ủy khuất cúi đầu.

“người sai người dẫn bọn họ vào trong đi”- Dương tử Phong hướng lão nhân phân phó, vừa nói vừa chỉ tay về phía tiểu nguyệt và phán quan.

“vào trong làm gì”- tiểu nguyệt lên tiếng hỏi.

“nghĩ ngơi “- dương tử phong đáp lại.

“ta mới vừa ngủ thức dậy, lại vừa mới ăn xong, người lại bảo ta đi nghỉ ngơi, người tưởng ta là trư sao” – tiểu nguyệt cao giọng quát lại.

Thái độ này ngoại trừ phán quan, thanh ngọc và xích long đã nhìn quen, thì khiến ọi người ở đây trở mắt khiếp sợ, từ trước tới giờ chưa từng có ai dám trước mặt chủ tử nói giọng điệu như vậy, huống hồ còn là một nữ nhân, chủ tử từ trước giờ không thích nữ nhân, xem ra cô nương này gặp phiền phức rồi, mọi người trong lòng đều thầm nghĩ như vậy.

(TT : hắc hắc lằm to rồi mấy cưng ơi)

“thế người muốn làm gì”- trước sự ngạc nhiên của mọi người, dương tử phong không thêm để tâm , mà dừng dừng quay sang hỏi tiểu nguyệt.

“ta thấy kiến trúc nơi này không tệ, nên muốn đi dạo xung quanh, người không có ý kiến chứ” – tiểu nguyệt cũng chẳng thêm để tâm đến sắc mặt biến hóa của những người trong nhà này, quay sang mỉm cười nói với dương tử phong.

Gần đây tiểu nguyệt phát hiện mỗi lần mình cười với hắn, mình đòi gì hắn cũng cho. Còn Dương Tử Phong thì gần đây không hiểu vì nguyên nhân gì, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của tiểu nguyệt thì bất luận là nàng muốn cái gì hắn cũng đều đáp ứng.

(TT: cái này gọi là “ vì một nụ cười của giai nhân, mà đốt lửa phong hỏa đài, trêu ghẹo chư hầu đó” ; chỉ có điều ở đây phong ca không phải hoàng đế mà thôi)

“các người dẫn hai người bọn họ đi tham quan đi “- dương tử phong chỉ tay về phía vị phu nhân và nữ tử, ý bảo họ dẫn tiểu nguyệt và phán quan đi.

“vâng chủ tử”- phu nhân cung kính lễ đáp lại, nữ tử dù không cam lòng cũng phải đi theo.

“chủ tử hai người bọn họ là” – vừa rồi có hai người họ ở đây lão gia kia không tiện hỏi, đợi khi hai người họ rời khỏi lập tức quay sang hỏi dương tử phong.

“chuyện này người không cần bận tâm, chuyện kia điều tra như thế nào rồi”-dương tử phong lạnh lùng lên tiếng .

“dạ chủ tử Chuyện kia theo kết quả điều tra thì” – lão nhân biết mình không nên hỏi tiếp, nên cũng dừng, sau đó đem chuyện chính bẩm báo lại cho Dương Tử Phong.

“kiến trúc nơi này thật sự rất tuyệt” –tiểu nguyệt đi theo chỉ hướng dẫn của phu nhân và nữ tử, đã tham quan hầu như tất cả nơi này.

“cô nương, người quá lời rồi, hàn xá chẳng qua chỉ là một nơi đơn sơ, khiến cô nương chê cười” – phu nhân lễ phép trả lời.

Vừa rồi nhìn thấy thái độ của cô nương này đối với chủ tử, nếu là trước kia chủ tử đã nổi giận rồi, nhưng mà chủ tử không những không tức giận mà còn thuận theo cô nương ấy, xem ra cô nương này không đơn giản, vẫn là tỏ thái độ đúng mực trước đã.

“phu nhân quá lời, đơn sơ mới là gốc của cái đẹp “- tiểu nguyệt biết tại sao phu nhân này lại có thái độ như vậy đối với mình, nên dù không thích vẻ mặt giả tạo của bà ta, nhưng người ta đã khách sáo với mình thì mình cũng nên khách sáo lại.

“cô nương quả thật là khéo ăn nói, thảo nào lại được lòng chủ tử như vậy”- nữ tử tên ngọc phụng lên tiếng, mặc dù ngoài mặt là khen, nhưng trong lời nói lại ẩn chứa đầy gai nhọn.

“được lòng hắn, ta chưa từng nghĩ lấy lòng hắn”- đáng lẽ ra tiểu nguyệt định thuận theo cô ta, nhưng nhìn thấy một bóng người từ phía sau tiến lại thì lập tức thay đổi chủ ý, trên miệng còn lộ ra một nụ cười bí hiểm.

“cô nương nói như vậy, có phải hay không hơi quá đáng” – nữ tử tên ngọc phụng bắt mẫn lên tiếng.

“quá đáng, ta cảm thấy đâu có chỗ nào quá đáng” – tiểu nguyệt vẫn như trước tỏ vẻ ung dung, như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng có trời mới biết, mỗi câu của tiểu nguyệt là cố tình nói cho người đang đến gần chỗ bọn họ nghe được.

“chủ tử mặc dù đeo mặt nạ che đi một nửa khuôn mặt, nhưng người thông minh nhìn vào là có thể thấy được chủ tử nhất định là một nam nhân hơn người, dung mạo tuấn tú, bất phàm, thử hỏi một nam nhân như vậy thì cho dù nữ nhân tìm cách lấy lấy lòng có gì là không được” – ngọc phụng phần nộ lớn tiếng quát tiểu nguyệt, không còn kiên kỵ, hoàn toàn mất đi dáng vẻ của một tiểu thư.

(TT : cô này làm mất mặt nữ nhi quá đi, tại sao lại đi hạ thấp mình lấy lòng đàn ông cơ chứ không được rồi; Nguyệt : đúng ta cũng đồng tình ; TT : vậy tỷ đối phó đi, muội giao cho tỷ đó).

“nói này giờ, thì ra tiểu thư đây có tình ý với Dương Tử Phong phải không” – tiểu nguyệt mặc dù nói với chuyện với ngọc phụng, nhưng ánh mắt lại liếc sang người đang đứng phía sau cô ta.

“phải thì đã sao, liên quan gì tới người” – ngọc phụng nghĩ chủ tử không có ở đây, nên đem toàn bộ tâm tư cùng tình cảm đơn phương của mình với dương tử phong nói trắng ra hết.

“ồ, không sai, người thích ai, quả thật không liên quan gì tới ta” –tiểu nguyệt làm bộ ngó lơ, miệng vẫn tươi cười trả lời ngọc phụng, nhưng trong lòng thì thầm mắng cô ta một câu “nữ nhân ngu ngốc”

“nhưng mà” – tiểu nguyệt giả bộ nói giữa chừng rồi không chịu nói tiếp, khiến cho ngọc phụng mất hết kiên nhẫn

“nhưng mà thế nào, người mau nói đi chứ”

“nhưng mà không biết người phía sau cô thì có cảm tưởng như thế nào về những câu nói của cô”

Ngọc phụng cả kinh khi nghe tiểu nguyệt nói như thế, liền quay người lại thì thấy cha mình, dương tử phong và thanh ngọc, xích long đều đang đứng ở đó.

Đáng lý ra sau khi bàn xong chuyện chính, Dương tử Phong định tìm nguyệt và phán quan cùng về quán trọ, nhưng khi tới đây thì tình cờ nghe được cuộc nói chuyện này, không hiểu sao khi nghe nói rằng có nữ nhân khác bày tỏ tình cảm với hắn, thì trong lòng hắn bất chợt muốn thấy thái độ của tiểu nguyệt đối với việc này, nhưng khi nàng nói không quan tâm tới việc này, thì hắn lại thấy thất vọng vô cùng, trong lòng lại dâng lên một cỗ bi thương, mất mát khó tả.

Cho tới bây giờ, Dương tử Phong hắn chưa từng để ý suy nghĩ của người khác về mình, thậm chí cả sư phụ và mặc tiên sinh cũng vậy, chưa từng có bất kì ai khiến cho Dương tử Phong hắn phải chú ý, nhưng nàng thì khác, từ lúc nàng xuất hiện, đã thu hút hết mọi sự chú ý của hắn, bất luận nàng làm gì, hắn cũng điều để ý, mỗi cử chỉ hành động của nàng hắn đều để tâm, hôm nay có một nữ nhân bày tỏ với hắn, nếu là trước đây, hắn đã không ngần ngại một chưởng đánh chết nữ nhân đó, nhưng mà chỉ để nghe được suy nghĩ trong lòng của nàng, hắn đã cố gắng nhẫn nhịn, đổi lại chỉ là một câu không quan tâm của nàng mà thôi.

“chủ chủ tử” -ngọc phụng lắp bắp không nói nên lời.

“quản lý nữ nhi của người cho tốt đi” –dương tử Phong quay sang lạnh lùng nói với cha của ngọc phụng.

“ vâng chủ tử”- lão nhân biết giờ đây chủ tử đang rất tức giận, vừa rồi khi cuộc nói chuyện diễn ra, hắn đứng ngay bên cạnh y, hắn có thể cảm nhận được hàn khí và lửa giận trên người chủ tử, chủ tử không một chưởng đánh chết con gái của hắn là may lắm rồi.

“người đi theo ta, chúng ta cần nói chuyện” – Dương tử Phong không thèm quan tâm đến sắc mặt của những người bên cạnh mà đi thẳng đến chỗ tiểu nguyệt.

“nói chuyện gì chứ” –tiểu nguyệt ngơ ngác hỏi

“người không cần biết, cứ đi theo đi”

“người không nói trước ta sẽ không đi theo người”

“người....” – Dương tử Phong thời khắc này lửa giận bùng bùng, trong lòng hắn có rất nhiều chuyện muốn làm rõ, mà tất cả đáp án đều nằm trên người nữ nhân này, cho nên hắn muốn tìm một chỗ chỉ có hai người để hỏi cho rõ ràng, nhưng nữ nhân này lại ngang bướng như vậy, nhất quyết không chịu đi theo hắn.

(TT : ca không nói rõ ai mà dám đi theo ca chứ, lỡ đến chỗ vắng ca “làm thật” người ta luôn quá; Phong :ta giống hạng người đó lắm sao; TT: ai biết được chứ Bo : ta cũng thấy vậy)

“người cái gì chứ, nếu như người không nói rõ thì ta.....” – còn chưa nói hết tiểu nguyệt đã bị Dương tử phong lôi đi trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

“nè, nè, người lôi tiểu thư nhà ta đi đâu thế” –phán quan thấy tiểu nguyệt bị dương tử phong lôi đi thì hốt hoảng la lên, định đuổi theo nhưng đã bị xích long giữ lại

“lão phán, yên tâm đi, tiểu thư nhà người không có gì đâu mà lo”

“xích long huynh có phải đã nhìn ra điều gì không” –thanh ngọc thấy xích long có biểu hiện lạ nên lên tiếng hỏi.

“đội hai người họ trở lại thì muội sẽ biết” – xích long không nói gì thêm nữa, nhưng trên mặt thì lại lộ ra một nụ cười bí hiểm , trong lòng thầm nghĩ ‘ chủ tử chỉ sợ là đã rơi vào lưới tình rồi’.

8. Chương 8: Bộc Lộ Tình Cảm

Sau khi ra khỏi trang viện, Dương tử Phong dùng kính công đưa tiểu nguyệt vào rừng, nơi mà hôm trước lúc bệnh của y tái phát, tiểu nguyệt đã dùng miệng của nàng mớm thuốc cho y.

“nữ nhân, rốt cuộc người là làm gì ta thế này”- dương tử phong, tay đặt lên vai tiểu nguyệt, áp sát nàng vào một cái cây.

“nè, ta có làm gì người đâu mà người nói như vậy chứ”- tiểu nguyệt giả vờ bất mãn lên tiếng hỏi.

Nhưng thực chất trong lòng lúc này đang cười thầm “cá đã cắn câu rồi, lần này người không thoát khỏi tay ta đâu nam nhân “ .

(TT: khủng bố quá, tỷ này đóng kịch giỏi thấy sợ, nhưng mà vẫn không bằng ta đâu; hắc hắc)

“không làm gì tại sao ta lúc nào cũng chú ý đến người, dù người luôn ở bên cạnh ta, nhưng chỉ một lúc không thấy được người là ta lại cảm thấy nhớ, tất cả mọi hành động, suy nghĩ của người ta đều muốn biết, nhìn thấy người cười, ta lại không kìm chế được tim mình, nó cứ đập loạn lên, biết người trong lòng có một người vô cùng quan trọng, nhưng người đó không phải là ta, lúc đó thật sự ta rất muốn biết hắn là ai, ta sẽ lập tức đi giết hắn, nghe thấy nữ tử khác thổ lộ tâm ý với ta, nhưng người không hề để tâm, xem như chuyện này không hề liên quan đến người, lòng của ta rất đau người có biết không” – dương tử phong nói một tràng, giọng điệu thống khổ vô cùng, bây giờ thì hắn đã biết, hắn đã yêu nữ nhân trước mặt này, không biết từ bao giờ nàng ấy đã đi vào trong tim của hắn, bây giờ bất luận là đầu óc của hắn, hay con tim của hắn cũng chỉ có hình bóng của nàng ấy.

(TT : haha bắt đầu rồi, tâm ý bộc lộ rồi *tung hoa*)

Ngày đó, khi lần đầu tiên gặp nàng trong ngôi miếu hoang, thì cuộc sống của hắn đã thật sự bị nàng làm thay đổi, giây phút nhìn thấy đôi mắt trong, sâu lắng như nước hồ của nàng thì hắn đã bị hút vào trong đó rồi, bao nhiêu năm nay hắn là một kẻ vô tình lạnh lùng, hắn biết, chỉ có như vậy hắn mới có thể sinh tồn trong cái thế giới giết chóc lừa lọc của giang hồ, nhưng mà từ khi gặp nàng, ở trước mặt của nàng, thì hắn lại không thể nào vô tình, không thể nào lạnh lùng được, sau đó khi nàng quyết định đi theo hắn, thì trong lòng của hắn lại có một cảm giác vui sướng, hai tháng nay tiếp xúc với nàng, hắn thật sự đã quen với sự hiện diện của nàng bên cạnh, hắn thật sự không thể tưởng tượng nếu một ngày nàng rời khỏi hắn thì hắn sẽ như thế nào, lúc nhỏ hắn đã từng bị tổn thương, nên hắn không hề tin tưởng nữ nhân, thậm chí không cần bọn họ bên cạnh, bao nhiêu năm nay ngoại trừ hai nữ hộ pháp của thất tinh kỳ, hắn chưa từng tiếp xúc với bất kỳ nữ nhân nào, nhưng đối với họ, hắn chỉ xem họ như thuộc hạ, có thể hơn một chút, là một nửa bằng hữu, nhưng cho dù vậy, dù một ngày họ bỏ đi, nhưng đối với hắn thì chẳng là gì, nhưng nàng thì khác, nếu như bây giờ nàng thật sự bỏ đi, thật sự rời khỏi cuộc sống của hắn, hắn nghĩ hắn sẽ rất đau khổ, hắn sẽ không chịu nổi nếu như thiếu nàng.

Hôm đó khi nàng cho hắn dùng thuốc, khi môi hắn tiếp xúc với môi của nàng, cả người của hắn cứ nóng lên, môi của nàng thật sự rất ngọt, nếu được, hắn tình nguyện cả đời này cũng không buông nàng ra, thậm

chỉ cứ nghĩ đến việc nếu như sau này có một nam nhân khác hôn nàng, thì hẳn lại nhịn không được mà nổi nóng, nhưng mà cứ mỗi lần như vậy, hẳn lại dẫn lòng mình xuống, nhắc nhở bản thân mình tuyệt đối không được động tâm, nhưng hẳn làm không được, thật sự làm không được, nữ nhân này thật sự đã chiếm lĩnh trái tim của hẳn rồi, nhưng hẳn vẫn sợ, hẳn sợ nàng sẽ như nữ nhân đó....

“Dương Tử Phong, người bị bệnh có phải không, tại sao người lại nói với ta những lời như vậy” -dù ngoài mặt tiểu nguyệt vẫn tỏ vẻ như không hiểu gì, nhưng thật chất trong lòng thì lại cười thầm “Dương Tử Phong, người đời này bị ta kẹp chặt rồi, chạy không thoát đâu” .

(TT : mấy đoạn tự bạch cảm xúc, tình cảm này , ta không có kinh nghiệm cho lắm, nên nếu còn sơ suất thì các tềnh iu đừng chấp nhất nha nếu được thì góp ý lần sau ta sẽ cố gắng hơn)

“ta không có bệnh, những lời này của ta đều xuất phát từ tận đáy lòng”- dương tử phong hẳn đời chưa từng nói với một nữ nhân nào như thế, nàng là người đầu tiên, vậy mà nàng cứ nhiên nghĩ hẳn bị bệnh, thật là tức chết mà, hẳn thật sự muốn bỏ đầu của nàng ra để xem thử trong đầu nàng chứa cái gì .

(TT : ca ơi ca mắc bẫy tỷ rồi, ngốc quá đi, đời này của ca bị tỷ ấy dắt mũi là xiềng)

“Dương Tử Phong, người có biết những lời này của người có nghĩa gì không”

“ta đương nhiên là biết, nó có nghĩa là...”

“nghĩa gì , sao người không nói tiếp đi, lại dừng nửa chừng vậy”

“ta”

dương tử phong người bị làm sao vậy, chẳng phải người đã nhận định tình cảm của mình rồi sao, sao bây giờ lại không nói ra, hay là người sợ nàng sẽ từ chối người, hay là nàng sẽ giống như nữ nhân kia...

“nè người có nói hay không, nếu không nói ta đi về nha”- tiểu nguyệt vốn định dùng kế khích tướng cho hẳn nói ra lòng mình, nhưng cái tên đầu gỗ này không ngờ lại kiên định đến vậy.

“ta...”

“người không nói, vậy ta về nha “ –nói xong không đợi hẳn phản ứng, tiểu nguyệt đã gỡ hai tay hẳn đặt trên vai mình xuống xoay người bỏ đi, đi chưa được mấy bước đã nghe thấy tiếng vọng của hẳn từ phía sau:

“ta nghĩ, ta yêu nàng “

(TT: haha thổ lộ rồi *tung hoa*, *tung hoa*)

“người nghĩ người yêu ta, nè không ai dạy người trước khi nói cái gì thì phải suy nghĩ cho kỹ sau, đừng bao giờ đem những chuyện mà mình nghĩ nói ra, nếu như không chắc thì đừng có nói” – nghe về sau thì tiểu nguyệt rất vui, hẳn là người duy nhất trên đời này nàng không thể đọc được suy nghĩ, là nam nhân đầu tiên khiến cho nàng hứng thú, là nam nhân đầu tiên mà nàng muốn chinh phục,vậy mà cứ nhiên nói yêu nàng, mà còn thêm hai chữ ta nghĩ, thật là tức chết đi được mà.

“ta”

“nè sao người cứ một ta, hai ta, hoài vậy, có gì thì nói thẳng ra đi chứ, lần này đừng đem chuyện người nghĩ nói với ta, nếu không xác định thì đừng nói, phí hơi lắm đó”

“ta yêu nàng”

“ta yêu nàng”

“ta yêu nàng, như vậy được chưa”- nữ nhân này thật là, cứ bắt nói thẳng ra như vậy mới chịu sao.

Mục đích đã đạt được, tiểu nguyệt vô cùng hí hửng, lập tức chạy ngay đến bên cạnh dương tử phong , kiễng chân, choàng hai tay qua cổ hẳn, dùng môi của mình dán chặt lên môi của hẳn, qua hồi lâu vẫn không thấy dương tử phong đáp lại, tiểu nguyệt mới sững sờ buông hẳn ra, lộ khuôn mặt ủy khuất, cái miệng nhỏ nhắn chu lên hờn dỗi:

“người nói người yêu ta, nhưng lại không chịu hôn ta, có phải người chê ta, hay là những lời vừa rồi của người đều là giả”

“không phải, ta, ta chẳng qua không kịp phản ứng mà thôi, ta.... ‘

“ngươi không cần nói, ta biết, ta hiểu rồi, vừa rồi ngươi chẳng qua chỉ đem ta ra làm trò đùa mà thôi, ngươi vốn không hề yêu ta” – chưa để hắn nói hết câu, tiểu nguyệt đã cắt ngang, tiếp tục dùng giọng điệu chua xót mà nói, thậm chí còn khịt khịt mũi, làm vẻ như muốn khóc tới nơi.

(TT :tỷ ơi diễn kịch hay quá, đoạt giải oscar luôn được rồi đó, phong ca ơi lần này ca chết chắc rồi, dính phải một tiểu yêu nữ rồi, không biết tỷ này so với ngọc tỷ , ai tà hơn nhĩ; Nguyệt, Ngọc : ngươi nói ai tà; TT :là ta nói ta, là ta nói ta; Nguyệt: vậy còn nghe được; TT hung dữ quá, toàn là ta bị ăn hiếp không thôi).

“ta không có ý này, thật sự không có ý này, thật đó”- nhìn thấy tiểu nguyệt khóc, dương tử phong bối rối vô cùng, hắn lấy tay lau đi những giọt lệ đang rơi xuống của nàng, hắn không biết nên làm thế nào, từ trước đến giờ hắn chưa từng thấy mình thất bại như vậy.

“ngươi không cần phải nói, ta hiểu rồi, ta biết.....ừm... ừm” – tiểu nguyệt còn chưa nói hết âm thanh đã bị ai đó cướp mất.

Dương tử Phong nhìn nữ nhân trước mặt đôi mắt rưng rưng sắp khóc, khiến cho tim của hắn bất chợt nhói đau, hắn thật sự không muốn nhìn thấy nàng khóc, vì như vậy lòng hắn còn đau khổ hơn nàng nhiều, không còn cách nào, sẵn tay đang ở trên mặt nàng, hắn giữ chặt đầu của nàng, cuối xuống dùng môi của mình áp vào môi nàng, nhằm che đi tiếng khóc của nàng.

Lúc đầu chỉ nhằm ngăn nàng khóc, nhưng khi môi của hắn chạm vào đôi môi căng mọng của nàng, thì hắn lại không tài nào rời ra được, hắn là luyện tiếu là dây dưa, đến khi môi chạm môi cũng chưa đủ thỏa mãn, hắn liền dùng lưỡi của mình tách hai hàm răng của nàng ra, luồn lách vào trong miệng của nàng, tìm kiếm lưỡi của nàng, hắn muốn thu hết toàn bộ mật ngọt trong miệng của nàng, nàng thật sự rất ngọt, một thứ mật ngọt mà cả đời này hắn không bao giờ muốn buông ra, hai cái lưỡi cứ dây dưa chơi đùa với nhau, đến khi tiểu nguyệt dường như không còn thở được nữa, dương tử phong mới luyện tiếu buông nàng ra.

“ngươi...;ngươi,... cái này là ngươi khi dễ ta” – bị dương tử phong hôn đột ngột, tiểu nguyệt không hề phản ứng kịp, cho nên bây giờ gương mặt đã đỏ bừng lên vì xấu hổ.

“xin lỗi” –giọng của dương tử phong lúc này có chút khàn khàn, bởi vì phải kiềm chế dục vọng của mình, hắn thật sự sợ nếu như hắn kiềm chế không được, hắn sẽ ngay tại lúc này, ngay tại nơi này mà ăn nàng.

“ngươi tưởng xin lỗi là xong chuyện hả, đây là nụ hôn đầu tiên của ta đó”

“nếu vậy thì ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng, như vậy được chưa” – hắn cầu còn không kịp nữa là.

“ngươi,...ngươi chiếm tiện nghi của ta, mà còn trêu ta, ta ghét ngươi “ – tiểu nguyệt làm bộ hờn dỗi, giãy ra khỏi lòng của dương tử phong, nhưng còn chưa kịp nhích được một bước, thì đã bị một đôi tay rắn chắc từ phía sau ôm lấy nàng.

“ta không phải khi dễ nàng, ta là thật lòng , nàng biết không vừa rồi khi ta thổ lộ với nàng, ta đã lấy hết can đảm, đây là lần đầu ta thổ lộ với một nữ nhân, và ta cũng đã đánh cược một ván lớn”

“đánh cược, là sao”- tiểu nguyệt khó hiểu, quay đầu lại hỏi hắn.

“nàng còn nhớ, trước đây nàng hỏi ta tại sao ta lại bảo ‘ nữ nhân trên đời này đều không đáng để yêu ‘ không , nàng còn vì nguyên nhân này mà đi theo ta”

“nhớ, nhưng không lẽ có liên quan đến chuyện đánh cược này”

“đúng vậy”- dương tử phong bắt đầu đem mọi chuyện kể lại cho tiểu nguyệt.....(TT: nguyên nhân chỗ này ở văn án ta đã giới thiệu rồi, nên không nhắc lại nữa).

“cho nên vì vậy ngươi mới không tin tưởng nữ nhân”

“đúng vậy”

“ngươi yên tâm, ta sẽ không giống như nữ nhân đó đâu, ngươi đừng lo, bình sinh ta ghét nhất hạng nữ nhân đó, nên ta sẽ không biến thành bà ta đâu “ – tiểu nguyệt vừa nói vừa ôm chặt thắt lưng của hắn, giờ phút này nàng cảm thấy hắn thật cô đơn, thật đáng thương.

Dương tử Phong không nói, chỉ càng ôm chặt nàng hơn, nếu như nàng giống như những gì mình vừa nói, giữ lời hứa này, thì hắn sẽ dùng cả đời này để yêu thương nàng, chiều chuộng nàng.

“thế tại sao ngươi lại đeo mặt nạ” –tiểu nguyệt đột nhiên nhớ sự đến vấn đề này nên lên tiếng hỏi.

“tại gương mặt của ta có điểm giống cha ta, nên trước khi tìm được tên giang phu đó, và thấy mình đủ bản lĩnh đối phó hắn, ta sẽ không cho ai biết gương mặt thật của ta, để tránh bị bại lộ”

“thế ngươi có thể cho ta xem gương mặt của ngươi được không”

“nàng muốn nhìn”

“ừm “ – tiểu nguyệt đưa gương mặt mong chờ về phía hắn, đôi mắt long lanh chớp chớp trông rất đáng yêu.

Dương tử Phong trước biểu hiện này của nàng vốn không thể nào cự tuyệt được,nên từ từ tháo mặt nạ xuống.

Mặc dù biết hắn tuấn mỹ, nhưng giờ phút này nhìn thấy gương mặt của hắn tiểu nguyệt không khỏi có chút sửng sốt, đường nét khuôn mặt như điêu khắc rõ ràng và sáng sủa, sống mũi của hắn cao, đôi mắt phượng giờ phút này đang lặng lẽ nhìn nàng, trong đó lấp lánh tia sáng mặt trời, đôi mắt đẹp luôn tràn đầy ánh sáng và màu sắc, giờ đây lại mang theo một chút căng thẳng.

“nàng làm sao vậy”- trước sự ngỡ ngàng của tiểu nguyệt hắn có chút lo lắng.

“không có gì, mà ngoại trừ ta ra còn ai thấy gương mặt thật của ngươi nữa không” –sau khi định thần lại tiểu nguyệt tìm cách lái sang chuyện khác.

“còn có sư phụ ta và mạc tiên sinh”

“mạc tiên sinh, là ai”

“ông ấy là quân sư của thất tinh kỳ”

“àh...sau này, trước khi giết được tên giang phu kia, trước mặt người khác thì ngươi đeo mặt nạ, nhưng khi chỉ có hai ta ngươi bỏ ra được không, ta cảm thấy như vậy sẽ tốt hơn”

“được, ta hứa với nàng”

“phiên nhi, ta yêu nàng”

“phiên nhi.... tại sao ngươi lại gọi ta như vậy”

“mọi người đều gọi nàng là phiên y, có người nói nàng tên là phiên phiên, nên ta gọi như vậy”

“Lãnh Tâm Nguyệt “- tiểu nguyệt lắc đầu cười khổ trả lời hắn, cái này là người khác đặt cho nàng, chứ nàng đâu có muốn đâu a.

“gì cơ”

“tên của ta là Lãnh Tâm Nguyệt, ngươi là nam nhân đầu tiên mà ta cho biết tên từ khi ta đến đây đó”

Dương tử Phong nghe những lời này của nàng thì mừng như điên, hắn là nam nhân đầu tiên mà nàng cho biết tên, nghĩ đến đây hắn đã cảm thấy sung sướng vô cùng, càng ôm chặt nàng hơn, vùi đầu vào cổ hít một hơi sâu hương thơm của nàng .

“Nguyệt nhi , ta yêu nàng”

9. Chương 9: Bị Bắt Cóc

Khi tiểu nguyệt và dương tử phong về đến trang viện thì trời đã tối, đáng ra là có thể về sớm hơn, nhưng do tiểu nguyệt cứ muốn đi dạo phố, nên dương tử phong chiều nài, hai người đi chơi suốt cả buổi chiều, nên mới về trễ.

“tiểu thư, người rốt cuộc đã về rồi, người có biết ta lo cho người lắm không...ô...ô..., hân có làm gì người không” – phán quan vừa nhìn thấy tiểu nguyệt về vội chạy ra cửa, ôm chầm tiểu nguyệt khóc bù lu bù loa, nói đoạn còn chỉ tay, bắn ánh mắt hình viên đạn sang dương tử phong.

Ánh mắt của ông ta dương tử phong không để tâm, cái mà hân để tâm chính là hành vi đang ôm chầm tiểu nguyệt của phán quan, nguyệt nhi là của hân, hân không muốn bất cứ nam nhân nào ôm nàng, cho dù là người thân cũng vậy, huống hồ ông ta là nô tài.

(TT : ca ăn dặm chưa rồi nhưng mà ca cũng to gan dám bảo phán quan là nô tài của nguyệt tỷ, không biết phán quan mà biết thì sẽ có biểu hiện gì nhỉ nhưng mà yên tâm đã có nguyệt tỷ bảo kê, đừng nói là phán quan, cho dù là diêm vương ca cũng không cần để tâm)

“lão phán, ta không sao, ông không cần phải lo”- tiểu nguyệt nhìn thấy ánh mắt của dương tử phong cứ dán chặt vào cánh tay phán quan đang đặt trên vai mình, thì biết ngay hân đang không vui vì hành động này, nam nhân này đang ghen đây, nên dùng tay gạt tay phán quan ra nhẹ giọng nói.

“thật sự hả tiểu thư, nếu hân có làm gì người, thì người cứ nói cho lão biết, lão sẽ giúp người lấy lại công bằng” – phán quan vẫn không bỏ cuộc.

“người nghĩ ta sẽ làm gì nàng” chưa đợi tiểu nguyệt trả lời dương tử phong đã lên tiếng trước.

“ai mà biết được, nhìn bộ dạng của người lúc dẫn tiểu thư nhà ta đi, giống như là muốn ăn thịt tiểu thư nhà ta vậy, ta làm sao mà biết người có làm gì tiểu thư nhà ta không”

“lão phán Tử Phong không có làm gì ta cả “ – bắt đầu từ lúc hân thổ lộ với nàng tiểu nguyệt đã chuyển sang gọi tên hân.

“àh, không làm gì thì tốt,..... mà tiểu thư người vừa gọi hân là gì vậy”- đáng lý ra phán quan đang vui mừng vì tiểu nguyệt không sao, nhưng khi nghe tiểu nguyệt gọi tên dương tử phong một cách thân mật, thì khiến cho lão há hốc mồm.

Mọi người ở đây cũng ngạc nhiên không kém vì cách gọi này của nàng, từ trước đến giờ ngoại trừ sư phụ của chủ tử và mặc tiên sinh là gọi chủ tử bằng phong nhi ra thì chưa từng có ai dám gọi chủ tử thân mật như vậy, cô nương này thật lớn gan mà, xem ra lần này cô ấy chết chắc rồi.

(TT :lại làm lớn rồi cưng ơ, thật là ngốc mà)

“tử phong ah, có vấn đề gì sao”

“tiểu thư tại sao người lại gọi hân thân mật như vậy” – chẳng phải chỉ ra ngoài một lát sao, tại sao bây giờ cách xưng hô thay đổi nhanh như vậy, từ trước giờ tiểu thư toàn gọi hân là dương tử phong, tại sao bây giờ lại thành tử phong vậy.

“bộ có vấn đề gì sao....., tử phong bộ ta gọi như vậy không được hả “- tiểu nguyệt khó hiểu nhìn phán quan, sau đó thì quay sang dương tử phong, bộ ta gọi sai sao.

“nàng không gọi sai” – hân mừng còn không kịp nữa là, làm sao lại nói nàng sai.

Lại thêm một câu khiến cho toàn thể mọi người ở đây miệng chữ O, mắt chữ A, đây có phải chủ tử của bọn họ không vậy trời, duy chỉ có xích long là hiểu được ‘ chủ tử và cô nương ấy xem ra đã nói rõ với nhau rồi, chẳng bao lâu nữa thất tình kỳ sẽ có phu nhân thôi ‘ .

“thấy chưa, ta đâu có gọi sai” – tiểu nguyệt quay sang phán quan phản bác

“tiểu thư, hai người chỉ có ra ngoài nửa ngày thôi, tại sao lại thay đổi nhanh như vậy chứ” – phán quan thật sự khó hiểu mà.

“ta cảm thấy không có gì cả, lão phán người có ý kiến sao” –tiểu nguyệt chưa kịp trả lời thì dương tử phong đã lạnh lùng lên tiếng trước.

“ tại sao ta cứ cảm thấy hai người thay đổi khác hẳn ban sáng vậy” – lão phán nhà ta vẫn cứ như cũ, bộ dạng không biết sợ là gì, nghênh ngang nói chuyện với dương tử phong.

“không có gì thay đổi cả, lão phán, người không cần phải lo” –tiểu nguyệt thấy chuyện có vẻ không ổn, nên lên tiếng, nếu không chỉ sợ hai người này nói một hồi sẽ đánh nhau mất thôi.

“nhưng mà tiểu thư...”

“ta đã nói không sao mà” –chưa để ông ta nói hết câu tiểu nguyệt đã chặn họng ông ta trước.

“bắt đầu từ hôm nay, nàng ấy chính là nữ nhân của Dương Tử Phong ta, câu trả lời này người vừa lòng chưa lão phán” – dương tử phong thấy phán quan cứ lải nhải hoài, mà nguyệt nhi của hắn thì lại khó xử nên nói trắng ra luôn, sẵn tiện công khai quan hệ của hai người luôn.

“cái gì, người nói người và tiểu thư nhà ta,... tiểu thư hắn nói có thật không vậy” – phán quan thật sự không còn tin vào tai của mình nữa rồi.

“có gì là không thể” – dương tử phong lại một lần nữa thay tiểu nguyệt giải vây. Rồi quay sang mọi người lạnh giọng tuyên bố:

“bắt đầu từ hôm nay trở đi Nguyệt nhi chính là nữ chủ nhân của thất tinh kỳ, lời nói của nàng chính là lời của ta, các người chỉ việc phụng tùng là được, có hiểu không”

“vâng thưa chủ tử” – mặc dù có kẻ ngạc nhiên, có kẻ không hiểu, nhưng mà lời của chủ tử chính là mệnh lệnh, xưa nay quy định của thất tinh kỳ là tuyệt đối phụng tùng mệnh lệnh của chủ tử nên họ không nói gì thêm.

Giờ phút này thanh ngọc mới hiểu được tại sao xích long có biểu hiện như vậy, nhưng mà nếu như cô nương này có thể khiến cho chủ tử mở lòng thì chẳng phải rất tốt sao, nếu như vậy thanh ngọc nhất định sẽ hết lòng trung thành với nữ chủ nhân này, xích long cũng cùng một tâm trạng với thanh ngọc, tuy nhiên vẫn có một kẻ không biết sống chết, mà oán hận, mà phẫn nộ ‘nữ nhân kia dựa vào cái gì mà có được lòng chủ tử, bản thân ta mặc dù tiếp xúc với chủ tử không nhiều, nhưng mà ít ra cũng lâu hơn cô ta, cô ta dựa vào cái gì chứ, người chờ đó, chủ tử nhất định là của ta, người vui vẻ không được bao lâu đâu.’ .

(TT : a, ai đây; Bo : con ngọc phụng chứ ai; TT: ta kháo, con này mắc bệnh tự tin quá đáng luôn cấp cứu, cấp cứu).

“Nguyệt nhi nàng đã chơi cả ngày rồi, cũng mệt rồi, tối nay chúng ta ở lại đây, ngày mai hãy quay về quán trọ” – sau khi lạnh giọng tuyên bố, dương tử Phong liền quay sang tiểu nguyệt ân cần nói, nhưng giọng điệu lại đầy ôn nhu, đầy sủng nịnh, làm ọi người ở đây lại thêm một phen trở mắt ngạc nhiên.

“chủ tử, tại sao người lại gọi phiên phiên cô nương là Nguyệt nhi” – thanh ngọc tò mò lên tiếng hỏi, chẳng phải cô ấy tên phiên phiên sao, tại sao chủ tử lại gọi cô ấy là Nguyệt nhi.

“tên của ta là Lãnh Tâm Nguyệt, còn phiên phiên là biệt hiệu người giang hồ đặt thôi, chứ không phải tên thật của ta” –tiểu nguyệt lên tiếng giải thích.

“àh, thì ra là vậy, vậy từ hôm nay ta gọi cô nương là lãnh cô nương nha” – thanh ngọc gật đầu hiểu.

“cái gì mà lãnh cô nương, gọi ta là tiểu Nguyệt đi, bạn bè bằng hữu đều gọi ta như vậy”

“được tiểu nguyệt” – đối với thái độ được sủng nhưng không kiêu của tiểu nguyệt khiến cho thanh ngọc, xích long và rất nhiều người ở đây rất thích, xem ra vị nữ chủ nhân này cũng là một người hòa đồng đấy chứ nhỉ.

Do đám người dương tử phong quyết định ở lại, nên cha của ngọc phụng liền sai người chuẩn bị phòng, sau khi ăn tối xong thì mỗi người tự về phòng của mình,đáng lẽ dương tử phong còn muốn tìm tiểu nguyệt tâm sự, nhưng nghĩ lại cả ngày nay nàng đi chơi nhiều nơi chắc mệt rồi nên thôi, khi tiểu nguyệt vừa bước vào phòng của mình thì cảm thấy có điểm không đúng mê hồn hương hả, muốn giở trò này với ta sao, các người còn non tay lắm.

Tiểu nguyệt tương kế tựu kế gỡ vờ bị trúng thuốc mê man, chẳng bao lâu hai tên hắc y đột nhập vào, bế phốc tiểu nguyệt rồi phi thân rời đi.

Sáng hôm sau, tại đại sảnh trang viên, bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn, mọi người đều có mặt đông đủ chỉ còn thiếu tiểu nguyệt và phán quan, nên thanh ngọc và xích long chia nhau ra đến phòng hai người gọi họ

“chủ nhân tiểu nguyệt không có trong phòng”

“chủ nhân lão phán cũng vậy”

“có khi nào hai chủ tớ họ đã bỏ đi rồi không” –ngọc phụng thấy thời cơ, không quên châm dầu vào lửa.

“ngọc phụng, không được nói nhảm “ – mẫu thân ngọc phụng thấy khi chủ tử nghe nói tiểu nguyệt không có trong phòng thì sắc mặt đã khó coi, vậy mà nữ nhi của mình lại còn nhiều chuyện, lở như chọc giận chủ nhân, thì hậu quả thật khó lường, ngọc phụng thấy mẫu thân lớn tiếng, sắc mặt chủ tử lại cực kỳ khó coi, nên cũng không dám lên tiếng, nhất thời cả đại sảnh chỉ là một mảnh im lặng, cho đến khi một giọng nói phá vỡ sự im lặng đó

“uy, bữa sáng đã chuẩn bị rồi hử, ta đói sắp chết rồi đây”

Mọi người cùng nhìn ra cửa thì thấy phán quan ung dung bước vào, thanh ngọc vui mừng khôn xiết, nếu như lão phán còn ở đây thì chắc tiểu nguyệt không như lời ngọc phụng nói đã bỏ đi, nếu không chỉ sợ chủ nhân nổi điên mất thôi, liền hơn hớn chạy lại hỏi phán quan.

“lão phán tiểu thư nhà ông đâu”

“tiểu thư chẳng phải ở trong phòng sao”

“không có, lúc nãy ta đến phòng, định gọi cô ấy ăn sáng nhưng trong phòng không có ai”

“không thể nào ah”

“lao phán nãy giờ ông đi đâu vậy “- xích long bên cạnh cũng lên tiếng hỏi.

“àh ta đi ra ngoài chạy bộ, buổi sáng mà chạy bộ rất tốt cho sức khỏe, hai tháng nay ngày nào các người cũng thức sớm lên đường, hại ta bỏ hết mấy bài tập buổi sáng của ta, khó khăn lắm mới có cơ hội này, đương nhiên phải tận dụng rồi”

“thế có phải tiểu thư nhà ông đi cùng ông không “ –thanh ngọc lại hỏi tiếp, chỉ hy vọng là như vậy thôi.

“đâu có đâu, tiểu thư làm gì có thói quen này chứ”

“vậy chắc là cô ta bỏ đi rồi, mà cô ta cũng vô lương tâm thật, bỏ cả nô tài của mình ở lại”- ngọc phụng lại tiếp tục mỉa mai.

“nè người nói ai bỏ đi hử, tiểu thư nhà ta không phải hạng người như vậy, nếu có đi cũng sẽ nói một tiếng, hoặc là dẫn ta theo” –phán quan phần nộ quát.

“cô ta không đi cùng ông, cũng không có trong phòng, không bỏ đi thì chứ gì nữa”

“không thể nào, ta đi xem thử “- nói xong phán quan một mạch chạy theo hướng phòng tiểu nguyệt. Đám người dương tử phong nhận thấy sự tình có điểm không đúng nên cũng đuổi theo sau.

Khi vào phòng tiểu nguyệt, phán quan quả thật không thấy tiểu nguyệt đâu, nhưng ông không tin, cho nên vẫn cứ tìm, hy vọng tìm được một chút manh mối. Đột nhiên một thứ ánh lên thu hút sự chú ý của ông ta, ông ta vội vàng nhặt nó lên, miệng lắp bắp nói

“đây.....đây là vòng tay của ngọc nhi tiểu thư tặng cho tiểu thư mà, tại sao lại rớt ở đây”

“vòng tay...ngọc nhi... ông nói gì thế hử “- dương tử phong nhìn thấy thái độ của phán quan có chút không đúng nên lên tiếng hỏi.

“Ngọc nhi tiểu thư là bạn thân của tiểu thư, tiểu thư từng nói vòng tay này là quà Ngọc nhi tiểu thư tặng cho người, tiểu thư rất quý nó, lúc nào cũng đeo nó, không bao giờ bỏ ra, lần trước sơ ý đánh rơi, tiểu thư đã cuống lên, cũng may tìm lại được, nhưng tại sao nó lại ở đây, còn tiểu thư đâu”

“có thể lúc cô ta bỏ đi, đã sơ ý đánh rơi lại” – ngọc phụng lên tiếng.

“không thể nào, tiểu thư đã từng nói, chiếc vòng này đại diện cho tình bạn của tiểu thư và ngọc nhi tiểu thư, cho nên tiểu thư tuyệt không vứt nó như vậy đâu, ...có khi nào tiểu thư xảy ra chuyện gì rồi không, ...chắc chắn như vậy rồi, nếu không tiểu thư sẽ không vô cớ mất tích như vậy”

Dương tử Phong nghe phán quan phân tích xong thì lòng của hắn như lửa đốt, nếu như thật nguyệt nhi xảy ra chuyện gì thì hắn thà rằng là tự nàng bỏ đi còn hơn, đang miên man thì một tên người hầu hốt hãi chạy vào

“chủ nhân người của huyết ảnh đường vừa đưa một lá thư đến đây, bảo giao tận tay cho chủ nhân”

Dương tử Phong không nói lời nào giắt lấy lá thư đọc, càng đọc sắc mặt hắn càng tệ, càng ngày càng đen, sau khi đọc xong, thì bóp nát thư trong lòng bàn tay, khi mở tay ra lá thư chỉ còn là tro bụi, miệng thì nghiêng lại, giọng đầy sát khí, lãnh băng: “Lưu Phương”.

“Chủ nhân tên lưu phương đó nói gì vậy” – xích long thấy biểu hiện của chủ nhân không tốt nên lên tiếng hỏi.

“Nguyệt nhi là do lưu phương bắt đi” – dương tử phong giọng băng lãnh trả lời, sát khí càng ngày càng tràn ngập căn phòng, không ai là không cảm nhận được.

“tại sao hắn lại bắt tiểu thư nhà ta đi chứ, tiểu thư có quen biết hắn đâu” – phán quan khó hiểu hỏi.

“hắn là nhằm vào ta” – dương tử phong trả lời.

“nhằm vào người là sao”

“Lưu phương là đường chủ huyết ảnh đường, hắn từ trước đến giờ luôn đối đầu với chủ nhân nhà ta, nếu hắn phái người theo dõi chúng ta, thì sẽ phát hiện quan hệ của chủ nhân và tiểu nguyệt, nên mới bắt tiểu nguyệt đi để uy hiếp chủ nhân nhà ta” – thanh ngọc một bên giải thích.

“nói cả buổi thì ra chuyện này do người mà ra cả, người mau trả tiểu thư lại cho ta” – phán quan sau khi nghe xong, thì phần nộ quay sang quát dương tử phong.

“ta nhất định sẽ cứu nàng, ta không để Nguyệt nhi có chuyện gì đâu” – dương tử phong giọng nói đầy khẳng định, đồng thời cũng nghĩ thầm trong bụng “Lưu phương, nếu người dám làm tổn thương dù chỉ là một sợi tóc của nguyệt nhi, Dương tử phong ta sẽ san bằng huyết ảnh đường của người, lấy mạng của người”

Phán quan vốn định nói nữa nhưng nhìn thái độ kiên quyết, cùng với vẻ mặt đau lòng, lo lắng của hắn thì biết hắn cũng rất quan tâm tiểu thư nên cũng không nói nữa.

“chủ nhân, thế lưu phương có yêu cầu gì” – thanh ngọc lên tiếng hỏi.

“hắn muốn ta ba ngày sau, một mình đến Đoạn vô nhai ngoại thành 50 dặm gặp hắn, còn nói không được dẫn theo người, nếu không thì chuẩn bị nhật xác của Nguyệt nhi”

“chủ nhân, không được đây chắc chắn là cái bẫy mà lưu phương giăng sẵn, chỉ chờ người nhảy vào” – cha ngọc phụng lên tiếng khuyên ngăn.

“ta đã quyết định rồi, ta sẽ làm theo lời hắn, ta nhất định phải cứu Nguyệt nhi” – dương tử phong kiên quyết trả lời.

“chủ nhân, nữ nhân đó lai lịch bất minh, biết đâu chừng cô ta là đồng đảng của lưu phương, hai người họ cấu kết lừa người thì sao, người nên...” – ngọc phụng thấy chủ nhân u mê, vì nữ nhân đó mà cả tính mạng cũng không cần nên lên tiếng, nhưng lời còn chưa nói xong thì đã ăn ngay một cái tát, và người tát chính là dương tử phong.

“CHÁT”

“lương ngọc phụng, ta niệm tình cha người có công với thất tinh kỳ, nên lần trước mới tha cho người, nhưng người đừng có được nước thì làm tới, nếu như ta còn nghe bất kỳ lời nói xúc phạm Nguyệt nhi nào từ miệng của người, ta sẽ lập tức lấy mạng của người”

Trong lòng của dương tử phong, Nguyệt nhi của hắn bản chất thiện lương, như một tiểu cô nương thích vui đùa, thích quậy phá đôi chút, chứ tuyệt đối không phải hạng người như vậy, cho nên hắn không cho bất kỳ kẻ nào xúc phạm nàng.

“vâng chủ nhân” –ngọc phụng ôm mặt, nuốt lệ, cúi đầu tuân lệnh, nhưng trong lòng thì không ngừng nguyên rửa ‘ Lãnh tâm nguyệt, người đi chết đi, người dám quyến rũ người đàn ông của ta, ta nguyên rửa người chết đi”.

(TT : a, con này điên rồi, phong ca của nó hồi nào vậy, còn nguyên rửa nguyệt tỷ nữa, làm rồi cưng ơi, diêm vương cũng không dám đòi mạng nguyệt tỷ đâu, cưng đừng có mơ)

Mọi người không nói gì , tất cả bây giờ liền tập trung ra đại sảnh bàn bạc đối sách cứu tiểu nguyệt, cha mẹ của ngọc phụng cũng không biết nói thế nào, họ có thể hiểu được tình cảm của ngọc phụng, nhưng mà chủ nhân đã nhận định cô nương kia một cách sâu sắc , thì xem ra con gái họ hết hy vọng rồi, chỉ là nó lại cố chấp, họ cũng không biết khuyên nhủ làm sao.

“đáng đời ai bảo dám nói xấu tiểu thư nhà ta” –phán quan nhìn thấy bộ dạng của ngọc phụng thì hả hê vô cùng, khi đi ngang qua cô ta, thì bồi thêm cho cô ta một ánh mắt khinh miệt và một câu .

“người....” – ngọc phụng tức giận định mắng lại phán quan, nhưng ông ta đã đi xa rồi.

10. Chương 10: Gặp Lại Minh Châu

Hai hắc y nhân mang theo tiểu nguyệt đi suốt đêm, đến một sơn trang gần Đoạn vô nhai thì mới dừng lại, sau khi đưa tiểu nguyệt vào một căn phòng và đặt nàng lên giường thì mới rời đi.

Sau khi hai hắc y rời đi, tiểu nguyệt lập tức mở mắt, ngồi dậy, tiểu nguyệt bước xuống giường và đi lại đánh gi căn phòng ny, từ phong cch trang trí cho thy chủ nhn của nơi ny cũng ging nh đơng tử phong, l băng lãnh, lạnh lùng.

Đang min man xem xét th cửa phòng đẩy ra, một nam nhn bc vo, nam nhn ny khng ging vi Đng phong tun, th sinh, anh tun, nho nhã, cũng khng ging Đơng tử phong , l lãnh, l ít nì, trầm mặt, mun diễn tả hn chỉ c th dùng hai từ yu nghiệt .

Hắn cũng đánh giá nữ nhân trước mặt, nàng xinh đẹp, không phải dạng nữ nhân thích bôi son trét phấn, đẹp nhờ nhung lụa, vẻ đẹp của nàng bình dị, mà đơn sơ, đôi mắt trong, sâu, thu hút người khác.

“người không hề trúng mê hồn hương”- sau khi định thần lại hắn mới nhớ đến việc này, xem ra nữ nhân trước mặt không đơn giản.

“ta có nói ta trúng sao, mà các người cũng đánh giá thấp ta quá, chỉ dựa vào một chút mê hồn hương mà muốn đối phó ta sao”.

“quả nhiên không hổ danh là phiên y, người có thể giải được thập đại kỳ độc”

“quá khen, ta chẳng qua hiểu một chút y thuật mà thôi”

“người không trúng mê hồn hương tại sao lại để cho thuộc hạ của ta mang về đây”

“thế tại sao người lại muốn bắt ta”

“chuyện này không đến phiên người quản”

“vậy thì chuyện tại sao ta lại ngoan ngoãn theo thuộc hạ của người về đây cũng không đến phiên người hỏi”.

“người không sợ chọc ta nổi giận ta sẽ giết người sao”

“nếu người muốn giết ta thì đã không mang ta về đây, điều này chứng tỏ ta vẫn còn giá trị lợi dụng với người”

“người nghĩ như vậy sao, vậy để ta cho người biết, nếu ta hết kiên nhẫn, thì mặc kệ người có còn giá trị lợi dụng hay không, ta cũng sẽ giết người”.

“vậy sao, nếu người giết ta thì lấy gì không chế Dương tử phong”

“người biết”

“thể lực của Dương tử phong trên giang hồ không phải nhỏ, kẻ có gan đối đầu với hắn không nhiều, tính tới bây giờ, chỉ có hai thể lực là Thần kiếm sơn trang và Huyết ảnh đường, mà trang chủ thần kiếm sơn trang, Đông phương tuần ta đã gặp rồi, vậy nếu ta đoán không lầm thì người chính là đường chủ Huyết ảnh đường Lưu Phương”.

“quả nhiên không hổ danh là nữ nhân của Dương tử Phong, người rất thông minh, nhưng.... thông minh quá đôi lúc cũng là phiền phức, người không sợ ta giết người diệt khẩu sao”.

“người sẽ không giết ta, nếu giết ta thì người sẽ không thể nào tiêu diệt được Dương tử Phong, hơn nữa cho dù bây giờ người giết ta, rồi dùng một người khác dịch dung thành ta để đánh lừa Dương tử phong, thì ta có thể cho người biết hắn không thể nào bị gạt đâu”.

“tại sao”

“tại vì hắn sẽ biết người đó không phải là ta”

“nếu ta dùng dịch dung thuật khéo léo một chút, ta không tin hắn sẽ không bị lừa”.

“sẽ không”

“người có vẻ rất tự tin về vấn đề này”

“đúng vậy, vì ta tin hắn, tin vào trực giác của ta, nếu hắn yêu ta, hắn sẽ biết người đó không phải là ta”.

“người là một nữ nhân rất thú vị, ta đã từng gặp rất nhiều nữ nhân, nhưng người là người thú vị nhất, ta có thể hiểu tại sao dương tử phong lại yêu người”

“người lầm rồi, hắn yêu ta không phải vì ta thú vị, mà là vì ta cho hắn cảm giác ấm áp mà hắn đã mất đi từ lâu, khi ở bên ta hắn sẽ cảm thấy vui vẻ, quên hết mọi phân tranh của giang hồ, đó mới là lý do thật sự”.

“thật sự”

“khi người yêu một người, người sẽ cảm thấy chỉ cần được ở bên cạnh người đó, là tất cả những điều người muốn, những thứ khác sẽ không còn quan trọng nữa”.

“người cứ ngoan ngoãn ở trong này, chỉ cần người không giở trò, 3 ngày sau ta sẽ cho người gặp lại người người yêu” – sau vài giây thất thần vì những lời nói của tiểu nguyệt, lưu phương trấn tĩnh lại, để lại một câu rồi xoay lưng ra cửa bỏ đi, nhưng chưa ra khỏi phòng thì:

“minh châu còn sống không”

(TT : cô này là người trong miếu mà lúc nguyệt tỷ và phong ca gặp mặt lần đầu, đã có ý định giết phong ca đó)

“người biết minh châu là người của ta “ – lưu phương thật sự không ngờ nữ nhân này lại có thể đoán được chuyện này, kể cả minh châu còn không biết hắn là ai, vậy mà nữ nhân này lại có thể đoán ra.

“mùi trên người hai hắc y mang ta tới đây và đám người trong miếu lần trước hoàn toàn giống nhau, nên ta đoán các người cùng một bọn”.

“mùi...mùi của người rất tinh”

“quá khen, thế cô ta còn sống không”

“còn sống, chỉ điều sống dở chết dở mà thôi, độc của người rất lợi hại”

“người không cần khen ta hoài ta sẽ vênh mặt đó, người có thể dẫn ta đi gặp cô ta được không”

“người muốn gặp, tại sao”

“độc ta cho cô ta uống ta mới chế ra, cô ta là người thí nghiệm đầu tiên, ta muốn biết thành quả của mình thế nào thôi”

“được, đi theo ta”- lưu phương thật sự rất muốn biết rốt cuộc trong đầu tiểu nữ nhân này đang suy nghĩ cái gì.

Đi theo lưu phương ra khỏi phòng, dọc theo hành lang, xuyên qua một hoa viên thì đến một dãy phòng khác, nhưng chưa kịp bước vào thì đã nghe tiếng la hét thảm thiết.

“aaaaaaaa, các người giết ta đi, ta chịu không nổi nữa rồi, aaaaaaaa”

“cô ta có vẻ rất đau đớn” –tiểu nguyệt quay sang hỏi lưu phương.

“đều nhờ người mà ra, độc của người ta không thể giải, nên ta dùng độc trị độc, dùng độc khác ngăn chặn nhưng lại rất đau đớn.”

“thế tại sao người không giết cô ta”

“cô ta còn giá trị lợi dụng”

“người không phải bảo kẻ còn giá trị lợi dụng nhưng chạm đến giới hạn của người thì người cũng giết sao, cô ta la hét như vậy không khiến người nhức đầu hả”

“ta có thể chịu được”

“người được nhưng ta không được, cô ta la như vậy thật nhức đầu mà”

“người định làm gì”

“giải độc cho cô ta, dù gì ta cũng không định lấy mạng cô ta, chỉ muốn dùng cô ta để thử độc mà thôi”

(TT : tỷ ơi tỷ dùng người thử độc hả, thấy ghê quá Nguyệt : ta không dùng cô ta vậy thì dùng người nha; TT: thôi dùng cô ta đi, tha cho ta, để ta còn viết tiếp).

“người nói thật”

“chứ không lẽ nói giỡn đi thôi” – nhưng đi chưa được ba bước thì

“phiên y, ta hận người, ta muốn giết người, aaaaa, người hại ta ra nông nỗi này, ta thề không đội trời chung với người, nếu như ta khỏe lại, ta nhất định lấy mạng của người”

“người biết phải không”- tiểu nguyệt quay sang hỏi lưu phương, nghĩ chắc nam nhân này đã biết chuyện này.

“hai tháng nay cô ta ngày nào cũng la như vậy”

“nếu vậy ta không cứu cô ta nữa, mất công làm ơn mắc oán, cô ta khỏe lại, thì lại muốn giết ta”

“được, vậy thì chúng ta đi”

“người không muốn cứu cô ta sao, không phải cô ta còn giá trị lợi dụng với người hả, tại sao người không ép ta cứu cô ta”

“ta ép người sẽ cứu sao”

“không”

“vậy thì ép làm gì, đợi người chịu không nổi tiếng la của cô ta thì người sẽ tự cứu thôi”

“phòng của ta cách đây rất xa, ta nghe không được tiếng cô ta la”

“ta sẽ chuyển cô ta đến gần chỗ của người là được rồi”

“người còn bảo không ép ta, đây chẳng phải là ép buộc sao”

“người nghĩ vậy sao”

“đưa cái này cho cô ta uống độc sẽ được giải thôi” – tiểu nguyệt thực sự bức rối, tên nam nhân này thật là biết cách chọc giận người khác mà, suy nghĩ của hắn cũng là không giống người bình thường mà, nếu tiếp tục độc chỉ sợ sẽ bị tức thổ huyết mà chết thôi.

Nói xong không đợi tên kia phản ứng, quay lưng đi bỏ về phòng. Phía sau lại có một ánh mắt chăm chú dán chặt vào hình bóng nàng, đến khi khuất dần.

Tại trang viện lăng gia

(TT : tổng đàn thất tinh kỳ , nhà của con ngọc phụng kia đó)

Không khí mấy ngày nay bị hạ đến mức âm độ, lạnh đến nỗi người đi ngang qua cũng cảm nhận được nữa, trong đại sảnh, Dương tử Phong ngồi trên ghế, khuôn mặt âm lãnh, không có bất kỳ biểu hiện nào, mấy ngày nay bất luận nô tài hay nha hoàn của lăng phủ đều không giám sơ suất, vì sợ mình sẽ bất cẩn mà trở thành cái bia xả giận cho chủ tử, mọi người có thể nhìn ra kể từ khi tiểu nguyệt cô nương bị bắt đi, chủ tử dường như thay đổi hẳn, trước đây mặc dù người ít nói, trầm mặc, nhưng cũng không lạnh tới mức độ này, xem ra vị trí của tiểu nguyệt cô nương trong lòng chủ tử rất quan trọng, nếu không cũng không thay đổi tới mức này.

Thanh ngọc và xích long cũng tự hứa với lòng, nếu như lần này tiểu nguyệt thật sự được cứu về họ nhất định sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt, mọi biểu hiện mấy ngày này của chủ tử, đều cho thấy cô ấy là người có ảnh hưởng nhất tới chủ tử, nếu như cô ấy thật sự xảy ra chuyện gì, chủ tử chỉ sợ phát điên mất thôi. Bất quá điều này cũng không ảnh hưởng đến phán quan, dù gì thì địa phủ cũng là nơi lạnh lẽo hắn đã quen rồi

“nè tại sao ngươi cứ ngồi một chỗ vậy, mau nghĩ cách đi chứ, chẳng phải ngươi nói nhất định cứu được tiểu thư nhà ta sao, nhưng ngươi không làm gì cả, không lẽ định ba ngày sau đi nạp mạng hả, ngươi chết thì được nhưng còn tiểu thư nhà ta thì sao”

“ta nói ta không để Nguyệt nhi có chuyện, thì nhất định là như vậy, ta nhất định sẽ cứu nàng, ngươi yên tâm đi” – dương tử phong cũng không hề nổi giận với phán quan, hắn biết phán quan chỉ là quan tâm đến tiểu nguyệt.

“hy vọng là như ngươi nói, nếu không ta không để yên cho ngươi đâu” – trong lòng phán quan lại bổ sung thêm một câu nếu tiểu thư có chuyện thật, thì ta cũng sẽ không yên đâu, sẽ rất thâm hiểm, vì vậy tiểu thư của ta, tiểu tử tông, người vạn lần đừng có chuyện gì nha, mà không tiểu thư rất lợi hại, sẽ không có chuyện gì đâu, chắc chắn là như vậy”.

11. Chương 11: Đoạn Vô Nhai Đại Biến

Ba ngày sau tại đoạn vô nhai.

Lưu phương dẫn đầu một đám người chừng hai mươi tên, đưa tiểu nguyệt đến đoạn vô nhai, xem ra tất cả đều là cao thủ, trong đó có bốn tên tiểu nguyệt đã gặp tại ngôi miếu hoang, họ đang ở đỉnh của đoạn vô nhai chờ dương tử phong đến, đáng ra lúc đầu mấy tên kia định trói tiểu nguyệt lại, nhưng lưu phương bảo không cần vì cho rằng tiểu nguyệt sẽ không bỏ trốn.

“chủ nhân đã lâu rồi không thấy, có khi nào dương tử phong không đến không” – một tên lên tiếng.

“hắn nhất định sẽ đến”- lưu phương lơ đãng trả lời

Nhưng trong lòng thì biết, hắn đối đầu với dương tử phong bao nhiêu năm nay, cá tính của dương tử phong hắn rất rõ, dương tử phong từ trước đến giờ không hề tiếp xúc với nữ nhân, nhưng mà nữ nhân này thì khác, dương tử phong không chỉ để cho cô ta ở bên cạnh mà còn công khai tuyên bố cô ta là nữ nhân của hắn. Từ đó có thể thấy được vị trí của nữ nhân này trong lòng của hắn, vì vậy hắn nhất định sẽ đến.

Nửa canh giờ sau, một tên hắc y xuất hiện, thi lễ với lưu phương rồi bẩm báo.

“chủ nhân dương tử phong đang lên núi”

“hắn có dẫn ai theo không”

“dạ không, hắn đi một mình”

“ở đây không còn chuyện của người, người lui xuống trước đi”

“dạ, thuộc hạ cáo lui”

“xem ra hắn thật sự rất yêu người” – lưu phương quay sang nói với tiểu nguyệt, mặc dù hắn biết đáp án, nhưng không hiểu sao cứ muốn tìm cớ nói chuyện với tiểu nguyệt.

“ta biết” – nam nhân này thật là, biết rõ rồi còn hỏi, tại sao người lại muốn tìm cớ nói chuyện với ta a, bộ không nói người ăn không ngon ngủ không yên hả.

“nhưng mà, hắn đến đây cũng chỉ có một con đường chết mà thôi, hôm nay hắn không thoát khỏi đây được đâu”

“người chắc chắn như vậy sao”

“ta đã giảng sẵn thiên la địa võng chỉ chờ hắn nhảy vào mà thôi”

“huynh ấy không dễ dàng mắc bẫy như vậy đâu” – tiểu nguyệt nói giọng đầy tự tin, trong lòng không quên bổ sung “điềm vương không đòi mạng, hắc bạch vô thường không câu hồn thì không chết được, điềm vương thì không có cái gan này, hắc bạch vô thường đang đi cùng ngọc nhi, dương tử phong không phải người thường thì những quỷ sai nhỏ nhoi kia không thể làm gì được hắn”

(TT : ta nói rồi có nguyệt tỷ bảo kê, phong ca không cần phải lo, ước gì mình cũng được như thế)

“người đừng quá chắc, ta xem ra qua hôm nay, người nên tìm một nam nhân khác đi là vừa”- không hiểu sao khi nói tới đây lưu phương lại đau lòng, tại sao cứ nghĩ đến nàng ở cùng một nam nhân khác là bản thân mình lại chịu đựng không được.

“ta không nói với người nữa, phí sức” – thật là cái tên này, rất biết cách chọc tức người khác mà, không được đọc suy nghĩ của hắn nữa, nếu không ta sẽ thổ huyết mà chết mất thôi.

Thấy tiểu nguyệt im lặng, lưu phương cũng không nói nữa, bây giờ chỉ việc chờ dương tử phong lên đến đây nữa mà thôi.

“lưu phương, ta đã đến rồi đây “ – dương tử phong một thân trường bào màu xanh xuất hiện, trên mặt vẫn là chiếc mặt nạ màu bạc.

“Nguyệt nhi, nàng không sao chứ, hắn có làm nàng bị thương không” – dương tử phong không thèm quan tâm đến lưu phương, hắn quan tâm lúc này là nguyệt nhi của hắn có sao không thôi.

“ta không sao, không bị thương, người không cần phải lo”

“lưu phương ta đã đến rồi, người có thể thả nàng được rồi chứ gì”- thấy tiểu nguyệt không sao, dương tử phong cũng yên tâm.

“người nói nghe dễ dàng quá, nếu ta thả nàng bây giờ, thì chẳng phải ta là kẻ ngốc sao” – nhìn thấy tiểu nguyệt và dương tử phong tình chàng ý thiếp, lưu phương cảm thấy rất khó chịu, hắn bây giờ cảm thấy dương tử phong rất đáng ghét.

“người muốn thế nào mới chịu thả nàng”

“chúng ta quyết đấu một trận, người thắng, ta để cả hai người rời khỏi đây, người thua, nàng phải ở lại”

“nè tại sao ta phải ở lại”- tiểu nguyệt bắt đầu lên tiếng.

“ở đây không đến phiên người lên tiếng”- lưu phương lạnh lùng trả lời.

“chuyện này có liên quan đến ta, tại sao ta không thể lên tiếng”

“Nguyệt nhi, không cần lo lắng, ta sẽ đưa nàng rời khỏi đây”.- dương tử phong quay sang nhìn tiểu nguyệt nói, ánh mắt đầy thâm tình, ôn nhu.

Tiểu nguyệt đáng lẽ còn định phản bác nhưng nhìn thấy ánh mắt khẳng định của dương tử phong, thì không nói nữa, dù gì thì với bản lĩnh của nàng cũng có thể dễ dàng rời khỏi đây, ai cũng không thể ngăn cản.

“lưu phương, hy vọng người giữ lời hứa” – dương tử phong quay sang lạnh lùng nói với lưu phương.

“yên tâm, dương tử phong tiếp chiêu”

Lưu phương dứt lời tung chưởng về phía dương tử phong, dương tử phong cũng không kém, né sang bên tránh chưởng, sau đó cũng xuất chưởng về phía lưu phương, nhất thời cả đoạn vô nhai náo nhiệt hẳn, tiếng nổ, tiếng đá bị chưởng phong đánh bay, tất cả chim chóc đều bay tán loạn, cả đoạn vô nhai cây cỏ đều không yên.

Bỗng nhiên một tên trong số những tên đi theo lưu phương rút chủy thủ, theo hướng dương tử phong mà phóng, tiểu nguyệt nhìn thấy, vội vàng phi thân về phía dương tử phong, bọn người đi cùng lưu phương cũng không kịp ngăn lại.

“Tử phong cẩn thận” – tiểu nguyệt lao về phía trước dương tử phong dùng thân mình chắn chủy thủ.

“Phụt”

Chủy thủ cắm thẳng vào ngực của tiểu nguyệt.

“Nguyệt nhi”- dương tử phong điên cuồng hét lớn, tung một chưởng lực lớn về phía lưu phương, thừa dịp hấn né chưởng, phi thân đón lấy tiểu nguyệt, ôm nàng và lòng.

“Nguyệt nhi, nàng có sao không, nàng đừng làm ta sợ, Nguyệt nhi....”

“ta không sao, chàng không cần phải lo, ta không chết dễ như vậy đâu” – tiểu nguyệt cười gượng, giọng nói suy yếu an ủi hấn.

“lưu phương, dương tử phong ta thề không đội trời chung với người”- dương tử phong quay sang lưu phương phẫn nộ.

“người nghĩ ta sợ người sao”- mặc dù bị ngạc nhiên bởi chuyện vừa rồi, nhưng bề ngoài thì lưu phương vẫn tỏ vẻ không có gì.

“dương tử phong người đừng ngông cuồng, người như cá nằm trên thớt, mà còn vọng tưởng sao” – tên vừa rồi phóng chủy thủ ngạo nghễ lên tiếng.

“là người phóng chủy thủ”- dương tử phong lạnh lùng hỏi.

“đúng vậy thì sao nào”.

“những kẻ khác không cần để tâm, riêng hấn thì bắt sống cho ta” – dương tử phong vừa dứt lời một đám người từ rừng cây vách đá xuất hiện, dẫn đầu là thanh ngọc và xích long còn có phán quan, nhìn thấy tiểu nguyệt bị thương phán quan lập tức chạy ngay đến bên cạnh.

“tiểu thư, người sao thế này, người đừng làm ta sợ nha”

“đồ ngốc ta không sao, không chết được đâu mà người lo”

“Nguyệt nhi là ta không tốt, không bảo vệ được nàng, để nàng bị thương “- dương tử phong ôm chặt lấy tiểu nguyệt, ai nói nam nhân không thể rơi lệ chứ, giờ phút này dương tử phong hấn đang khóc.

Giây phút nàng bị bắt đi, hấn như ngồi trên đồng lửa, mấy ngày nay cuộc sống của hấn như địa ngục, không có nàng bên cạnh, hấn thật sự không quen, hấn thật sự rất nhớ nàng, vừa rồi khi nhìn thấy nàng bình an hấn mới thấy nhẹ nhõm phần nào, nhưng khi nàng lấy thân mình đỡ chủy thủ cho hấn, thì trái tim của hấn như ngừng đập, nhìn thấy nàng bị thương, hấn thà người nằm đó là hấn, chứ tuyệt đối không muốn nàng vì hấn mà trở nên như vậy, nàng đã thành thứ quý nhất đối với hấn, đời này nếu không có nàng, hấn sẽ không thể nào sống được.

“ta thật sự không sao mà, chàng không cần phải tự trách, chàng quên ta là phiên y danh tiếng lẫy lừng rồi hay sao, ta nói ta không sao thì ta sẽ không sao”- tiểu nguyệt nhìn thấy dương tử phong rơi lệ vì mình, trong lòng rất cảm động.

(TT : thông báo, do lúc đầu nguyệt tỷ ngang bướng không chịu gọi chàng xưng thiếp với phong ca, nhưng do bây giờ nhìn thấy phong ca vì mình rơi lệ cho nên từ hôm nay đổi thành xưng chàng)

“được là nàng nói, nếu nàng dám lừa ta, ta tuyệt đối sẽ không tha cho nàng”

“được là ta nói, ta sẽ giữ lời, ta xưa nay là người luôn giữ lời”

Đang lúc phán quan và dương tử phong quay quần quanh tiểu nguyệt thì bên kia đám người xích long và lưu phương quyết đấu với nhau, mặc dù võ công của lưu phương ngang hàng với dương tử phong, đám người của hắn cũng là cao thủ, nhưng bên này người của dương tử phong cũng không phải hạng thường, nên lưu phương thấy tình thế không được nên ra lệnh rút lui, nhưng tên phóng chủ thủ làm tiểu nguyệt bị thương thì do dương tử phong hạ lệnh trước, cho nên người của dương tử phong dốc sức bắt cho bằng được hắn, kết quả là tên kia không thoát được, lưu phương đành bỏ hắn lại.

“xích long không cần đuổi theo, đưa Nguyệt nhi về trị thương trước đi rồi hắn tính” – mắt thấy xích long định đuổi theo, dương tử phong lên tiếng ngăn cản, bây giờ không có gì quan trọng hơn việc là Nguyệt nhi của hắn đang bị thương cần chữa trị cả.

“vâng chủ nhân” – xích long đáp lại, sau đó, dương tử phong bế tiểu nguyệt và cả đám người rời khỏi đoạn vô nhai, dùng hết tốc lực phi thân về trang viện lăng gia.

12. Chương 12: Thâm Tình

Trang viện lăng gia cả một buổi chiều không hề được yên ổn, người người đi đi lại lại, không ngừng nghỉ, nhưng cũng không ai dám bất cẩn gây ra bất kỳ lỗi lầm nào, tâm trạng chủ nhân không được tốt, không, phải nói là cực kỳ không tốt, cho nên không ai dám bất cẩn cả.

Từ lúc được đưa về đây, tiểu nguyệt đã lâm vào hôn mê, dương tử phong luôn luôn túc trực bên cạnh, chưa từng rời đi nửa bước, cũng không nói bất cứ lời nào.

“chủ nhân đại phu đã tới, hay là để ông ta xem cho tiểu nguyệt trước đi” – thanh ngọc lên tiếng, nhìn tiểu nguyệt trước đây lạnh lợi hoạt bát, bây giờ nằm im không nói tiếng nào, còn chủ nhân thì thất thần như vậy, giống như một cái xác không hồn, thật khiến cho người ta đau lòng.

Dương tử phong vẫn không động dậy, ngồi im trên giường, lẳng lẳng ôm tiểu nguyệt, ôm nàng rất chặt, giống như sợ buông tay thì nàng sẽ biến mất vậy, từ trước đến giờ hắn chưa từng sợ hãi như vậy bao giờ.

“nè, dương tử phong, ngươi rốt cuộc có muốn cứu tiểu thư nhà ta không vậy, ngươi mau buông tiểu thư ra để đại phu còn khám cho người nữa” – phán quan hiện giờ đang rất tức giận, nếu không phải tại cái tên dương tử phong này, tiểu thư sẽ không bị thương, vậy mà bây giờ còn ôm tiểu thư khư khư không cho đại phu khám.

“chủ nhân, người hãy bỏ tiểu nguyệt cô nương ra để cho đại phu xem, nếu không sẽ không kịp nữa đâu” – xích long bên cạnh cũng khuyên ngăn.

“dương tử phong, ngươi có phải muốn tiểu thư nhà ta mất máu đến chết không hả” – phán quan phẫn nộ quát lớn.

Lúc này dương tử phong mới trấn tĩnh lại, hắn đang làm cái gì thế này, chẳng phải hắn gấp mang nàng về đây để cứu nàng sao, bây giờ hắn lại không để đại phu xem cho nàng, không lẽ hắn muốn nàng chết sao, không nàng tuyệt đối không được chết, nàng chết rồi thì hắn phải làm sao đây, hắn khó khăn lắm mới gặp một nữ nhân khiến hắn yêu, khiến hắn động tâm, khiến hắn muốn bảo vệ, nâng niu, hắn tuyệt đối không để nàng chết được.

“mau, ngươi mau qua đây xem cho nàng” – dương tử phong định thần quay sang đại phu nói.

Đại phu khom người ngồi xuống, kiểm tra vết thương của tiểu nguyệt, rồi quay sang bẩm báo với dương tử phong.

“vết thương của cô ấy không sâu, chỉ cần rút chủy thủ ra, sau đó cầm máu rồi nghỉ ngơi sẽ không có chuyện gì nữa” – nghe xong mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, tất nhiên ngoại trừ một người.

(TT : không nói cũng biết là ai rồi; Bo :con ngọc phụng chứ ai; TT: sao ta ghét con này quá; Bo :ta cũng đâu ưa đâu; TT : ta muốn làm thịt nó Bo : người làm đi, ta đi nghỉ; TT :uy, chơi tồi quá bỏ một mình ta lại là sao)

“vậy người mau giúp tiểu thư nhà ta rút ra đi”- phán quan bên cạnh nói.

“được, nhưng có điều sẽ hơi đau, các vị hãy giữ cô nương ấy lại đi”

“ta ...không...sao...người cứ...rút ra đi”- tiểu nguyệt hơi thở suy yếu lên tiếng..

“Nguyệt nhi”

“tiểu thư”

“tiểu nguyệt”

“Nguyệt nhi, không sao đâu, có ta đã ở đây, nàng sẽ không sao đâu” – dương tử phong đau lòng ôm nàng vào lòng.

“người... có thể rút ra ...được rồi”

“được, cô nương, cô ráng nhịn một chút, sẽ xong ngay thôi”

“Nguyệt nhi, nếu như nàng thấy đau có thể cắn ta” – dương tử phong vừa nói vừa đưa tay về phía tiểu nguyệt.

“chàng khờ quá, ta không cần,đại phu người có thể bắt đầu”

“được”- đại phu vừa nói xong, vươn tay đặt trên thanh chủy thủ cắm trên ngực tiểu nguyệt, sau đó nhanh chóng rút nó ra. Mọi người cứ tưởng tiểu nguyệt sẽ la lớn, nhưng nàng lại cắn chặt môi không hé nửa câu, việc này khiến cho rất nhiều gia nô trong phủ khâm phục, họ là nam nhân nhưng cũng chưa chắc không la tiếng nào, vậy mà nàng một tiếng cũng không la, thật là kiên cường mà. Sau khi rút chủy thủ, đại phu lập tức cầm máu cho tiểu nguyệt, đáng lý ra còn định băng bó vết thương, nhưng dương tử phong lại giành làm, do tiểu nguyệt bây giờ đã không có vấn đề gì, mọi người đều biết điều đi ra ngoài, bây giờ là giây phút để cho chủ tử của bọn họ giải bệnh tương tư mấy hôm nay, lúc đầu phán quan một mực không chịu đi, kết quả bị thanh ngọc và xích long một người tay trái, một người tay phải xách lôi ra ngoài.

“ Nguyệt nhi nàng thấy thế nào rồi”- sau khi băng vết thương cho nàng xong, dương tử phong ngồi tựa vào giường ôm tiểu nguyệt, để nàng dựa vào ngực của hắn, từ này đến giờ hắn một lúc cũng không buông nàng ra.

(TT : ca này lợi dụng lúc người ta bị thương ăn đậu phủ của người ta nà, kì quá đi, không chịu đâu)

“ta không sao, ta đã nói là ta không chết dễ dàng như vậy mà” – giọng nói tiểu nguyệt do bị thương nên rất nhỏ, không giống như ngày thường nữa, điều này càng khiến cho dương tử phong đau lòng, bảo bối của hắn giờ đây vì hắn mà trở nên như thế này, hắn tuyệt đối sẽ khiến cho kẻ làm nàng bị thương trả giá đắt, những gì nàng chịu hắn sẽ bắt kẻ kia chịu gấp trăm, gấp ngàn lần như vậy, khiến cho hắn muốn chết không được muốn sống không xong, nghĩ đến đây trong mắt của dương tử phong hiện ra tia sát khí, oán hận, lạnh như băng, thật khiến cho người ta rùng mình mà.

“ chàng không sao chứ”- tiểu nguyệt nhận thấy tia khác thường trong mắt của hắn, nhưng do không thể đọc được suy nghĩ của hắn nên nàng không biết hắn nghĩ gì, cho nên chỉ có thể vươn tay vuốt lên khuôn mặt của hắn và hỏi han.

“ta không sao nàng không cần lo cho ta”- dương tử phong lập tức hồi thần quay sang tiểu nguyệt mỉm cười, ôn nhu, trong giọng nói tràn đầy sự bình tĩnh nhưng cũng có đau lòng.

“chàng bỏ mặt nạ xuống được không, chẳng phải chàng đã hứa với ta, khi chỉ có hai ta chàng sẽ không đeo mặt nạ sao”

Dương Tử Phong không nói thêm câu nào liền lập tức bỏ mặt nạ xuống, khuôn mặt hắn bây giờ đã tiêu tụy hơn mấy ngày trước rất nhiều.

“mấy ngày nay bộ chàng không nghĩ ngợi, không lo cho bản thân sao mà ra nông nổi thế này” tiểu nguyệt đau lòng nhìn hắn, tên này thật ngốc mà, vừa nói, lệ vừa từ hai mắt chảy ra, chảy dọc theo hai má của nàng,

“đừng khóc, nàng đừng khóc, ta sẽ đau lòng, chẳng qua mấy ngày nay ta lo cho nàng nên mới không ngủ không ăn được thôi, bây giờ nàng đã trở về, ta sẽ nhanh chóng tắm bổ để trở lại như xưa thôi,nàng đừng khóc nữa”- dương tử phong dùng tay lau đi những giọt lệ trên gương mặt nàng, nhìn thấy nàng khóc lòng của hắn thật sự rất đau, đời này hắn tuyệt đối sẽ không để nàng rơi bất kỳ giọt lệ nào nữa.

“ được, ta không khóc, mà vừa rồi chàng nghĩ gì thế”

“ ta đang nghĩ, nên xử trí kẻ làm nàng bị thương như thế nào, ta nhất định phải đối xử hắn tử tế , nếu không thì danh hiệu đại ma đầu mà người giang hồ đặt cho ta chẳng phải là hư danh sao”

“ ai nói chàng là đại ma đầu chứ, trong lòng ta chàng không phải là đại ma đầu, chàng là dương tử phong của ta, là nam nhân vì ta mà mạo hiểm tính mạng, vì ta mà rơi lệ” – tiểu nguyệt tức giận nói, nhưng mà lời vừa nói ra, lập tức muốn cắn đứt lưỡi của mình, Lãng tâm nguyệt, mày vừa nói cái gì thế này, cái gì mà dương tử phong của ta chứ, ừ, đúng là cái miệng hại cái thân mà .

“nàng vừa nói gì ta nghe không rõ, nàng có thể nói lại lần nữa được không”- rõ ràng vừa rồi nghe từng chữ một, nhưng dương tử phong vẫn muốn nghe lại lần nữa, nghe được những câu này từ miệng của nàng hắn thấy hạnh phúc vô cùng.

“ta chỉ nói một lần, không nói lần thứ hai” –tiểu nguyệt có chút ngượng.

“nói đi, ta muốn nghe”

“không nói”

“nói đi”

“không”

“nếu nàng không nói ta sẽ phạt nàng”

“ phạt ta, chàng làm sao phạt ta”

“ cho nàng hai sự lựa chọn, một là nói lại lần nữa, hai là ta sẽ phạt nàng”

“ta không nói, thử xem chàng phạt ta thế nào”

Dương tử phong mỉm cười nhẹ nhàng, một tay nâng cằm nàng, một tay giữ sau đầu của tiểu nguyệt, từ từ cúi xuống đặt lên môi nàng một nụ hôn. Cái lưỡi ướt át luồn vào trong miệng của nàng đến từng góc ngách, có trời mới biết, bao nhiêu ngày nay hắn nhớ vị ngọt của nàng đến mức nào, hắn cứ như vậy luồn lách, tìm kiếm cái lưỡi của nàng, tiểu nguyệt từ từ đặt hai tay choàng qua cổ của hắn, nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn của hắn, hai cái lưỡi cứ dây dưa, quấn quýt lấy nhau, dường như qua cả thế kỷ, khi trong ngực cả hai tuôn lên một luồng khí nóng, khi dương tử phong phát hiện hắn còn muốn hơn nữa thì mới buông nàng ra, bây giờ nàng đang bị thương nên dù gì cũng không tiện.

“ chàng ...chàng thừa lúc ta bị thương, không có sức phản kháng ức hiếp ta” –tiểu nguyệt đỏ bừng mặt cúi đầu.

“ ta nào có, là tại nàng không chịu nghe lời nên ta mới phạt nàng đấy thôi” – dương tử phong áp cằm lên trán nàng vừa cười vừa nói, giây phút này hắn thật sự rất hạnh phúc.

“ta không biết, là chàng sai, là chàng ức hiếp ta”- tiểu nguyệt bực tức biểu môi.

“được, là ta sai, là ta sai, như vậy được chưa”- dương tử phong cười đưa tay véo mặt của tiểu nguyệt.

“chàng không được xử lý tên kia, hắn làm ta bị thương ta sẽ xử lý hắn”

(TT : tiêu rồi giao cho tỷ, tên kia còn thảm hơn Nguyệt: kẻ ta ; TT: được ta không quản nữa)

“được , mọi chuyện điều theo ý nàng”

“ta mệt rồi, ta muốn nghỉ ngơi”- tiểu nguyệt hờn dỗi, nằm xuống giường quay lưng vào trong không thèm quan tâm đến hắn.

“được vậy nàng nghỉ đi” –hắn kéo chăn đắp cho nàng sau đó ngồi ở mép giường, hoàn toàn không có ý định rời đi.

“tại sao chàng còn không đi ah, ta muốn nghỉ ngơi” – thấy hắn còn chưa đi tiểu nguyệt quay lại hỏi.

“lúc nàng bị bắt, ta đã từng hứa với bản thân, nếu nàng quay về, ta từ giờ sẽ nửa bước cũng không rời khỏi nàng”

“tùy chàng” – nhìn thấy thái độ kiên định của hắn, tiểu nguyệt hiểu rõ, nam nhân này một khi đã quyết định chuyện gì thì sẽ không thay đổi. Thế là hôm đó cả đêm có một kẻ lẳng lặng ngồi trên giường nhìn mỹ nhân ngủ say, nửa bước cũng thật sự không rời khỏi phòng, 7 ngày sau đó cũng vậy hắn luôn túc trực bên cạnh nàng, nhờ chăm sóc tận tình mà vết thương của tiểu nguyệt bây giờ đã đỡ bảy tám phần.

Tại hoa viên lăng gia, một nữ tử ngồi trên ghế nằm, bên cạnh có một nam tử đang ngồi lột nho từng trái đút cho nữ tử ăn, cảnh tượng này khiến cho cả đám người lăng gia há hốc mồm, nếu không phải mấy ngày nay đã nhìn quen cái màn này, thì có lẽ sẽ có kẻ chết vì sốc mất thôi.

“Nguyệt nhi, tiếp trái nữa nào”- dương tử phong ngồi bên cạnh bóc nho đút tận miệng cho tiểu nguyệt, việc này khiến cho rất nhiều nữ tử trong lăng phủ hâm mộ, nhưng lại có kẻ ghen ghét càng ngày càng nhiều (TT : khỏi nói cũng biết là ai rồi) .

“ta tự ăn được chàng không cần phải như vậy”

“ta biết”

“vậy thì chàng...” –còn chưa nói hết đã bị một trái nho chặn họng.

“nhưng vết thương của nàng chưa khỏi hẳn”

“ta bị thương ở ngực, không phải ở tay”

“ta thích làm”

“chàng...” – tiểu nguyệt chỉ biết lắc đầu cười khổ thôi, nam nhân này thật là.

Không khí đang đầm ấm vui vẻ thì bị một giọng nói hốt hải phá tan

“tiểu thư,...tiểu thư,...nguy rồi, tiểu thư nguy...rồi”- phán quan hốt hải chạy vào, khuôn mặt xanh mét.

“lão phán có chuyện gì vậy, ông làm gì mà gấp như vậy, nguy cái gì chứ, có gì cũng từ từ nói” –tiểu nguyệt nhẹ nhàng nói, nhưng dương tử phong thì lại không vui, lão già này thật biết phá rối người khác mà.

“tiểu thư, lão bạch...lão bạch vừa báo...nói...nói người đó trên chiến trường bị trúng tên độc hiện giờ đang nguy hiểm đến tánh mạng” – phán quan hốt hải nói.

“cái gì, trúng tên độc đang nguy hiểm đến tính mạng” -tiểu nguyệt vừa nghe lập tức nhảy dựng lên.

“đúng vậy, tiểu thư bây giờ xem ra chúng ta phải đi gấp mới được”

“chẳng phải lão bạch và lão hắc ở đó sao, tại sao lại trúng tên chứ”

“nghe nói tên đó vốn nhằm vào tên chủ tướng của tử la quốc, người đó vì cứu hắn cho nên mới đỡ tên và bị thương”

“cái gì, đỡ tên, lão phán lập tức thu dọn chúng ta lên đường ngay”

“vâng tiểu thư”

“đội đã, Nguyệt nhi vết thương của nàng còn chưa khỏi, không thể vất vả được” – dương tử phong này giờ ngồi bên cạnh nghe cả hai nói chuyện, thì đoán người mà họ nói chắc là người lần trước mà lão phán bảo rất quan trọng với nguyệt nhi, thì hắn cực kỳ khó chịu.

“tử phong, vết thương của ta không sao rồi, ta nhất định phải đi” –tiểu nguyệt quay sang mỉm cười nói với hắn.

“không được,ta không cho nàng đi cứu tên đó, doanh trại có quân y, tên đó lại vì cứu tướng quân mà bị thương hẳn nhất định sẽ được đối xử tử tế” -dương tử phong bực dọc nói.

“ai nói ta đi cứu hắn chứ”

“tiểu thư, không cứu vậy đi làm gì ah” – phán quan khó hiểu.

“đúng vậy, vậy nàng đi làm gì” –dương tử phong cũng khó hiểu.

“trùng phạt a, ta bảo đã chơi thì phải chơi cho thắng, trở thành tứ quốc đệ nhất quân sư, nhưng mà bây giờ quân sư tử la quốc còn không làm được, vậy mà còn để mình bị thương, thật là làm ta tức chết đi mà, Giang Ngọc Nhi lần này ta không quần cho người một trận như tử, thì chẳng phải uổng công chúng ta làm bạn với nhau 15 năm nay rồi sao”

“Giang ngọc nhi, ý nàng nói người đó chính là cái kia bạn thân của nàng, ngọc nhi tiểu thư gì mà lần trước lão phán đã nhắc đến đó hả”

“đúng ah, chứ chàng tướng ai”

“không có, ta không tưởng ai cả” –cứ tướng nàng nói là nam nhân thì ra là nữ nhân, lần này đúng là ăn dấm chua không đúng rồi.

“lão phán người còn đứng đó làm gì, mau đi chuẩn bị đi ah”

“vâng tiểu thư”

Kết quả là tiểu nguyệt cùng dương tử phong, thanh ngọc, xích long và phán quan cùng nhau lên đường đến chỗ ngọc nhi, để lại sau lưng là ánh mắt ai oán của lăng ngọc phụng, ả cũng đâu thể làm gì, chủ tử đã quyết định việc gì thì không thể thay đổi, đành chờ cơ hội khác vậy.

13. Chương 13: Trùng Phùng

Doanh trại Tử La quốc, nơi tiếp giáp chiến trường của tử la quốc và Dạ vân quốc.

“đứng lại, quân doanh trọng địa, các người là ai mà dám xông vào”- một tên lính đứng ra ngăn chặn hai nữ, ba nam đang định tiến vào doanh.

(TT : khỏi nói cũng đoán được đây là đám người phong ca nguyệt tử rồi)

“bọn ta đến tìm quân sư của các người, chẳng phải hắn đang trúng độc sao, ta có thể cứu hắn”- tiểu nguyệt đứng ra nói.

Tên lính thấy những kẻ trước mắt đều khí thế bất phàm, hơn nữa chuyện quân sư bị thương, mọi người đều biết, kể cả địch nhân, nhưng mà chuyện trúng độc thì chỉ có trong doanh biết mà thôi, xem ra họ là người quen biết với quân sư, hay là cứ thử vào bẩm báo xem sao.

“các người chờ ở đây ta vào bẩm báo”

“được làm phiền tiểu ca rồi”- tiểu nguyệt rất khách sáo đáp lại.

Trong doanh trường đại tướng quân, Ngọc nhi nằm trên giường mê man bất tỉnh, hắc bạch vô thường đứng bên cạnh, Ôn Thuận Minh thì ngồi trên giường lặng lẽ nhìn ngọc nhi, rõ ràng mấy ngày trước còn đầy sức sống vậy mà bây giờ lại thành như thế này, tất cả đều vì hắn.

(TT: chỗ này ta xin chú thích vết thương của ngọc tử là ở trên tay, chỗ mà chỉ cần vén tay áo là băng bó được đó, các bạn muốn nghĩ chỗ nào cũng được, cho nên thân phận nữ nhi chưa bị bại lộ, còn hôn mê là do trúng độc thôi).

“tướng quân bên ngoài có hai nữ, ba nam đến, nói rằng có thể giải độc cho quân sư” –một tên lính vào thông truyền.

“tiểu thư, chắc chắn là tiểu thư và lão phán đã đến đây” – bạch vô thường vui mừng lên tiếng .

“đúng, chắc chắn là họ rồi”- hắc vô thường cũng phụ theo.

“hai người quen biết họ”- ôn thuận minh quay sang hắc bạch vô thường.

“đó là tiểu thư nhà ta mà” –bạch vô thường đáp.

“dẫn họ vào đây”- ôn thuận minh thấy hắc bạch vô thường khẳng định thì nghĩ chắc là người quen thật.

“vâng tướng quân”-tên lính thi lễ lui ra.

Một lát sau, đám người tiểu nguyệt được dẫn vào, hắc bạch vô thường và phán quan vừa gặp lại nhau không kìm nổi xúc động ôm nhau khóc bù lu bù loa

“huhu, lão phán bọn ta rất nhớ ông nha”

“ hu hu , ta cũng rất nhớ các người, lão hắc lão bạch, chúng ta từ nay không xa nhau nữa nha”

“ừm được được”- hắc bạch vô thường cùng gật đầu.

“ đủ rồi, cảm miệng hết cho ta” –tiểu nguyệt chịu không được lên tiếng quát, ba cái tên này thật là không biết phân biệt tình huống địa điểm gì hết, ba người lập tức im bật, không dám hó hé tiếng nào.

“tiểu thư”- hắc bạch vô thường hướng tiểu nguyệt thi lễ.

“cô nương này, xin hỏi cô và Ngọc có quan hệ gì vậy “- ôn thuận minh hướng tiểu nguyệt hỏi.

Ngọc , ngọc nhi ...xem ra cô này không nói rõ tên cho người ta đây, cố tình bỏ một chữ cuối đây, mà khoan , tại sao trong suy nghĩ của tên này lại hy vọng ngọc nhi là nữ, không lẽ..... chắc chắn là vậy rồi.....ngọc nhi cậu gặp phiền phức rồi, lần này có kịch vui xem rồi đây tiểu nguyệt trong lòng thầm nghĩ, sau đó quay sang ôn thuận minh trả lời

“ta là vị hôn thê của Giang Ngọc”

Mọi người đều ngạc nhiên trước câu nói của nàng, chỉ có điều ngoại trừ ôn thuận minh mọi người đều biết thân phận của ngọc nhi, nên sau một lúc là định thần lại, chỉ có ôn thuận minh là ảm đạm, trong mắt hiện lên tia thất vọng, mất mát.

“vậy sao” – ôn thuận minh nhẹ giọng.

“thế không biết tướng quân cao danh quý tính” – tiểu nguyệt cười hỏi

“tại hạ Ôn Thuận Minh”

“àh, thì ra là Ôn tướng quân, không biết tướng quân có thể ra ngoài không, ta muốn chữa bệnh cho Ngọc, ta không thích bị người ngoài quấy rầy, mà ở đây thì chỉ có ngài là người ngoài” – tiểu nguyệt cố ý nhấn mạnh hai chữ người ngoài.

“được, nếu như cô nương có thể trị bệnh cho ngọc, bảo ta làm gì ta cũng làm, bây giờ ta ra ngoài, nhưng mà nếu như cần gì thì cứ gọi ta, ta lập tức cho người mang vào”

“được, thế thì đa tạ tướng quân vậy” –tiểu nguyệt cười, một nụ cười thâm sâu bí hiểm.

“tiểu thư, người định làm gì vậy” – sau khi ôn thuận minh khuất bóng phán quan lập tức hỏi liền.

“không có gì, các người chờ xem kịch đi” –tiểu nguyệt cười nói.

“xem kịch, là sao”- hắc bạch vô thường cùng đồng thanh.

“thời cơ đến các người sẽ biết” – tiểu nguyệt vẫn ra vẻ bí hiểm.

“được rồi không nói nữa, ta phải xem vết thương của ngọc nhi nữa” –nói xong tiểu nguyệt lập tức vén tay áo của ngọc nhi lên, vết thương không sâu nhưng do trúng độc nên bây giờ tím tái, thịt cũng đổi màu, trông rất khiếp.

“tiểu thư, ngọc nhi tiểu thư sao rồi” – bạch vô thường quan tâm hỏi.

“không sao, không chết được”- tiểu nguyệt nhàn nhã nói.

“thế có phải độc này có thể giải không”- hắc vô thường lên tiếng.

“có thể giải, chẳng qua còn thiếu một vị thuốc mà thôi”

“vị gì”- phán quan tò mò.

“thiên tử thảo”

“đó là gì” – phán quan hỏi tiếp.

“một loại hoa màu tím, mọc trên đỉnh núi cao, chắc ở dãy núi cách doanh trại 10 dặm, nơi lúc này chúng ta đi qua có”

“Thanh ngọc , xích long, hai người lập tức đi hái mang về đây” – dương tử phong nghe xong lập tức quay sang phân phó, hẳn biết người bằng hữu này rất quan trọng với nguyệt nhi, nếu như nàng ta có chuyện gì, nguyệt nhi sẽ rất đau lòng, mà hẳn thì không muốn nhìn thấy cảnh đó.

“không cần, lão hắc, người ra ngoài mới ôn tượng quân vào đây”

“ chi vậy tiểu thư” – hắc vô thường tò mò.

“bảo người đi thì cứ đi, hay là muốn ta mang món nợ bảo vệ ngọc nhi không tốt tính hết lên đầu của người, mà không tính phần lão bạch”

“đừng, ta đi liền, đi liền”- hắc vô thường hốt hả chạy ra, ngọc nhi tiểu thư đã đáng sợ, tiểu nguyệt tiểu thư còn đáng sợ hơn, nếu như chỉ bắt mình hẳn gánh tội, vậy thì nặng lắm a, chi bằng kiếm người chia sẻ vậy.

(TT : ca này tui quá đi, không được rồi, cần chấn chỉnh lại thôi)

“cô nương không biết tìm tại hạ có việc gì” – ôn thuận mình ôn tồn hỏi, dù là tướng quân, nhưng hẳn lại giống thư sinh hơn, ôn nhu nho nhã.

“không có gì, chẳng qua là nếu muốn giải độc cho ngọc, thì cần một vị thuốc nữa làm phiền tướng quân đi hái có được không”

“vị gì”

“thiên tử thảo, ở dãy núi, cách đây mười dặm”

“được ta lập tức phái người đi”

“không được, vị thuốc này mọc trên đỉnh núi cao, người có kinh công giỏi mới lên được, mà ở đây chỉ có tướng quân đủ bản lĩnh này”

“việc này...”

“ta biết tướng quân là lo lắng trong lúc người đi vắng, nhờ doanh trại xảy ra chuyện gì thì sao, nhưng mà ngài không cần phải lo, sẽ không có chuyện gì đâu”

“nhưng...”

“tướng quân, ngài yên tâm, tiểu thư so với thiếu gia còn lợi hại hơn, ngài không cần phải lo đâu”- bạch vô thường lên tiếng, hẳn biết tướng quân rất tin vào trí tuệ của ngọc nhi tiểu thư, nếu như tiểu nguyệt tiểu thư so với ngọc nhi tiểu thư còn lợi hại hơn, thì hẳn sẽ không lo nữa

“nếu như lão bạch đã nói như vậy thì ta sẽ đi, trong thời gian này làm phiền các vị vậy”

“tướng quân xin cứ yên tâm” –tiểu nguyệt nói bằng giọng khẳng định.Sau đó ôn thuận mình quay người ra khỏi doanh trại căn dặn thuộc hạ vài câu trước khi lên đường, nhìn bóng lưng hẳn, tiểu nguyệt miệng nhoeo một nụ cười đầy tính toán.

Xong khi sắp xếp xong mọi chuyện, Ôn thuận mình lập tức lên đường đi hái thuốc, ba ngày sau hẳn mới trở về, bộ dạng chật vật vô cùng, nhưng cũng may là hái được thuốc, hỏi ra mới biết thì ra lúc leo núi hái

thuốc gặp trời mưa, hần bị trượt té. Sau khi uống thuốc, ngọc nhi, gương mặt đã có chút khởi sắc, dùng thuốc suốt hai ngày rốt cuộc cũng tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy ôn thuận mình ngồi ngay bên cạnh

“Ngọc, người tỉnh” – ôn thuận mình nhẹ nhàng đỡ ngọc nhi ngồi dậy.

“ta làm sao vậy nè” –ngọc nhi có chút suy yếu hỏi.

“người bị trúng tên độc nguy hiểm đến tính mạng, cũng may lão bạch viết thư về nhà người, số người tốt có một vị hôn thê giỏi y thuật, chính nàng ấy giải độc cho người”- nói đến đây ôn thuận mình có chút ảo não, hần thật sự không muốn tin ngọc có vị hôn thê, nhưng đó lại là sự thật.

“àh trúng độc, ... giải độc , mà khoan đã người nói vị hôn thê là sao”- ngọc nhi ngạc nhiên, nàng là nữ a, lấy đâu ra vị hôn thê. Ôn thuận mình còn chưa kịp trả lời thì đã có người lên tiếng trước.

“Ngọc, chàng rốt cuộc cũng tỉnh rồi, chàng làm ta lo lắng chết đi mất, chàng có biết không a” – tiểu nguyệt xông vào hất ôn thuận mình sang một bên ôm chầm lấy ngọc nhi , làm bộ dạng đau thương.

“tiểu nguyệt , cậu....”

“ oh, chàng thật vô lương tâm ah, chàng bỏ ta ở nhà chạy ra chiến trường, chàng là vị hôn phu của ta, chàng có mệnh hệ nào, chẳng phải ta chưa thành thân đã thành quả phụ rồi hay sao” –chưa đợi ngọc nhi lên tiếng , tiểu nguyệt đã chặn họng, sau đó còn nháy mắt với ngọc nhi, ý bảo ngọc nhi hợp tác, mặc dù không biết tiểu nguyệt định làm gì nhưng mà ngọc nhi cũng thuận theo.

“ta không sao nàng không cần phải lo”

“ôn tướng quân, người có thể ra ngoài không, ta muốn nói chuyện riêng với ngọc” -tiểu nguyệt quay sang nhìn ôn thuận mình với ánh mắt người đang làm kỳ đà cản mũi đó.

“nếu vậy hai người cứ tự nhiên, ta nghĩ hai người chắc có nhiều chuyện muốn nói với nhau” – nói xong ôn thuận mình quay người bỏ đi, nhìn hần tiểu nguyệt có chút không đành lòng, nhưng vì vở kịch đã mở màn đành phải diễn tiếp thôi ah, người sau này sẽ cảm ơn ta thôi.

(TT: lại thêm một ca lộn bầy rồi, sao mà tội thế)

14. Chương 14: Kịch Mở Màn

Sau khi tâm sự với ngọc nhi cả buổi, tiểu nguyệt mới rời khỏi doanh trướng, lúc này ôn thuận mình mới được dịp vào trong với ngọc nhi, nhìn dáng vẻ hấp tấp muốn gặp ngọc nhi của hần tiểu nguyệt càng khẳng định những gì mình làm là đúng. Ôn thuận mình, sau này người sẽ gặp phiền phức nhiều, nhưng mà tình yêu không qua sóng gió, thì sẽ không bền vững, yên tâm đi, vì ngọc nhi, ta sẽ không để cho hai người chịu khổ nhiều đâu, nghĩ xong, tiểu nguyệt xoay lưng quay về lều của mình.

Vừa vào trong đã thấy dương tử phong ngồi ở mép giường chờ nàng.

“nàng vừa đến chỗ ngọc nhi về có phải không” – vừa nói hần vừa vươn tay kéo nàng ngồi trên đùi của mình, áp đầu vào cổ của nàng, hít một hơi sâu hương thơm của nàng, nàng thật sự rất thơm .

(TT : á, phi lễ chớ nhìn mình còn ngây thơ lắm ah, đừng làm hồng đoá hoa của tổ quốc chứ).

“ừm, đúng vậy ah, vết thương của ngọc nhi đã khỏi nhiều rồi, chỉ cần vài ngày nữa sẽ không sao nữa”

“tại sao mấy ngày nay nàng lại cố tình thân mật với ngọc nhi, lại còn ở trước mắt ôn thuận mình nữa”

“tại ta muốn xem kịch a”

“xem kịch, là sao, không lẽ có liên quan đến chuyện nàng mạo nhận là vị hôn thê của ngọc nhi”

“ừm, chàng không nhìn ra sao, ôn thuận mình đó có ý với ngọc nhi, nhưng mà lại ngại ngọc nhi là nam nên không dám nói, còn ngọc nhi cũng có tình cảm với hần, chỉ có điều bản thân không biết thôi, nói chắc chàng không tin, ngọc nhi trước đây tiếp xúc với nhiều nam nhân nhưng chưa thật lòng với người nào cả, cho nên về phương diện tình yêu thì hơi mù mờ thôi”

“thế còn nàng thì sao”

“hả”

“trước đây nàng cũng giống như ngọc nhi tiếp xúc với nhiều nam nhân phải không” – mùi dấm chua lại nồng nặc rồi đây.

“ có tiếp xúc , nhưng mà chỉ có một người thôi, chứ không nhiều như ngọc nhi”- nếu nói trắng ra chắc mình sẽ gặp phiền phức lớn mất thôi, nam nhân này một khi ghen thì thật đáng sợ mà.

(TT : bây giờ tỷ mới biết thì đã quá muộn rồi ha ha ha)

“ ai”

“ đại ca của ta ah”

“nàng còn đại ca”

“ừm, huynh ấy tên Lãnh Thừa Ân,lớn hơn ta 2 tuổi, từ năm ta 6 tuổi, sau khi cha mẹ qua đời, huynh ấy là người thân duy nhất của ta ah”

(TT: Ân ca sau này cũng xuyên không và có một mối tình với một cô cũng nghịch không kém nguyệt tỷ và ngọc tỷ nhà ta đâu haha, cái này sau này mọi người sẽ biết)

“thế sau khi cha mẹ nàng mất, hai người sống như thế nào”

“sau đó mẹ của ngọc nhi đã nhận nuôi bọn ta, dì ấy là bạn thân của cha mẹ ta lúc còn sống, nhưng mà một năm trước bà ấy cũng bệnh nặng qua đời rồi, sau đó ta và ngọc nhi là do ca ca chăm sóc “

“mẹ, bộ ngọc nhi nàng ấy không có cha sao”

“lúc mẹ của ngọc nhi mang bầu ngọc nhi, cha ngọc nhi bị tai nạn qua đời rồi, mà sao hôm nay chàng hỏi nhiều thế”

“ta chỉ muốn biết thêm về nàng , và những chuyện xung quanh nàng thôi”

“àh”

“nàng cũng đừng đùa quá trớn, đôi lúc cũng nên dừng đúng lúc nếu không sẽ hỏng chuyện đó”

“ý chàng nói chuyện của ngọc nhi hả, đừng lo ta đều nắm chắc mọi chuyện trong tay rồi”

“không chỉ có chuyện đó”

“còn chuyện gì nữa hả”

“ nàng mấy ngày nay không quan tâm gì đến ta” – dương tử phong ủy khuất nói.

“ai nói ta không quan tâm đến chàng ah, chẳng phải bây giờ ta đang ở cùng chàng sao”

“nàng nói nàng quan tâm đến ta, vậy thì chứng minh đi”

“chứng minh bằng cách nào”

“bây giờ hôn ta, còn nữa tối nay cùng ta đi dạo, không được đeo bám ngọc nhi nữa “

“hả, chàng có phát hiện biểu hiện của mình rất giống trẻ con không a”

“ta chỉ trẻ con trước mặt nàng thôi, thế nào có chịu không”

Tiểu nguyệt không biết nói gì, đành phải thuận theo hắn thôi,nếu không chịu không chừng mình sẽ là người thê thảm, kết quả hôm đó có một người bị hôn đến mức thổ không nổi, môi cũng đỏ ửng luôn, không dám gặp ai, tối hôm đó lại có hai người lẳng lặng rời khỏi doanh trại, mất tích cả đêm sáng hôm sau mới về.

Trong doanh trại của Ôn thuận mình.

“Ngọc, người hôm nay cảm thấy thế nào rồi”- Ôn thuận mình dịu dàng nhìn ngọc nhi.

“ta đã đỡ hơn nhiều rồi, ngươi không cần phải lo, mà tiểu nguyệt đâu” – ngọc nhi mỉm cười, không hiểu sao khi ở bên cạnh hắn lại có cảm giác rất vui, rất an toàn, trước đây chưa từng có nam nhân nào ỉnh cảm giác đó cả.

“ngươi rất quan tâm đến nàng ấy”- ôn thuận mình có chút mất mát, mỗi lần nghe ngọc nhi nhắc đến tiểu nguyệt là lòng của hắn rất đau, hắn muốn người ngọc quan tâm là hắn, nhưng mà không thể, ngọc đã có vị hôn thê rồi, ôn thuận mình ngươi đừng suy tưởng diễn vong nữa.

“tất nhiên ah, tiểu nguyệt là người rất quan trọng với ta mà”- ngọc nhi hồn nhiên trả lời, đây vốn là sự thật mà.

“vậy sao”-ngọc, tại sao trước mặt ta ngươi lại luôn nhắc tới người khác, ngươi có biết như vậy ta sẽ rất đau lòng không.

“ừm, mà thôi, chắc ngươi cũng không biết đâu, tiểu nguyệt rất không thích ngồi yên một chỗ , để ta tự đi tìm cho rồi”- nói xong không đợi ôn thuận mình phản ứng, một mạch đi ra ngoài.

Ngọc nhi đi suốt buổi cũng không tìm ra tiểu nguyệt, nhìn thấy thanh ngọc và xích long đi tới vội túm lấy họ hỏi

“chủ nhân nhà các người và tiểu nguyệt có phải đi chung với nhau không” -từ lúc tỉnh lại ngọc nhi đã nhìn ra được quan hệ giữa tiểu nguyệt và cái tên dương tử phong đó không được bình thường, rất thân mật, Ấn ca xem ra huynh sắp có em rồi.

“có, chỉ có điều tôi không biết họ đi đâu thôi” –thanh ngọc trả lời.

“kỳ lạ, đi đâu rồi ta, tìm cả buổi rồi, trong quân doanh cũng tìm khắp rồi nhưng không thấy”- ngọc nhi khó hiểu.

“hay là người ra bờ sông tìm thử xem, hai người họ biết đâu chừng ra đó tản bộ thì sao” –xích long mỉm cười bí hiểm, chủ nhân ah, người sắp bị phá đám rồi.

“đa tạ” – ngọc nhi nói xong phi thân về phía bờ sông, để lại sau lưng hai kẻ nhìn nhau cười một cách quỷ dị, chủ nhân ah, ngày nay ngày nay đều đeo dính tiểu nguyệt, cũng nên cho người ta nghĩ ngơi đi chứ.

Ngọc nhi vội nhanh đến bờ sông, tâm tình bây giờ rất rối loạn, không hiểu sao cứ ở cùng ôn thuận mình là tìm mình cứ đập thành thịch , cảm giác cứ sao sao, nên muốn tìm tiểu nguyệt nói chuyện cho khuây khỏa, nào ngờ lại tìm không đúng lúc, vừa đến nơi lại chứng kiến cảnh tượng dương tử phong ngồi trên tảng đá, hai tay ôm chầm lấy eo của tiểu nguyệt, tiểu nguyệt thì ngồi trên đùi hắn, hai tay choàng qua cổ hắn, hai người họ đang hôn nhau, Ngọc nhi nghĩ thầm Ấn ca a, xem ra huynh không chỉ có em rồi, mà cháu cũng sắp có rồi.

Do tiểu nguyệt và dương tử phong đều là cao thủ, nên họ lập tức cảm nhận được có người , vừa quay lại thì thấy ngọc nhi đứng ở đó, tiểu nguyệt có chút ngượng định đứng dậy, giẫy khởi người dương tử phong, nhưng dương tử phong lại giữ chặt nàng lại

“có gì thì ngồi đây nói, không cần đứng dậy” – dương tử phong nghiêm nghị nói, thật là, đang vui vẻ, lại bị làm phiền.

“nhưng mà tử phong a, ngọc nhi đang ở đây” tiểu nguyệt ngượng ngùng.

“không sao đều là người nhà cả” –dương tử phong vẫn bộ dạng như cũ.

“đúng vậy, không sao, đều là người nhà cả”- ngọc nhi cười nói, xem ra tên này một chút cũng không muốn rời tiểu nguyệt rồi, nếu còn nói nữa không chừng hắn sẽ đem mình ra trút giận vì quấy rầy hắn.

“được rồi, có gì thì nói nhanh”- dương tử phong lạnh lùng lên tiếng.

“tiểu nguyệt, cậu lần này phải giúp tớ”- ngọc nhi cầu cứu.

“giúp a, giúp cái gì” –tiểu nguyệt khó hiểu, nhưng trong lòng thì hiểu rõ.

“tớ không biết tớ bị làm sao nữa”

“nè cơ thể cậu mà cậu không biết thì làm sao tớ biết”

“tớ, ..tớ. ..tớ cũng không biết nữa, lúc đầu tớ cứu ôn thuận mình ở bờ sông, sau đó tớ nghĩ tớ và hấn chỉ là bè nước gặp nhau sẽ không gặp lại, nhưng mà nào ngờ khi tớ muốn làm quân sư, đến doanh trại, thì lại gặp hấn, tớ cũng không biết thì ra hấn là tướng quân, sau đó một thời gian dài tiếp xúc, tớ cảm thấy ở bên hấn tớ rất vui, hấn cho tớ cảm giác ấm áp, an toàn, ở bên hấn tớ rất vui vẻ, khi tớ thấy hấn sắp bị tên bắn, lập tức không nghĩ gì mà lao ra cứu hấn, nhưng chỉ có điều không hiểu sao, mấy ngày nay thấy hấn, tớ lại có cảm giác sao sao, tim cứ đập hoài, mặt lại bắt giác đỏ lên,..... ai da, cũng không rõ nữa nói tóm lại là phiền chết tớ rồi, lần này cậu phải giúp tớ”

“nói xong chưa” –tiểu nguyệt mỉm cười

“xong rồi”

“hết chưa”

“hết rồi”

“nói tới đó mà cậu cũng không hiểu là cậu bị gì hả”

“nếu tớ hiểu tớ đâu cần hỏi cậu ah”- nghe xong câu này, tiểu nguyệt thực sự muốn lập tức học máu, ngắt ngay tại chỗ cho ngọc nhi xem.

“cậu thật ngốc mà”- tiểu nguyệt tức giận.

“ngốc gì chứ, IQ của tớ mặc dù thua cậu 50 nhưng vẫn tới 200 thông minh hơn người thường nhiều, sao lại bảo tớ ngốc”

“tớ bảo cậu ngốc về phương diện tình cảm đó cô nương”

“tình cảm, là sao”

“thôi được rồi coi như tớ làm phúc nói trắng ra luôn vậy, cậu thích ôn thuận mình và hấn cũng thích cậu, vậy thôi”

“không thể nào, làm sao như vậy được”- ngọc nhi thật sự không tin mình thích ôn thuận mình, mà cái tên kia còn thích mình, mà mình hiện giờ đang là nam nhân, như vậy không phải tên kia đoạn tụ sao ah.

“tại sao lại không thể, tớ nói chính là sự thật, tin hay không thì tùy cậu, bất quá nếu cậu muốn biết thật hay giả, tớ có cách kiểm chứng”- tiểu nguyệt cười thần bí.

“cách gì”

“chúng ta thành thân”

“cái gì”- dương tử phong và ngọc nhi cùng đồng thanh.

“cậu đang giỡn hả”

“ta không cho phép”- dương tử phong tức giận nói.

“tại sao, ta và cô ấy đều là nữ, hơn nữa ta làm vậy chỉ để giúp bằng hữu thôi “- tiểu nguyệt hỏi lại.

“ta không cần biết là nam hay nữ, nếu nàng muốn thành thân, thì chỉ có thể thành thân với ta, người khác không có cửa”.

“thành thân với chàng, chàng đâu có cầu hôn với ta, tại sao ta lại phải thành thân với chàng”

“nếu vậy bây giờ ta hỏi cưới nàng, chúng ta lập tức thành thân”

“cầu hôn mà không có lễ vật gì hết, còn lâu ta mới chịu”

“lễ vật, nàng muốn cái gì ta đều có thể cho nàng”

“nếu ta muốn mặt trăng trên trời thì sao”

“nàng ...nàng đây là cổ tình chộc tức ta có phải không”

“là ai chọc tức ai chứ” – tiểu nguyệt tức giận đứng phất dậy, rời khỏi người hấn.

“nàng ...tùy, nàng muốn làm gì thì làm, ta không quản nữa”

“được thôi, ai cần chàng quản”

“được ta không quản nữa” –nói xong dương tử phong tức giận bỏ đi, còn tiểu nguyệt thì hậm hực đứng tại chỗ, ngọc nhi thấy vậy liền đến khuyên nhủ

“tiểu nguyệt, không cần tức giận, xin lỗi vì chuyện của tớ mà khiến cho hai người cãi nhau”

“không liên quan đến cậu, bắt quá cậu cứ làm theo ý tớ đảm bảo cậu sẽ tìm được lang quân như ý”

“nhưng mà...”

“yên tâm, tin tớ đi, bây giờ hãy quay về loan tin này sau đó thì nhờ họ chuẩn bị, ngày mai chúng ta thành thân”

“ngày mai, có gấp quá không”

“không gấp, làm càng sớm càng tốt, vậy đi, không nói nhiều nữa, chúng ta quay về thôi” – nói xong lập tức kéo ngọc nhi về quân doanh.

Tin tức quân sự và vị hôn thê muốn thành thân ngay trong quân doanh nhanh chóng lan truyền, mặc dù tình huống cùng địa điểm không mấy thích hợp nhưng do thường ngày ngọc nhi đối xử với mọi người điều rất tốt, cho nên họ đều vui vẻ chuẩn bị giúp, huống hồ họ cũng hiểu được cảm nhận của quân sư, ở chiến trường không biết sống chết, nếu mau chóng thành thân, và để lại người nối dõi thì tốt, phán quan, hắc bạch vô thường, và thanh ngọc, xích long thì ngạc nhiên nhưng mà ý kiến của hai vị này bọn họ thật sự không dám cãi, trong không khí hân hoan đó, lại có hai kẻ đang bứt rứt vô cùng.

15. Chương 15: Hôn Lễ Đại Biễn

Hôm sau, doanh trại mặc dù không được treo đèn kết hoa nhiều, nhưng không khí lại tưng bừng vô cùng. Hôm nay quân sư của họ thành thân, nên mọi người tâm trạng đều náo nức, duy chỉ có hai nam nhân là tâm trạng hoàn toàn khác, một người thì đau lòng, một người thì tức giận.

Từ sáng mọi người đã chuẩn bị mọi thứ đầu vào đó, tại lều của tiểu nguyệt.

“tiểu nguyệt, cô thực sự rất đẹp nha, là một đại mỹ nhân đó”- thanh ngọc giúp tiểu nguyệt trang điểm, miệng luôn tấm tắc khen.

“cô nói quá rồi, cái gì mà đại mỹ nhân cơ chứ, tôi chẳng qua là một người bình thường thôi” – tiểu nguyệt mỉm cười đáp.

“không quá đâu, tôi nói thật đó, nếu chủ nhân nhìn thấy nhất định cũng sẽ khen”

“hấn hấn, từ hôm qua tới giờ có thêm quan tâm đến tôi đâu, hấn nói sau này chuyện của tôi hấn không quản nữa, nên đừng nhắc hấn trước mặt tôi”

“tiểu nguyệt à, cô cũng đừng giận chủ nhân, chủ nhân như vậy cũng chỉ vì quá yêu cô thôi, thật ra ngài ấy là người từ nhỏ rất cô đơn, cho nên khi gặp được người cho ngài ấy sự ấm áp mà ngài ấy đã đánh mất, thì tất nhiên ngài ấy phải quý trọng rồi”

“tôi biết, nhưng mà huynh ấy cũng phải đứng trên lập trường của tôi mà nghĩ chứ, tôi làm như vậy chẳng qua muốn giúp bằng hữu của mình tìm được lang quân thôi mà, có làm gì sai đâu, hơn nữa cũng chỉ là giả thành thân, tôi và ngọc nhi đều là nữ, huynh ấy có gì phải tức giận đâu chứ”

“nhưng mà...” – thanh ngọc còn đang định nói tiếp thì bị một giọng nói ngăn lại.

“thanh ngọc người ra ngoài một lát đi” – dương tử phong đứng đó, khuôn mặt không chút biểu tình, nhẹ giọng nói.

“vâng chủ nhân” –thanh ngọc thi lễ lui ra, bây giờ nên để hai người họ nói chuyện với nhau.

Dương tử phong nhìn lại nguyệt nhi của hắn, hôm nay nàng một thân hỷ phục đỏ rực, bộ quần áo bó sát người, làm nổi bật những đường cong mềm mại của nàng, cổ áo thấp, hơi lệch để lộ chiếc cổ thanh tú và xương quai xanh quyến rũ, cách trang điểm cũng rất phù hợp với nàng, thanh nhã nhưng cao quý, thoát tục, nhưng dịu dàng, nhẹ nhàng mà đơn sơ, chỉ có thể dùng một từ để lý giải mỹ.

Cả hai cùng đứng đó lẳng lặng nhìn nhau, không nói một tiếng nào, cho đến khi có kẻ không chịu được lên tiếng trước.

“xin lỗi”- dương tử phong nhẹ nhàng nói.

“chàng có lỗi gì chứ”

“đáng lẽ ta phải hiểu cho nàng, nên đứng về lập trường của nàng mà nghĩ cho nàng, nếu yêu nàng càng phải tin tưởng nàng, hiểu nàng, ta đã suy nghĩ cả đêm, hôm qua là ta giận quá mất khôn, nên ta xin lỗi”

“ta cũng phải xin lỗi, hôm qua ta cũng có chút quá đáng” –nếu hắn đã lên tiếng trước thì mình cũng nên nhượng bộ, không nên làm quá.

“chúng ta đừng cãi nhau nữa, có được không”- dương tử phong tiến lại, ôm tiểu nguyệt vào lòng, đầu hơi nghiêng, cảm đặt trên vai nàng, giọng nói nhẹ nhàng, ôn nhu.

“được”- tiểu nguyệt nhẹ nhàng đáp lại.

Dương tử phong không nói tiến nào, ngược dậy, nhẹ nhàng hôn nàng, hôn từ mắt đến mũi nàng , sau đó là hai má, và đến môi nàng, hắn nhẹ nhàng hôn nàng, sau đó từ từ đến chiếc cổ trắng nõn của nàng, hắn cúi người mút nhẹ vào xương quai xanh của nàng, tiểu nguyệt vô thức phát ra tiếng rên yêu kiều, hắn lại chuyển lên nhâm nhi vành tai nàng, hắn rất nhẹ nhàng giống như đang thưởng thức mỹ vị tuyệt nhất nhân gian , vừa ngậm vừa thì thầm

“Nguyệt nhi, ta yêu nàng”

“ta cũng vậy” – tiểu nguyệt vô thức trả lời.

Sau khi nghe câu này của nàng, Dương tử phong lập tức bế nàng hướng giường đi tới, nhưng mà lúc này tiểu nguyệt lại trấn tĩnh lại.

“Tử phong không được, hôm nay không được, chuyện chính chúng ta còn chưa làm xong”

“nhưng ta chờ không được, nàng biết cái dạng bây giờ của nàng có bao nhiêu mê người không hả”

“không được mà”

“hey, thôi được rồi, hôm nay chiều nàng một lần nhưng mà không có lần sau đâu” –biết không thể khuất phục được nàng, hắn đành ngoan ngoãn nghe lời, ai bảo hắn là yêu nàng, yêu đến cam tâm, chỉ muốn nàng tình nguyện mà thôi, chứ không muốn ép buộc nàng.

“được”

“tiểu nguyệt, đến giờ rồi” –giọng nói của thanh ngọc từ bên ngoài vọng vào, dương tử phong liền đặt tiểu nguyệt xuống, giúp nàng sửa lại quần áo, và đội khăn trùm đầu, sau đó dẫn nàng ra ngoài, giao cho thanh ngọc.

Đại doanh , mọi tướng sĩ đều có mặt đông đủ, ngọc nhi một thân y phục tân lang sắc đỏ, dù là nữ, nhưng mà ngọc nhi vốn cao, nên nhìn anh tuấn, khí thế. Tiểu nguyệt được thanh ngọc dẫn vào, dương tử phong đi phía sau, đám người ngọc nhi, xích long và phán quan, nhìn thấy dương tử phong đi cùng thì liền đoán được hai người họ đã giải hòa, chứ hôm qua mặt hai người ai cũng u ám, khiến cho họ không dám đến gần.

“tướng quân đâu” – một vị tướng hỏi, tại sao quân sư thành thân mà không thấy tướng quân ah.

“đúng rồi, nhắc mới nhớ, hôm qua tới giờ không thấy tướng quân đâu hết”

“đúng ah, ta cũng không thấy”

“ ... ”

Mọi người liền ngay lập tức theo đà ồn ào hân lên, lúc đó có một người trong số họ thấy giờ lành đã đến cũng không nên làm phiền người ta ah, thôi thì không có tướng quân cũng không sao, nên mở miệng

“hay là cứ thành thân đi, biết đâu tướng quân có việc đến không kịp thì sao, không nên để lỡ giờ lành” –lập tức mọi người cùng phụ họa

“đúng , hay là cứ thành thân trước, tướng quân về thì mời ngài uống rượu là được”

“đúng , đúng”

“ ... ”

“nếu đã như vậy chúng ta bắt đầu” – phán quan đứng ra nói, hôm nay ông ta làm nhiệm vụ chủ trì nghi thức.

“được, bắt đầu đi” –phó tướng lên tiếng.

“nhất bái thiên địa”

“nhị bái cao đường”

“Ôn thuận minh người chết đi đâu rồi, còn một lay nữa thôi nha, mau xuất hiện đi, nếu không danh tiếng một đời của ta đều hủy trong tay người đó” – tiểu nguyệt nghĩ thầm.

“phu thê...”- phán quan định hô luôn câu cuối, nhưng đã có người chặn họng.

“không được bái đường”

Mọi người đều nhìn về phía phát ra giọng nói, thì phát hiện ôn thuận minh đang đứng ở đó, chỉ có một đêm mà hân đã tiêu tụy nhiều.

“tướng quân ngài cuối cùng cũng xuất hiện rồi, mau đến tham dự lễ thành thân của quân sư đi” –phó tướng mỉm cười.

“ta nói không được bái đường không có nghĩa là chờ ta, mà ta nói hai người họ không được thành thân”

Mọi người đều nhìn nhau tướng quân đây là làm gì a, chẳng lẽ định cướp tân nương tử a, vậy thì không được đâu, người ta nói vợ bằng hữu không được cướp mà.

“tại sao bọn ta lại không thể thành thân”- tiểu nguyệt nhẹ nhàng kéo khăn trùm đầu ra hỏi.

“ta không cho phép” –ôn thuận minh giận dữ đáp, hân cả đêm qua đã suy nghĩ kỹ rồi, dù ngọc là nam đi nữa, ngọc cũng phải là của hân, ở bên cạnh hân, hân tuyệt đối không cho phép ai cướp ngọc từ tay hân, cho dù người đời có cười hân, hân cũng không để tâm, chỉ cần có ngọc ở bên cạnh là được rồi.

“tại sao lại không cho phép, ngài lấy quyền gì chứ”- tiểu nguyệt vẫn cứ hỏi mặc dù đã nhìn thấu được suy nghĩ của hân, nam nhân này thật sự đã thông suốt rồi.

“không quyền gì cả, chính là ta không cho phép thôi”- nói xong không để ý ánh mắt của mọi người, lời ngọc nhi ra ngoài.

Mọi người đều trở mắt, tướng quân đây là làm gì vậy, không phải cướp tân nương mà là cướp tân lang là sao.

16. Chương 16: Đại Thắng

“này , Ôn thuận minh người kéo ta đi đâu đó”- ngọc nhi vùng vẫy, hy vọng có thể thoát khỏi bàn tay đang nắm chặt tay mình.

“cứ đi theo ta rồi sẽ biết” –ôn thuận minh bây giờ không để tâm đến bất kỳ thứ gì, hân chỉ muốn tìm một nơi để hân có thể nói rõ với ngọc, đem hết mọi tâm tư tình cảm của mình nói trắng ra hết.

Hân cứ nắm lấy tay ngọc nhi, đi một mạch đến bờ sông thì dừng lại, quay người lại , hai tay đặt trên vai của ngọc nhi, nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt thống khổ đau thương, nhưng tràn ngập tình ý, ôn nhu,

khóe mắt hấn đỏ lên, hấn khóc, hấn vì nam nhân trước mặt mà rơi lệ, lúc đầu hấn cứ tưởng mình chỉ xem y là bằng hữu, nhưng mà khi y vì hấn mà bị thương, hấn lại vô cùng đau lòng, hấn thà người bị thương là hấn chứ không muốn y chịu bất cứ tổn thương nào, khi nhìn thấy y cùng người khác thân mật, hấn cảm thấy mất mát, cảm thấy y nhẫn tâm, tại sao y lại có thể như vậy, nhưng mà hấn lại không dám nói ra, y là nam nhân, nếu hấn thừa nhận mình thích một nam nhân, như vậy kẻ mất mát không chỉ có hấn mà còn gia đình hấn, dòng tộc của hấn, hấn không thể vì mình mà hủy đi cơ nghiệp mấy trăm năm của dòng họ, nhưng mà khi y quyết định thành thân, thì hấn lại không chịu được, cứ nghĩ đến y sau này sẽ ở cùng một chỗ với người khác, nhưng người đó lại không phải hấn, thì hấn thật sự không kiềm được cơn tức của mình, tới giờ hấn đã thông suốt rồi, bây giờ hấn không quan tâm cái gì nữa, chỉ cần ở bên y, hấn có thể làm tất cả mọi chuyện, cho dù người thiên hạ nói hấn như thế nào hấn cũng mặc kệ.

“Ngọc, tại sao người lại có thể đối với ta như vậy chứ” – ôn thuận mình giọng nói bi thương.

“đối với người như thế nào a, hôm nay người tại sao lại kỳ lạ như vậy chứ” – ngọc nhi tỏ thái độ bình thản trả lời, nhưng trong lòng thì rối như tơ vò.

“người,...người tại sao có thể cùng người khác thành thân”

“người khác đâu, đó là vị hôn thê của ta mà”

“ta không cho phép người thành thân, người là của ta”- ôn thuận mình tức giận quát lớn.

“ai là của người chứ, người hình như đã quên, ta và người đều là nam nhân thì phải”

“ta mặc kệ, cho dù người là nam nhân cũng không sao, chỉ cần được ở cạnh người, cho dù người trong thiên hạ có nói ta như thế nào ta cũng không quan tâm.”

“người .. người đoạn tụ hã” – ngọc nhi thật sự bị shok rồi.

“ đúng, ta thừa nhận, thật ra lúc đầu ta cũng không dám tin, nhưng mà ta ...cứ khi ta ở cạnh người ta lại không khống chế được mình, người là người duy nhất trong thiên hạ cho ta cảm giác như vậy, người có hiểu không” –nói dứt lời ôn thuận mình cúi đầu hôn lên môi ngọc nhi, một nụ hôn nhẹ nhàng, đầy tình cảm.

Ngọc nhi bây giờ thật shok nặng rồi, biến thành tượng đá luôn rồi, hấn, ôn thuận mình cứ nhiên hôn mình, mà lúc này mình đang là nam, nếu là trước đây thân phận nữ thì không nói, cái này... trời ơi rốt cuộc là sao đây.

Ôn thuận mình nhẹ nhàng tách hai hàm răng của ngọc nhi, lưỡi của hấn luồn vào trong tìm kiếm lưỡi của nàng, cùng nàng dây dưa, bây giờ hấn mới biết ngọc thật sự rất ngọt, tại sao trước đây hấn không phát hiện ra chứ, sau một thời gian, khi cả hai không còn thở được, ôn thuận mình mới buông ngọc nhi ra ômàng vào lòng.

“Ngọc, ta yêu người”- giọng nói ôn thuận mình truyền đến tai ngọc nhi lại làm nàng shok tập hai, hấn nói... hấn yêu nàng...hấn yêu nàng, ôi trời ơi.....hấn...., nhưng mà hình như,... hình như những lời tiểu nguyệt nói đúng thì phải ah, không lẽ...

“ta nghĩ..... ta nghĩ..... tata cũng yêu.....người”- sau một lúc suy nghĩ ngọc nhi then thùng nói nhỏ.

“Ngọc người vừa nói gì, người nói lại lần nữa xem”- ôn thuận mình vừa nghe vui mừng khôn xiết nắm chặt lấy hai vai của ngọc nhi, khuôn mặt tươi cười mong chờ nhìn nàng.

“ta nói.... ta....ta cũng..... yêu người”- nói xong ngọc nhi quay mặt sang hướng khác để che dấu khuôn mặt đang đỏ lên của mình.

“ngọc, ta thật sự rất vui người có biết không, bây giờ ta thật sự rất hạnh phúc, ta là người hạnh phúc nhất trên đời này”- ôn thuận mình ôm chặt lấy ngọc nhi quay vòng vòng.

“uy, bỏ ta xuống người làm ta chóng mặt quá đi”

“xin lỗi ta.. ta thật sự rất vui, người có biết không ta rất vui”

“ta cũng vậy”

“ngọc đời này có người là đủ lắm rồi” – ôn thuận mình ôm chặt ngọc nhi như là muốn đem nàng nhét vào người của hắn, để cả hai không bao giờ xa nhau nữa, đang tình chàng ý thiếp thì bị một giọng nói làm ảnh hưởng

“hai tên ngọc này rốt cuộc cũng thông suốt rồi nhỉ” – tiểu nguyệt dẫn đầu bước ra, theo sau là dương tử phong, thanh ngọc xích long và đám phán quan hắc bạch vô thường, nhìn thấy tiểu nguyệt ôn thuận mình có chút áy náy.

“tiểu nguyệt cô nương xin lỗi, ta biết ta phá lễ thành thân của cô nương là ta không đúng, nhưng ta thật sự không thể không có ngọc, cho nên ta không thể nhường ngọc cho cô, nhưng mà nếu như cô muốn ta bồi thường thế nào ta cũng chấp nhận”

“bồi thường, là người nói đó nga, không được nuốt lời” – tiểu nguyệt cười cười.

“nam tử hán dám nói dám làm, ta nói ta sẽ giữ lời” – ôn thuận mình chắc hẳn khẳng định.

“được vậy ta muốn người.....muốn người cả đời chăm sóc tốt cho ngọc nhi, cho cô ấy hạnh phúc, nếu như người dám phụ cô ấy ta lập tức lấy mạng của người, à không vậy thì quá dễ dãi, khiến cho người muốn sống không được muốn chết không xong đi, vậy thì hay hơn”

(TT : nguyệt tỷ uội hỏi một vấn đề, tại sao tỷ lại không bảo mình ca che chở bảo vệ ngọc tỷ chu đáo chứ; Nguyệt: ta nói rồi người có thể hại ngọc nhi vẫn chưa ra đời đâu, hơn nữa không chừng là ngọc nhi phải bảo vệ hắn, chứ mong gì hắn bảo vệ ngọc nhi: TT : tại sao ; Nguyệt: ngu ngốc, chẳng phải người bảo ngọc nhi là yêu nữa sao, ở đây làm gì có pháp sư để mà bắt yêu đâu; TT: bó tay)

“tiểu nguyệt cô nương cô.....được ta nhất định sẽ làm được” – lúc đầu ôn thuận mình còn ngạc nhiên nhưng sao đó thấy tiểu nguyệt không chấp nhất thì cũng không nói nữa, nhưng mà khoan

“tiểu nguyệt cô nương, vừa rồi cô gọi ngọc là cô ấy là sao” – ôn thuận mình khó hiểu.

“khuyến mãi cho người một tin, xem như là quà mừng cho hai người, Giang ngọc, tên đầy đủ là Giang ngọc nhi, cô ấy là bằng hữu của ta, và cô ấy là nữ nhân, người không phải đoàn tụ”

“cái gì” – ôn thuận mình đơ ra ngay lập tức.

“ngọc những gì cô ấy nói có đúng không” – ôn thuận mình quay sang ngọc nhi.

“đúng” – ngọc nhi gật đầu thừa nhận.

“được rồi, không quấy rầy nữa hai người cứ tự nhiên đi, ..chúng ta nên quay về thôi để lại không khí cho hai người họ đi” – tiểu nguyệt quay sang đám người kia nói, sau đó cả bọn cùng nhau quay về, để lại hai kẻ bấy giờ chỉ biết nhìn nhau, có nhiều lời muốn nói, nhưng mà không biết phải nói từ đâu.

17. Chương 17: Thắng Trận

“về rồi sao” – tiểu nguyệt mỉm cười nhìn kẻ mới vừa về tới.

“về rồi”

“hai người đã nói những gì với nhau”

“không có ah, hắn hỏi những chuyện liên quan tới tớ, tớ nói cho hắn biết, hắn nói đợi sau khi thắng trận trở về, hắn sẽ lập tức hướng mẫu thân giới thiệu tớ, sau đó thì thành thân, chính thức cưới tớ về, chỉ có vậy thôi”

“chỉ có nhiều đó”

“đúng vậy”

“không còn gì khác”

“không còn, mà cậu rốt cuộc muốn hỏi cái gì ah” – ngọc nhi phụng phịu khuôn mặt đang đỏ lên vì xấu hổ của mình, tiến thẳng tới bên giường nằm phịch xuống, kéo chăn trùm kín đầu.

“không hỏi gì cả, chỉ muốn biết hắn có làm gì quá đáng với cậu không thôi” –tiểu nguyệt kéo nhẹ chần để đầu của ngọc nhi lộ ra ngoài.

“không có a, bọn tớ rất trong sáng, chỉ mới có hôn môi thôi, có chẳng đi nữa cũng là cậu với dương tử phong kìa”

“bọn tớ cũng chỉ có hôn thôi, chứ có gì đâu mà cậu nói vậy”

“ai mà biết ah, hai người tối ngày cứ quần lấy nhau, không chừng sớm muộn gì Ân ca và tớ cũng có cháu bông thôi”.

“cậu đừng có nói vậy, nếu để đại ca biết, sẽ xử tớ làm tám khúc đó”

“nè tiểu nguyệt, cậu nói nếu Ân ca biết chúng ta hiện giờ như vậy, có hay không tức điên không”

“ai biết, bắt quả đến lúc huynh ấy biết tớ sẽ có cách đối phó”

“đối phó, cậu định làm gì”

“nam nhân khi yêu sẽ không suy nghĩ gì hết”

“ý cậu là nếu huynh ấy đến đây thì tìm cho huynh ấy một người hả”

“đúng vậy”

“ý hay ah, đến lúc đó huynh ấy sẽ không còn bắt chúng ta trở về nữa, nhưng mà cậu định ở lại đây luôn hả”

“thế cậu định về hả”

“không đâu, ai nói chứ, bây giờ cho tiền tớ cũng không về”

“ồ mê trai”

“cậu không vậy chắc”

“cậu dám nói với tớ như vậy hả, cậu sẽ biết tay”- nói xong tiểu nguyệt dùng tay chọt vào eo, và những điểm gây nhột trên người ngọc nhi.

“a, haha, tớ tớ không dám nữa đâu.....hahaha tha cho tớ đi , làm ơn mà”

Hai cô gái cứ như vậy giỡn một lúc lâu, đến khi mệt rồi thì lăn ra ngủ, đêm nay, doanh trại mặc dù không khí không phải là vui mừng do lễ thành thân nhưng lại là chần đông, ngọc quân sư của bọn họ cư nhiên là nữ ah, mà còn thành đôi với tướng quân nữa, có một số người thì hối hận tại sao mình lại không nhận ra sớm hơn để vượt mặt một nữ nhân có tài như vậy ah.

(TT : chú thích, tứ quốc này không cần phân biệt nam nữ, chỉ cần có tài thì sẽ được trọng dụng)

Sáng hôm sau, tiểu nguyệt và ngọc nhi tiễn nhóm người phán quan về địa phủ, dù gì họ cũng có công vụ bên người không nên ở lâu, lúc đầu họ ở đây chỉ vì hai tỷ muội mỗi người một nơi, bây giờ hai tỷ muội đã trùng phùng họ cũng nên quay về rồi.

“hai vị tiểu thư, bây giờ hai vị đã gặp lại nhau rồi, đã đến lúc bọn ta nên quay về phục mệnh thôi” – phán quan đứng ra nói.

“hai vị tiểu thư bọn ta sẽ rất nhớ các người đó”- hắc vô thường miếu máo nói.

“đúng đó, hai vị nhớ phải bảo trọng nha, có gì cần giúp đỡ cứ liên lạc với bọn ta” –bạch vô thường cũng tâm trạng không vui, dù gì ở cùng nhau lâu như vậy, cũng có tình cảm mà.

“được rồi bọn ta biết rồi, các người cũng bảo trọng” – tiểu nguyệt nhẹ giọng, dù gì thì họ cũng đã vì mình mà vất vả nhiều rồi.

“các người không được quên bọn ta đâu đó”- ngọc nhi nói.

“không có đâu, tuyệt đối không”- cả ba người cùng đồng thanh.

“được rồi nên về đi thôi, cũng trễ rồi” – tiểu nguyệt lên tiếng.

“hai vị tiểu thư bảo trọng” – nói xong cả ba người quay đầu bước đi, sau một lúc thì biến mất vào không khí, tiểu nguyệt và ngọc nhi thì nhìn theo một lúc thì cũng quay về doanh trại.

(TT: chia tay hôm nay nhưng nhanh chóng sẽ gặp lại thôi, đến lúc gặp lại cũng là lúc Ân ca lên sàng, hahaha lại thêm một soái ca sắp xuất hiện rồi).

Lều của Ôn thuận minh, lúc này hai nam nhân và thanh ngọc xích long đang ngồi chờ hai nữ nhân kia quay về, hôm qua khi họ nói sẽ để cho phán quan và hắc bạch vô thường quay về, mọi người có chút ngạc nhiên, dù có bản lĩnh nhưng mà dù sao hai cô nương không có người thân bên cạnh thì cũng không được nhưng do hai nữ nhân đã quyết định cho nên họ cũng không nói gì.

“tiền người đi rồi sao” – dương tử phong nhìn thấy tiểu nguyệt và ngọc nhi đi vào, mở miệng hỏi.

“ưm tiễn đi rồi” – tiểu nguyệt nhẹ giọng.

“buồn à, nếu vậy gọi họ trở lại” – dương tử phong nhìn thấy vẻ mặt không vui của tiểu nguyệt, hắn không đành lòng, mặc dù hắn không vui khi thấy nguyệt nhi của hắn nghĩ đến người nam nhân khác, nhưng như thế còn đỡ hơn là nhìn thấy nàng không vui.

(TT : ca này đúng là một thùng dấm chua mà)

“không cần đâu, họ cũng đến lúc nên quay về rồi” – tiểu nguyệt lắc đầu.

“đúng vậy, mấy tháng nay đầy đọa họ nhiều rồi, cũng nên cho họ nghỉ ngơi thôi”- ngọc nhi lên tiếng.

“được rồi bàn chuyện chính đi”- tiểu nguyệt cắt ngang, bây giờ không phải lúc nói những chuyện này.

“chuyện chính, là gì”- thanh ngọc khó hiểu

“đánh bại dạ vân quốc chứ gì” – tiểu nguyệt thản nhiên nói.

“nè, tiểu nguyệt có phải cậu có mưu kế gì rồi phải không”- ngọc nhi nhìn bộ dạng của tiểu nguyệt thì đoán chắc được cô nương này xem ra đã có sẵn kế hoạch rồi.

“cậu nói thử xem, tớ có mưu kế gì”

“ai mà biết chứ, bắt quá tớ biết, bất cứ chuyện gì mà Lãnh Tâm Nguyệt muốn làm, không gì là làm không được, không gì là không thành công”

“cậu quá đề cao tớ rồi đấy”

“đề cao, làm bạn với cậu hơn 15 năm nay, cậu là người thế nào tớ còn không rõ sao, nói thẳng ra đi” – ngọc nhi nhàn nhã ngồi xuống ghế, đoạt lấy ly trà của ôn thuận minh mà uống.

“tiểu nguyệt cô nương nếu có cao kiến gì xin cứ nói ra”- ôn thuận minh nhìn bộ dạng của ngọc nhi dường như rất tin tưởng vào kế hoạch của tiểu nguyệt, nên cũng muốn biết rốt cuộc cô nương này có bao nhiêu tài cán, có thể khiến cho kỳ chủ thất tình kỳ nổi tiếng không động vào nữ nhân lại động tâm, còn có ngọc nhi một lòng tin tưởng nàng như vậy.

(TT: ca này trí nhớ kém, có cần ta tu sửa lại giùm không người ta không có bản lĩnh sao khiến cho ca có được mỹ nhân chứ)

“đánh giặc thứ gì là quan trọng nhất” – tiểu nguyệt hỏi.

“quân lực, chỉ cần quân mạnh, tướng tài, là đủ rồi” – ôn thuận minh trả lời ngay tức khắc, từ trước đến giờ hắn đều được dạy như vậy

“ngu ngốc” – cả tiểu nguyệt và ngọc nhi đều đồng thanh

“tại sao lại bảo ta ngu”

“ai dạy chàng những điều này” – ngọc nhi lên tiếng.

“lão sư, còn có các tướng lĩnh khác”

“hey, họ đúng là làm phạm một nhân tài rồi” – ngọc nhi thở dài.

“chứ theo nàng thì là cái gì”

“quân lương, người xưa có câu có thực mới vực được đạo mà, cho nên quân lương là quan trọng nhất”

“còn có ngựa, đánh trận mà không có ngựa thì cũng không thể nào được” – tiểu nguyệt tiếp lời ngọc nhi.

“ngựa, quân lương, những thứ này đương nhiên phải có rồi, làm sao mà là trọng yếu nhất chứ”- ôn thuận mỉm cười nói, những thứ này từ xưa là thứ không thể thiếu rồi mà.

“thế nếu như dạ vân không còn quân lương và ngựa thì sẽ thế nào”- tiểu nguyệt nở một nụ cười đầy mưu mô.

“ý của cậu là đốt quân lương, và chuồng ngựa khiến cho chúng không còn lương thực, và ngựa cũng chạy mất, trong thời gian ngắn không thể nào bù lại, chúng ta thừa cơ tấn công giành được phần thắng phải không” – ngọc nhi lập tức hiểu ý, trước đây bị ảnh hưởng quân tử của ôn thuận mình mà quên mất bản chất yêu nữ của mình, nếu không là đã dùng đến rồi.

“thông minh” – dương tử phong mở miệng khen.

“nhưng mà làm như vậy thì không được quân tử cho lắm, từ trước đến giờ không hề có ai dùng cách này cả”

“bộ chưa từng nghe câu binh bất yếm trá sao, hành quân đánh trận không câu nệ tiểu tiết, huống hồ chúng ta trong hoàn cảnh thần không hay quỷ không biết làm như vậy cũng có thể đã kích thích tinh thần quân địch, như vậy không chừng không đánh mà có thể giành được phần thắng thì sao” – tiểu nguyệt ngồi xuống cạnh dương tử phong nhẹ nhàng nhâm nhi trà và nói.

“thần không hay quỷ không biết, làm sao có thể chứ”- ôn thuận mỉm cười không tin, và cả những người ở đây cũng nghi ngờ.

“tiểu nguyệt, ý cậu là cậu sẽ dùng đến tuyệt chiêu đó hả” – ngọc nhi hai mắt phát sáng mong chờ.

“đã lâu không dùng cũng nên dùng thử lại một lần, nếu không sẽ lục nghề mất”

“tuyệt chiêu, là gì”- ôn thuận mỉm cười và dương tử phong cùng đồng thanh, rốt cuộc hai tiểu nữ nhân này đang nói cái gì vậy, thanh ngọc và xích long cũng một bộ mặt khó hiểu.

“đến tối nay các người sẽ biết, ôn tướng quân, làm phiền ngài thông báo các tướng sĩ chuẩn bị, tối nay chúng ta sẽ tập kích địch quân, một trận giành phần thắng”

“một trận giành phần thắng, làm sao có thể được”- ôn thuận mỉm cười thật sự không tin mà.

“thuận minh, chàng yên tâm làm theo lời tiểu nguyệt đi, rồi chàng sẽ biết”- ngọc nhi và tiểu nguyệt nhìn nhau cười bí hiểm, làm cho cả 4 người còn lại không hiểu gì cả.

Tối hôm đó cả bọn 6 người kéo nhau lên đỉnh núi, chỗ ranh giới giữa hai doanh trại, còn quân lính thì tập trung ở chân núi chờ hiệu lệnh.

“tiểu nguyệt àh, hôm nay định chơi lễ tế, hay là xối luôn nguyên trận”- ngọc nhi hí hửng, đã lâu rồi không được thấy tiểu nguyệt dùng chiêu này.

“cậu muốn thế nào, tớ chiều theo cậu”

“lễ tế thì bây giờ chúng ta đang gấp không có thời gian, xối nguyên trận thì không vui, hay là kết hợp cả hai đi, lúc đầu lễ tế sau đó kết cục là ập nguyên trận luôn”

“ý hay” – tiểu nguyệt mỉm cười tán thành.

“cái gì mà lễ tế hay nguyên trận, ngọc nhi nàng và tiểu nguyệt cô nương nói cái gì vậy” – ôn thuận mỉm cười thật sự khó hiểu, câu này của hắn cũng là tiếng lòng của ba người còn lại.

“phóng hỏa a, chứ còn gì nữa”- ngọc nhi nhìn hắn cười nói.

“phóng hỏa, ở đây sao, nhưng mà ở đây thì sẽ không ảnh hưởng đến địch quân, hơn nữa chung quanh đều là cây cối, nếu phóng hỏa sẽ rất nhanh bén lửa chúng ta rất khó xuống núi, còn bứt dây động rừng nữa” –xích long lên tiếng.

“ai nói chúng ta phóng hỏa ở đây, là ở địch doanh kia”- ngọc nhi trả lời.

“làm sao có thể” –dương tử phong lên tiếng

“tiểu nguyệt nhà ta có thể, tiểu nguyệt chứng minh cho họ xem đi”- ngọc nhi quay sang nháy mắt với tiểu nguyệt.

Tiểu nguyệt nhìn ngọc nhi cười, sau đó giơ bàn tay trái lên, không hiểu sao trên tay nàng lại xuất hiện một ngọn lửa tay nàng giờ đây như là một ngọn đuốc, hắt dương tử phong một phen kinh hoàng.

“Nguyệt nhi coi chừng”

“ay da, không sao đâu, ngươi không cần lo”- ngọc nhi nhanh tay giữ lấy hắc, để hắc không làm bị thương chính mình.

“tử phong yên tâm đi ta không sao đâu” –tiểu nguyệt quay sang dương tử phong trấn an.

“nhưng mà tay nàng...”

“ta nói ngươi yên tâm đi mà”- ngọc nhi thật không biết nói thế nào cho họ hiểu bất quá sau này sẽ giải thích vậy.

Tiểu nguyệt không nói gì thêm, đợi mọi chuyện kết thúc giải thích cũng không muộn, tiếp tục công việc của mình, nàng giơ tay có ngọn lửa lên trời, nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm vài câu, sau khi mở mắt ra, ánh mắt nàng chuyển sang màu xanh tím, sau đó không hiểu tại sao từ trên trời xuất hiện rất nhiều lửa rơi, từng đốm từng đốm, phóng thẳng xuống doanh trại dạ vân quốc, tất nhiên là ngay tại kho lương, chuồng ngựa, theo vị trí đã điều tra trước đó, chẳng mấy chốc doanh trại dạ vân quốc đã hừng hực lửa.

“hay quá, lâu quá không được thấy màn này rồi, tiểu nguyệt chơi nguyên trận lớn luôn đi, kết thúc nhanh, chúng ta còn về nghỉ ngơi nữa” – ngọc nhi vừa vỗ tay, vừa hí hửng reo hò, mà đám người còn lại thì hoàn toàn ngây ngốc trước màn này.

“được”

Tiểu nguyệt mỉm cười nhẹ nhàng, sau đó tăng thêm lực trên tay, làm cho lửa trời càng ngày càng lớn.

“oành” – một tiếng rơi thẳng xuống doanh trại địch quân, tạo nên một tiếng nổ lớn, đổ rục cả một vùng.

“hoan hô, pháo hoa đẹp quá, lâu quá không nhìn thấy rồi, thuận minh chàng còn đứng đây làm gì a, mau hạ lệnh tấn công đi”- ngọc nhi vừa reo hò vừa hướng ôn thuận minh hồi thúc.

“hả...à ...được ...ta đi liền”- ôn thuận minh bị ngọc nhi lay, phục hồi thần trí, lập tức xuống núi hạ lệnh.

Sau khi hắc đi tiểu nguyệt lập tức thu hồi lửa trời, tay cùng mắt cũng trở lại bình thường.

“nàng vừa rồi là sao” –dương tử phong nhìn nàng, hình như nàng còn bí mật gì chưa nói với hắc.

“cái vừa rồi chàng nhìn thấy là linh lực của ta”

“linh lực”

“đúng, là linh lực, mẫu thân của ta là người của gia tộc linh thị, là hậu nhân của nữ oa nương nương, cho nên trong người ta có một phần dòng máu của thần, ta có thể điều khiển các yếu tố tự nhiên và ngũ hành, cũng có thể đọc được suy nghĩ của người khác”

“đọc được suy nghĩ người khác, vậy là nàng biết ta nghĩ gì” – nghĩ đến đây dương tử phong cảm thấy mình bị phản bội, từ đầu nàng biết suy nghĩ của hắc nên cố tình trêu hắc sao, nàng đang lừa dối hắc.

“không phải, sở dĩ lúc đầu ta theo chàng cũng vì nguyên do này, chàng là người đầu tiên trong thiên hạ mà ta không thể đọc được suy nghĩ, cho đến giờ vẫn như vậy, lúc đầu ta chỉ có ý định tìm hiểu nguyên do của

chuyện này, nhưng khi ở bên chàng dần dần ta đã yêu chàng, những gì ta nói là thật” – tiểu nguyệt giọng nói khẳng định, chắc chắn.

“ta có thể làm chứng về việc này, những gì tiểu nguyệt nói là thật”- ngọc nhi tiếp lời.

“ta làm sao có thể tin lời nàng “ – dương tử phong vẫn tiếp tục

“chàng đã từng nói chàng yêu ta thì chàng sẽ tin tưởng ta, bây giờ không lẽ chàng không tin sao”

“ta...ta cần suy nghĩ lại” –dương tử phong nói xong xoay người xuống núi, thanh ngọc và xích long cũng đi theo.

“tiểu nguyệt, đừng lo, không sao đâu, mọi chuyện sẽ ổn thôi” – ngọc nhi an ủi.

Tiểu nguyệt không nói, chỉ cười, sau đó cả hai xuống núi, do nhờ sự giúp đỡ của tiểu nguyệt nên dạ vân bị thiệt hại nặng, quân đội tử la tập kích đúng lúc giành toàn thắng, nhanh chóng khai hoàn hồi kinh, lúc đầu ôn thuận mình định dẫn ngọc nhi về cùng, nhưng do tiểu nguyệt muốn về lạc thành xem hội hoa đăng nên ngọc nhi cũng đòi theo, kết quả ôn thuận mình đành phải để hai người đi, hẳn sẽ nhanh chóng quay về giải quyết mọi việc sau đó đi tìm nàng, còn đám người dương tử phong thì từ tối hôm đó không về doanh không ai biết họ đi đâu, nên bây giờ chỉ có tiểu nguyệt và ngọc nhi lên đường.

18. Chương 18: Trở Lại Lạc Thành

Trên con đường vắng trong rừng, hai nữ tử một tử y một lục y, đang tung tăng dạo chơi, cả hai cùng vui đùa , nhưng mà ngoài mặt thì vui vẻ nhưng mà trong lòng tử y nữ tử lại rối bời, lục y nữ tử cũng nhận thấy điều này.

“tiểu nguyệt, cậu không sao chứ” – ngọc nhi nhìn tiểu nguyệt hỏi.

“tớ không sao, cậu không cần phải lo” – tiểu nguyệt cười ngượng.

“có phải lại nhớ đến dương tử phong không, cậu không cần lo, đợi hẳn suy nghĩ thông rồi, thì hai người sẽ trở lại như xưa thôi”

“tớ biết, cậu không cần lo lắng cho tớ”

“vậy thì được rồi, chúng ta đi nhanh thôi, nếu không sẽ không tìm thấy chỗ nghỉ trước khi trời tối đó”

“được”

Hai người vừa đi được mấy bước, thì 5 người trong bụi rậm xông ra, tên nào cũng trông rất dữ tợn, không cần phải nói cũng biết là sơn tặc.

“hai tiểu mỹ nhân, đi đâu mà vội vậy, ở lại đây chơi với các ca ca đi”

Tiểu nguyệt và ngọc nhi nhìn nhau, đang lúc tâm trạng không vui lại gặp ngay cái bọn này, được thôi dùng chúng giải khuây cũng được, nhưng mà hai người còn chưa kịp ra tay, thì đã có kẻ ra tay trước.

“áaaaa”

Một tiếng la thảm thiết vang lên, cả năm tên đều ngã xuống, lúc này phát hiện phía sau năm tên này đang có một người đứng đó.

“Lưu Phương” – tiểu nguyệt lên tiếng.

“cậu quen hẳn hả” –ngọc nhi hỏi.

“đường chủ huyết ảnh đường, đối đầu với dương tử phong”

“àh thì ra là vậy”

“Nguyệt nhi đã lâu không gặp rồi” – lưu phương mỉm cười nhìn tiểu nguyệt, ngày đó khi nhìn thấy nàng vì dương tử phong mà bị thương, hẳn cảm thấy ghen ghét vô cùng, nửa tháng nay không gặp nàng hẳn cũng rất nhớ nàng, chưa từng có nữ nhân nào tác động đến hắn đến vậy, lúc đầu hẳn cứ tưởng là chỉ vì muốn

chọc giận dương tử phong cho nên hắn mới làm như vậy, nhưng mà bây giờ hắn đã rõ, hắn đã động tâm với nữ nhân này, vừa rồi khi bọn thổ phỉ nói ra những lời nhục mạ nàng, hắn đã không kiềm chế được lửa giận nên mới lấy mạng chúng.

“ai cho người gọi ta như vậy”- tiểu nguyệt tức giận, nam nhân này hắn điên rồi, tại sao lại có thể động tâm với ta chứ, bộ rắc rối chưa đủ sao.

“dương tử phong có thể gọi nàng như vậy, thì tại sao ta không thể” –lưu phương vẫn bộ dạng như cũ.

“đây là đặc quyền của hắn, người không có quyền” –ngọc nhi nhìn thấy bộ dạng khó coi của tiểu nguyệt cộng với vẻ mặt của tên kia thì biết hắn nhất định đang suy nghĩ cái gì đó khiến cho tiểu nguyệt tức giận, nên đứng ra nói.

“người là ai”- lưu phương quay sang nhìn ngọc nhi.

“ta là bằng hữu thân nhất, tỷ muội thân nhất của tiểu nguyệt, Giang ngọc nhi”

“thì ra là vậy, vậy tại sao theo người chỉ có dương tử phong mới có quyền gọi nàng ấy bằng nguyệt nhi”

“vì theo ta chỉ có hắn có tư cách trở thành tướng công của tiểu nguyệt “ – trong lòng ngọc nhi không quên bổ sung thêm một câu “trên đời này chỉ có hắn, tiểu nguyệt mới không thể đọc được suy nghĩ, vậy mới thú vị chứ”.

“hắn có tư cách đó, tại sao ta lại không, mà chuyện này cũng không liên quan đến người”

“người...” – ngọc nhi tức đến không nói nên lời, tên này sao mặt dày quá vậy.

“ngọc nhi đi thôi, không cần quan tâm đến hắn”- tiểu nguyệt lôi ngọc nhi bỏ đi.

Nhưng mà lưu phương vẫn cứ đi theo. Điều này làm cho ngọc nhi tức sôi máu, nhưng do tiểu nguyệt bảo không cần bận tâm, nên ngọc nhi cũng coi hắn là không khí. Ba người hai trước một sau đi cả đoạn đường rồi cuộc cũng đến trấn Mai Hoa, hai nữ nhân quyết định tối nay sẽ ở lại đây nên họ đi tìm một quán trọ, vừa nhìn thấy tấm bảng hiệu của một quán trọ là họ nhào vô liền, không hiểu sao đi khắp trấn mà chỉ có lấy một quán trọ thế không biết.

“tiểu nhị cho bọn ta một phòng”- ngọc nhi bước vào hướng tiểu nhị nói, đáng lẽ định ở hai phòng, nhưng mà tên kia lại đi theo nên hai người quyết định ở cùng phòng để có gì còn tương trợ lẫn nhau.

“hai vị cô nương, hoan nghênh, mời vào” –tiểu nhị nhìn thấy khách thì hí hửng.

“tiểu nhị, người cũng cho ta một phòng” – đang lúc hai người được tiểu nhị dắt lên lầu thì lưu phương cũng bước vào.

“dạ được khách quan, các vị mời bên này” –ngọc nhi và tiểu nguyệt không thèm quan tâm đến hắn, tự mình về phòng.Lưu phương được sắp xếp ngay phòng bên cạnh, hai nữ nhân định đổi nhưng do khách điểm đã hết phòng cho nên đành phải chịu thôi.

Sau khi ăn cơm, tắm rửa tiểu nguyệt và ngọc nhi lập tức lên giường đi ngủ, không thèm bận tâm đến tên kia, nhưng đến nửa đêm thì lại xuất hiện mấy vị khách không mời.

“ngọc nhi”- tiểu nguyệt nhẹ giọng gọi.

“biết rồi, cứ để cho chúng nghĩ là ta trúng kế đi, xem chúng định làm gì”- ngọc nhi lập tức mở mắt .

Tiểu nguyệt không nói, nhưng ánh mắt lại tán thành, hai người vẫn như cũ nằm im bất động, bên ngoài có kẻ dùng ống trúc thổi mê hương vào, sau khi xác định người trong phòng trúng thuốc nằm im, thì mới rời đi, sau khi hắn đi, tiểu nguyệt và ngọc nhi lập tức ngồi dậy.

“xem ra mục tiêu không phải chúng ta”- tiểu nguyệt quay sang ngọc nhi nói.

“vậy thì ở yên chờ xem kịch đi” –ngọc nhi cười.

“được”

Sau một lúc im lặng bên ngoài lại vang lên tiếng đánh nhau, tiểu nguyệt và ngọc nhi mở hờ cửa thì thấy một đám người tay cầm vũ khí đang vây lấy lưu phương, trong đó có tên tiểu nhị lúc này, thì ra là nhắm vào tên lưu phương này mà đến.

“ma đầu, hôm nay là ngày chết của ngươi, ngươi chịu chết đi”- một tên cầm kiếm chĩa vào lưu phương.

“dựa vào các ngươi sao”- lưu phương cười lạnh.

“thức ăn mà vừa rồi ngươi ăn ta đã bỏ nhuyễn cốt tán, ngươi từ này giờ đã vận công chống trả, khiến cho độc phát càng mau, một lúc nữa thôi ngươi sẽ xương cốt mềm nhũn mặc cho bọn ta chém giết”- tiểu nhị nhìn lưu phương với vẻ mặt đắc thắng.

“thiên lang môn trên giang hồ cũng có chút tiếng tăm, thật không ngờ lại dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy, vậy mà các ngươi lại tự xưng mình là danh môn chính phái sao”

“hừ, đối phó với ma đầu như ngươi cần gì câu nệ tiểu tiết, hơn nữa bọn ta đã hạ mê dược, bây giờ khắp nhà trọ này đều ngủ say như chết, chỉ cần bọn ta giết ngươi, sau đó bọn ta sẽ giang danh thiên hạ, còn những người vô tội ở đây, bọn ta không làm hại họ, sáng mai họ thức dậy, vẫn cứ như cũ, một cọng tóc cũng không sứt mẻ, thì đương nhiên không ảnh hưởng gì đến bọn ta rồi”

“nói nhiều với hần làm gì, xông lên giết hần đi”- một tên khác chờ không được, liền xông lên, nhưng mà hần chưa kịp tấn công lưu phương đã ăn ngay một chưởng, văng vào tường thổ huyết, chết ngay tại chỗ.

“uy, bốn cô nương ta đây ghét nhất là hạng người tự xưng là danh môn chính phái các ngươi nhưng lại giở thủ đoạn hạ lưu như vậy, ta khinh, đúng là làm mất danh tiếng của những chính nhân quân tử thật sự mà”- ngọc nhi tức giận đập mạnh cánh cửa, chỉ thẳng vào mặt bọn người đó mắng.

“nha đầu ngươi không trúng mê dược sao”- tiểu nhị ngạc nhiên.

“chỉ một chút mê dược mà muốn hạ ta sao, đừng có nằm mơ, hơn nữa ta còn có phiến y danh tiếng lẫy lừng ở đây, làm sao mà có chuyện được”- ngọc nhi vừa nói, vừa nhìn tiểu nguyệt.

“phiến y, ngươi chính là phiến y”- tiểu nhị quay sang tiểu nguyệt.

“đúng vậy”- tiểu nguyệt lạnh lùng trả lời.

“nghe người ta đồn phiến y bây giờ là nữ nhân của dương tử phong, sao lại đi cùng lưu phương xem ra ngươi là có mối bỏ cũ rồi”- tiểu nhị cười khinh miệt.

“ngọc nhi, hôm nay không để bất cứ kẻ nào sống sót rời khỏi đây”- tiểu nguyệt quay sang ngọc nhi biểu lộ ý.

“được thôi, đã lâu không vận động, hôm nay đại khai sát giới một lần vậy”- ngọc nhi làm sao không hiểu được ý của tiểu nguyệt, nếu như chuyện này để cho dương tử phong biết, thì rất khó cứu vãn.

Nói xong cả hai người lập tức xông vào đám người kia, ngọc nhi thì dùng chưởng lực mà hai sư phụ dạy cho đánh, còn tiểu nguyệt thì nghiêng tay, một thanh kiếm từ trong tay áo lọt ra, thanh kiếm có cán màu tím, thân kiếm trong suốt nhưng lấp lánh cầu vồng, trên chui kiếm gắn một ngọc bội hình phụng, thân kiếm khắc hai chữ Hàn nguyệt, đây là tên của nó.

(TT : woa, bảo bối thứ hai của nguyệt tỷ lên đài rồi đó, cùng với bộ thất thủ châm kia là hai bảo vật trước đây mình đã nói với các tềnh iu đó, xin tham khảo đoạn cuối chương 3 nếu không nhớ)

“woa, hàn nguyệt, đã lâu không thấy cậu dùng đến nó nha”- ngọc nhi cười, mắt lóe lên.

“vậy thì hôm nay dùng vậy”- nói xong, tiểu nguyệt vung kiếm hướng bọn người kia, kiếm vung lên chưa chạm vào chúng thì chúng đã ngã ra đất, có thể nói là bị kiếm khí một nhát chí mạng, ngọc nhi cũng không thua kém một lúc đã giải quyết xong một đám bên này, chưa đầy một khắc, cả hai đã giải quyết hết đám người này, tiểu nguyệt quay sang lưu phương đưa cho hần một viên thuốc bảo hần uống, sau đó thì kéo tay ngọc nhi lên lầu, trước khi đi còn nói rõ

“ta làm như vậy chỉ vì mình, không phải để cứu ngươi, ngươi không cần để tâm”

Hôm sau, trời còn chưa sáng ngọc nhi và tiểu nguyệt đã lên đường sớm cứ nghĩ tên kia bị thương thì sẽ không hay biết mà bỏ đi ai dè hần còn sớm hơn chờ họ trước và cứ như cũ đi theo không nói tiếng nào, tiểu

nguyệt và ngọc nhi cũng không nói thêm, để mặc hấn muốn làm gì thì làm, dù gì nói hấn cũng không nghe, ba người vẫn hai trước một sau, chẳng bao lâu đã tới lạc thành, vừa bước vào thành tiểu nguyệt dường như cảm nhận được cái gì đó, lập tức lôi ngọc nhi chạy, cũng không để ý lưu phương ở phía sau bị bắt ngờ vì hành động này của nàng mà phản ứng không kịp để nàng chạy thoát.

19. Chương 19: Đại Ca

“đó không phải là tiểu nguyệt và ngọc nhi sao, tại sao họ lại chạy nhanh như vậy chứ”- thanh ngọc quay sang hỏi xích long, hôm đó sau khi rời khỏi quân doanh, thì họ đã trở về lạc thành.

“hình như họ đang trốn ai đó, có vẻ như có người đuổi theo họ”

“hai người họ đều rất lợi hại, làm sao có thể như vậy được chứ”

“núi cao còn có núi cao hơn, không biết trước được, chúng ta quay về bẩm báo cho chủ nhân đi”

“ý huynh là...” thanh ngọc nhìn khuôn mặt đầy ý cười của xích long thì liền hiểu ngay, mặc dù chủ nhân không nói ra nhưng họ đều hiểu ngài ấy rất nhớ tiểu nguyệt, vẫn còn quan tâm cô nương ấy vì vậy không chừng đây là cơ hội khiến cho hai người họ tái hợp.

“tiểu nguyệt à, cậu làm gì mà chạy như điên vậy”- ngọc nhi hực hơi chạy theo phía sau, miệng vừa thở vừa hỏi.

“hình như đại ca đã đến đây” – tiểu nguyệt dừng lại quay đầu ánh mắt nghiêm túc nhìn ngọc nhi.

“hả, không phải chứ”

“vừa rồi khi vào thành tớ cảm nhận được linh lực của huynh ấy”

“vậy thì bây giờ chúng ta lập tức rời khỏi đây thôi”

“vô ích thôi, xung quanh thành đã giăng kết giới, chúng ta không thoát ra được”

“hả, nói vậy bây giờ chúng ta như cá nằm trong chậu, không thoát được sao”

“bây giờ chỉ có cách chạy trốn thôi, chứ không còn cách nào khác” –nói xong tiểu nguyệt lôi ngọc nhi tiếp tục chạy.

Trang viện lăng gia.

Dương tử phong ngồi ghế xem sổ sách, cả nhà lăng gia đều đứng bên cạnh, từ ngày quay về đây tâm trạng chủ tử thực sự không tốt, thường xuyên nổi giận vô cớ, không ai dám hó hé nửa câu, mấy ngày nay không khí rất căng thẳng, nhưng không ai dám mở miệng hỏi xảy ra chuyện gì, chỉ biết là nguyên nhân của những chuyện này là từ tiểu nguyệt cô nương mà ra.

“chủ nhân bọn thuộc hạ đã về”- xích long thanh ngọc từ cửa bước vào, hướng dương tử phong thi lễ.

“ừm”- dương tử phong đầu cũng không ngẩng lên, tiếp tục xem sổ sách, chỉ nhẹ một tiếng ừm.

“chủ nhân vừa rồi khi ở ngoài phố bọn thuộc hạ gặp được tiểu nguyệt và ngọc nhi”- thanh ngọc lên tiếng, bây giờ là lúc nên bắt đầu kế hoạch vừa rồi bàn với xích long.

Dương tử phong đang lật sổ sách nghe thanh ngọc nói xong tay khựng lại một lúc, nhưng sau đó lại tiếp tục xem, xích long thấy vậy thì tiếp tục

“vừa rồi nhìn thấy hai người họ hình như đang chạy trốn ai đó, trông họ có vẻ rất gấp, không thềm dừng lại nghỉ ngơi luôn”

“đúng đó, hai người họ rất lợi hại, nhưng mà xem bộ dạng hôm nay hình như người kia còn lợi hại hơn, xem ra lần này họ gặp đối thủ rồi” –thanh ngọc rất biết cách phối hợp với xích long, hai người cứ nói như là đang trò chuyện nhưng thật ra là nói cho dương tử phong nghe.

“không sai, võ quỷ dày có móng tay nhọn, trên đời thiếu gì người tài chứ”

“hey, không biết lần này sao nhỉ, lỡ như họ đánh không lại thì sao” –thanh ngọc thở dài.

“một là bị bắt, hai là ...” –xích long còn chưa nói hết, thì một bóng đen đã xẹt qua người hắn, phi thân ra ngoài, không cần phải nói cũng biết đây chính là dương tử phong rồi, thanh ngọc và xích long nhìn nhau cười, xem ra chủ nhân thật sự nhịn không được nữa rồi, sau đó thì phi thân ra ngoài đuổi theo.

“tiểu nguyệt, không được...không được rồi, tớ chạy không được nữa rồi” –ngọc nhi hai chân sắp đứng không vững, tay bám vào tường thở hổn hển.

“nhưng mà không chạy chúng ta sẽ bị bắt, không lẽ cậu muốn quay về hả, ráng lên đi”

“không được, tớ thật sự chạy không nổi nữa”

“ráng chút đi”

“không cần phải chạy nữa đâu”- khi tiểu nguyệt định lôi kéo ngọc nhi chạy tiếp thì một giọng nói từ sau lưng họ vang lên, tiểu nguyệt và ngọc nhi quay lại nhìn thì lập tức đứng hình.

“vừa rồi các người thấy họ ở đâu” –dương tử phong vừa thi triển kinh công tìm kiếm vừa hỏi thanh ngọc và xích long, hắn cho bây giờ còn chưa biết có nên tin những gì tiểu nguyệt nói hay không, nhưng hắn vẫn rất lo cho nàng, hắn không để nàng xảy ra chuyện gì được.

“dạ ở phía tây thành, nhưng hình như họ đang chạy về phía đông thành” –thanh ngọc bẩm báo.

Dương tử phong không nói hai lời lập tức phi thân về phía đông thành, thanh ngọc và xích long cũng theo sau.

Khi đi qua một ngôi miếu hoang thì nghe tiếng đánh nhau, nhìn vào trong thì thấy 4 nam hai nữ đang ở trong, hai nữ tử đang giao chiến với một bạch y nam tử trẻ tuổi, còn ba nam còn lại thì đứng bên ngoài xem, hai nữ tử chính là tiểu nguyệt và ngọc nhi, còn ba nam còn lại chính là đám người phán quan hắc bạch vô thường.

Nói về ba người này sau khi trở về địa phủ cứ tưởng sẽ được nghỉ ngơi, ai dè vừa về tới, là gặp diêm vương đang đứng một bên run cầm cập, tay không ngừng lau mồ hôi trên trán, còn trên ghế đang ngồi một nam nhân, một thân bạch y, khôi ngô tuấn tú, nhưng mà nam nhân này toàn thân phát ra một luồng linh lực rất mạnh, người nam nhân này không ai khác chính là Lãnh đại thiếu gia Lãnh Thừa Ân, y biết chuyện của tiểu nguyệt và ngọc nhi nên đến đây tìm, vì vậy bây giờ họ lại phải dẫn y đến đây, hey đúng là số khổ mà, không biết bao giờ mới thoát kiếp này đây.

(TT : Ân ca lên sàng rồi *tung hoa* *tung hoa*)

Đây là Ân ca đó

Tiểu nguyệt và ngọc nhi do chạy mất nhiều sức, cộng thêm chưa ăn gì, cho nên bây giờ họ thật sự không còn lực để đánh nữa, không bao lâu đã đuối, dễ dàng bị bạch y nam tử đánh bại, dương tử phong thấy tình hình không được nên xông vào ngăn cản bạch y nam tử.

“tử phong, dương tử phong” –tiểu nguyệt và ngọc nhi nhìn thấy y thì kinh hô, không ngờ tới y lại xuất hiện ở đây.

Bạch y nam tử vừa nghe hai người gọi tên kẻ xông vào phá chuyện của hắn, thì lửa giận càng cao, chính tên này là nguyên nhân đã khiến uội muối dễ thương, bảo vật mà y chăm sóc từ nhỏ, trước đây chuyện gì cũng nghe lời y, bây giờ lại cãi y không chịu quay về, nên ra sức mạnh hơn.

Dương tử phong mặc dù võ công cao, nhưng Lãnh thừa Ân cũng không phải hạng xoàng, cộng thêm y còn có linh lực trên người. Cho nên trong chốc lát dương tử phong đã yếu thế, Lãnh thừa Ân tung chưởng quyết định, dương tử phong thì dùng lực chống đỡ tuy nhiên vẫn bị thực lùi về sau mấy bước, mắt thấy lãnh thừa ân còn định tung thêm một chưởng về phía dương tử phong tiểu nguyệt không nghĩ gì lập tức nhào ra chắn ngay phía trước hắn, lãnh thừa ân nhìn thấy tiểu nguyệt lập tức thu hồi chưởng lực làm ọi người một phen hết hồn

“Nguyệt nhi” –dương tử phong nhìn nàng thâm tình.

“tiểu nguyệt” – ngọc nhi hét hoảng.

“xú nha đầu, muội làm cái gì thế hả”- Thừa Ân tức giận quát lớn.

“muội không cho huynh làm chàng bị thương” –tiểu nguyệt dậm chân, gương mặt phụng phịu như sắp khóc nhìn về phía thừa ân.

“vì hắn, mà lời huynh muội cũng không nghe sao” –thừa ân tức lắm rồi.

“muội nói lại lần nữa, muội sẽ không theo huynh về, muội quyết định cùng ngọc nhi ở lại đây”

“ta không cho phép” – thừa ân quát lớn.

“huynh không cho phép cũng không được” –ngọc nhi bên cạnh lên tiếng.

“tại sao”

“vì ...vì ...vì cả thiên hạ này đều biết hiện giờ tiểu nguyệt là người của dương tử phong, cho nên ngoại trừ hắn, tiểu nguyệt không gả cho ai được hết” – tiểu nguyệt à, vì được ở lại, cậu họ sinh một chút đi, ngọc nhi bắn ánh mắt về phía tiểu nguyệt.

“đó là chuyện ở đây, khi trở về thì sẽ không sao, mà muội cũng phải quay về, không cho phép ở lại đây”

“muội không về, muội đã có vị hôn phu rồi, bọn mọi sắp thành thân, muội không về, mà tiểu nguyệt cũng là người của dương tử phong rồi, cũng không thể về” –ngọc nhi vênh mặt nói.

“cái gì, tiểu nguyệt, những gì mà ngọc nhi nói có đúng không” – thừa ân quay sang nhìn tiểu nguyệt.

Tiểu nguyệt bây giờ đơ cả họng ra rồi, ngọc nhi sao có thể nói như vậy chứ, nhưng mà nàng chưa kịp trả lời có kẻ đã làm thay,

“đúng vậy” –tiểu nguyệt nhìn sang kẻ mới vừa nói đó, dương tử phong cũng nhìn nàng.

“ta không hỏi ngươi, tiểu nguyệt nói cho ta biết đó có phải là sự thật không” –thừa ân không tin.

“đúng, họ nói là sự thật” -tiểu nguyệt giọng líu ríu.

“Lãnh tâm nguyệt, muội điên rồi phải không, vì hắn mà muội thành như vậy, hôm nay ta nhất định phải giết hắn” –nói xong thừa ân quay sang công kích dương tử phong.

“đại ca đừng mà” – tiểu nguyệt ngăn cản.

“đại ca, hắn là đại ca của nàng” –dương tử phong nhìn nàng hỏi.

“đúng vậy”

“đại ca huynh làm ơn đi có được không, để cho bọn muội ở lại đây đi”- tiểu nguyệt nhìn thừa ân khẩn cầu.

“không được” –thừa ân từ chối thẳng thừng.

“trời ơi, Ân ca huynh đừng có cố chấp quá có được không, ở lại đây đi, ở quê hương chúng ta, chúng ta chơi chán rồi, nhưng ở đây có nhiều thứ thú vị lắm, bọn muội sẽ tìm cho huynh một vị cô nương vừa ý, chỉ cần huynh đồng ý ở lại, sau này chuyện gì bọn muội cũng nghe theo huynh” –ngọc nhi vừa nói, vừa chạy lại lắc cánh tay của thừa ân làm nũng.

“đúng đó đại ca huynh đồng ý đi”- tiểu nguyệt cũng làm theo.

“chỉ cần người không đưa họ trở về, ta đảm bảo sẽ khiến cho Nguyệt nhi hạnh phúc, người không tin thì ta sẽ dùng thời gian cả đời để chứng minh, người có thể theo kiểm tra, nếu ta có bất cứ việc làm nào khiến Nguyệt nhi đau lòng, người có thể lập tức mang nàng đi” – dương tử phong giờ phút này đã quyết định rồi, hắn yêu nguyệt nhi, những gì mà nàng nói hắn sẽ tin, hắn nguyện ý tin tưởng nàng, cho dù xảy ra chuyện gì đi chăng nữa.

Nhìn vào ánh mắt khẳng định của hắn, và thái độ kiên quyết của hai con nha đầu này, lãnh thừa ân không khỏi suy nghĩ, có thể thử một lần hay không.

“thiếu gia, ở đây thật sự rất vui, hay là người thử ở lại vài hôm đi”- phán quan bên cạnh cũng góp tiếng vào.

“đúng đó thiếu gia”- hắc bạch vô thường cũng phụ họa.

“lãnh công tử ta có thể đảm bảo chủ nhân đối với tiểu nguyệt là thật lòng ngài không cần phải lo đâu” – thanh ngọc cũng góp ý.

“đúng vậy” – tất nhiên xích long cũng có phần.

“hey, thôi được rồi, ở lại vài ngày vậy”- nếu bây giờ thừa ân không đồng ý thì y e rằng sẽ trở thành kẻ địch của mọi người mất thôi.

“hoan hô, Ân ca huynh là số một” –ngọc nhi hí hửng ôm chầm lấy thừa ân, hôn vào má y một cái.

“đúng, đại ca huynh là số một” –tiểu nguyệt cũng ôm chầm lấy y, nếu như hôn chỉ sợ thùng dấm chua kia lại bốc cao thôi.

“nếu vậy chúng ta quay về lăng gia trang thôi” –thanh ngọc xích long mỉm cười vui vẻ dẫn đường, xem ra thất tình kỳ thật sự sắp có chuyện vui rồi đây.

20. Chương 20: Trùng Trị Ngọc Phụng

“chủ nhân, người đã về” – lăng lão và lăng phu nhân cùng ngọc phụng hướng dương tử phong thỉnh an, nhưng khi ngọc phụng nhìn thấy dương tử phong nắm tay tiểu nguyệt bước vào, thì lửa giận của cô ta lại bùng phát, cứ tưởng lần này sẽ có cơ hội tiếp cận chủ nhân, nhưng nào ngờ cô ta lại quay về nữa.

“chủ nhân, mấy vị đây là” –lăng lão hướng dương tử phong hỏi .

“đây là ngọc nhi cô nương bằng hữu của tiểu nguyệt, còn đây là lão hắc, lão bạch , đây là lãnh công tử ca ca của tiểu nguyệt” –thanh ngọc đứng bên cạnh từng người một giới thiệu.

“họ sẽ ở lại đây” –dương tử phong lạnh lùng nói một tiếng rồi lôi tiểu nguyệt đi về phía thư phòng, bây giờ hắn có rất nhiều chuyện muốn nói với nàng, thừa ân thấy hắn cũng không có ý xấu với tiểu nguyệt nên cũng không ngăn cản, nhưng mà y lại quay qua phía ngọc phụng, ánh mắt sắc bén, giọng nói lạnh như băng

“nữ nhân dung mạo không đẹp hơn ai, cứ tưởng tâm địa được, nào ngờ không khác gì rắn độc, mà không phải nói còn hơn rắn độc, xem ra cả dung mạo và tính tình đều không được, đời này người xem ra không thể gả đi rồi”.

(TT : chú thích ân ca giống nguyệt tỷ có thể đọc suy nghĩ, ngoài ra còn một chiều nữa một lát mọi người sẽ biết)

“người...” –ngọc phụng tức giận tái cả mặt.

“Ân ca nhiều chuyện chỉ cần hiểu không cần nói ra” –ngọc nhi nhìn thấy ánh mắt của ngọc phụng thì hiểu ra cô ta thích dương tử phong và hận tiểu nguyệt, xem ra ân ca là muốn nói trước rồi.

“ta chỉ cảnh cáo cô ta thôi, động đến người của lãnh gia kết cục sẽ không phải là chết đơn giản, mà là sống không bằng chết”- lời này nói ra làm ọi người rét rung, xem ra người này còn hơn hắn chủ nhân của bọn họ, duy chỉ có ngọc nhi là không bị ảnh hưởng, vẫn cười nói

“đúng nên cảnh cáo trước, nếu không chỉ sợ cô ta chết như thế nào cũng không biết thôi,..... ngọc phụng cô nương hy vọng cô nên an phận thủ thường, nếu không hậu quả rất lớn đó” – ngọc nhi nói đoạn quay sang

ngọc phụng liếc mắt, sau đó cùng thừa ân và nhóm người phán quan theo thanh ngọc xích long về phòng, để lại phía sau ngọc phụng tức như điên.

Thư phòng

“nguyệt nhi, mấy ngày nay ta rất nhớ nàng”- dương tử phong dẫn tiểu nguyệt vào phòng đóng chặt cửa, sau đó nhanh chóng ôm lấy nàng, vùi đầu vào cổ của nàng, hít một hơi sâu hương thơm khiến hắn nhớ nhung suốt mấy ngày nay.

“ta cũng vậy”- tiểu nguyệt nhẹ nhàng đáp lại, cũng ôm chầm lấy hắn.

“ta xin lỗi”

“tại sao chàng lại xin lỗi”

“ta nên tin tưởng nàng, nàng nói đúng ta yêu nàng nên tin tưởng nàng, nhưng mà ta...”

“chẳng phải bây giờ chàng đã xin lỗi rồi sao, chuyện đã qua hãy cho nó qua đi” – tiểu nguyệt dịu dàng chặn lời của hắn

“được, mọi chuyện đều theo ý nàng”

Hai người cứ như vậy ôm nhau một lúc để thỏa mãn cảm giác nhớ nhung mấy ngày qua, đến khi bị tiếng gõ cửa làm hồi phục tinh thần.

“ra được rồi đến giờ ăn rồi” – ngọc nhi đứng ở cửa vừa gõ vừa nói.

“biết rồi, tớ ra liền, cậu đi trước đi” –tiểu nguyệt trả lời sau đó quay sang dương tử phong

“chúng ta nên ra thôi, ta rất đói, hơn nữa nếu không ra sẽ phiền phức với ngọc nhi và đại ca đó”

“được” –dương tử phong mỉm cười nhẹ nhàng

Đại sảnh, thức ăn đã được dọn ra, mọi người đã có mặt đông đủ, chỉ còn chờ hai người đang ở trong thư phòng kia mà thôi, lúc này tiểu nguyệt và dương tử phong bước ra, tiến lại ghế mà ngồi.

“ta nói dương tử phong, người có thể tháo mặt nạ ra không, ta nhìn nó rất chướng mắt”- thừa ân lãnh đạm nói.

“đại ca huynh ấy...” –tiểu nguyệt định thay hắn giải thích, nhưng dương tử phong đã ngăn cản

“được” –nói rồi hắn từ từ tháo xuống mặt nạ, dù gì bây giờ có tiểu nguyệt ngọc nhi cộng thêm thừa ân hắn không tin không đánh bại nam nhân kia, nên hắn không cần đeo mặt nạ nữa.

Mọi người ngoại trừ tiểu nguyệt đều kinh ngạc trước vẻ mặt của hắn, ngọc phụng thì lại càng điêu đứng, ả nghĩ chủ nhân dung mạo bất phàm chứ không ngờ tuyệt đến như thế, làm ả càng quyết tâm có được chủ nhân

(TT: nguyệt tỷ ơi, nhỏ này định cướp phong ca của tỷ nà; Nguyệt : yên tâm ta sẽ đối phó; TT: ngọc phụng lần này chết chắc rồi, lại sắp có kịch xem)

“ hảo soái ca nga, tiểu nguyệt cậu rất có mắt chọn đàn ông nha” –ngọc nhi quay sang cười nói với tiểu nguyệt.

“dung mạo rất được” –thừa ân lãnh đạm buông một câu, tiểu tử này quả thật xuất chúng, rất xứng với tiểu nguyệt.

“đúng đó rất tuần tú nha”- đám người phán quan cũng mở miệng khen.

“được rồi ăn cơm đi” – tiểu nguyệt thấy tình hình vượt xa dự định nên lên tiếng lôi mọi người trở về.

Mọi người lập tức hồi thần cuối đầu ăn cơm, thừa ân ăn được vài đũa thì quay sang ngọc nhi hỏi

“ngọc nhi, tối nay rảnh không”

“chỉ vậy” –ngọc nhi tò mò.

“đi xem diễn trò, sẵn tiện chúng ta gia nhập luôn”

“trò gì”

“đánh hồ ly tinh”

“hồ ly tinh,...à được, đi liền” –ngọc nhi định hỏi hồ ly tinh gì thì nhớ sức lại, liền phản ứng ngay.

“cái gì mà hồ ly tinh” –thanh ngọc khó hiểu.

“ngươi có muốn tham gia không, đi cùng đi, đảm bảo rất vui đó” –ngọc nhi tươi cười nhìn thanh ngọc.

“hả à, tối nay ta cũng rảnh, ta sẽ đi, xích long huynh đi không” –thanh ngọc hướng xích long hỏi.

“nếu còn chỗ thì ta đi”

“còn chỗ nhiều lắm” –thừa ân nhàn nhã nói.

“thiếu gia cho bọn ta tham gia với, Đúng đó, cho bọn ta tham gia với”- đám người phán quan hí hửng, xem ra thiếu gia lại bắt đầu ra tay rồi, họ phải đi mở rộng tầm mắt mới được.

“mọi cũng đi” –tiểu nguyệt cũng góp vui

“hết chỗ rồi” – thừa ân và ngọc nhi cùng đồng thanh.

“tại sao a, chẳng phải vừa rồi huynh nói còn rất nhiều chỗ sao”

“lúc này còn bây giờ hết”

“đúng đó, cậu lo đi dạo với tử phong của cậu đi”

“hai người thôi, có kịch không cho tớ đi xem nha” –tiểu nguyệt bĩu môi.

“không uội coi diễn biến nhưng sẽ uội coi kết cục”

“thật hả”

“đúng vậy, ăn nhanh đi”

Buổi tối, lương ngọc phụng chuẩn bị một chén canh hạt sen, chuẩn bị đem đến cho dương tử phong, trong canh này ả đã bỏ thêm nguyên liệu đặc biệt (xuân được) chỉ cần ả và chủ nhân gạo sống nấu thành cơm, thì yêu nữ kia cũng không thể làm được gì, đến lúc đó ả có thể trở thành phu nhân của thất tinh kỳ rồi.

Cốc cốc

“chủ nhân, người có trong đó không, ngọc phụng mang canh đến”

“vào đi” –trong phòng truyền ra tiếng nói .

“ạ” –ngọc phụng nhẹ nhàng mở cửa vào thấy dương tử phong đang ngồi đó xem sổ sách.

“chủ nhân canh này nên uống lúc còn nóng, hay là người uống trước rồi hãy xem tiếp” –ngọc phụng nở nụ cười mỉa mai.

Dương tử phong không nói, cầm chén canh lên uống, nhưng mà chén canh chưa uống vào miệng thì ngọc phụng đã bị người ta điểm huyệt từ phía sau.

“ngươi, tại sao ngươi lại ở đây, ngươi muốn làm gì” –ngọc phụng hốt hoảng nhìn người vừa điểm huyệt ả.

“làm gì hả, dạy cho ngươi bài học chứ làm gì” –ngọc nhi cười lạnh nhìn biểu hiện của ngọc phụng lúc này, thừa ân cùng đám người phán quan và thanh ngọc cũng bước theo sau vào

“các người định làm gì, chủ nhân bọn họ ...” –nhưng ả còn chưa nói hết thì người trước mặt đã đưa tay lên mặt lột đi lớp mặt nạ, để lộ ra khuôn mặt thật

“xích hộ pháp” – ngọc phụng miệng run rẩy

“người không cần trông chờ, dương tử phong và tiểu nguyệt đã ra ngoài đi dạo từ sớm rồi, Ân ca bắt đầu đi, không cần lời thôi với ả”- ngọc nhi lạnh lùng lên tiếng.

“được thôi, đưa vào”- thừa ân quay sang hắc bạch vô thường ra lệnh.

“các người rốt cuộc muốn làm gì, mau thả ta ra, xích hộ pháp, thanh hộ pháp, hai người định trơ mắt nhìn họ làm hại ta sao, ta dù gì cũng là người của thất tinh ký mà” – ngọc phụng quay sang xích long cầu cứu.

“người không nên trách bọn ta, bọn ta làm như vậy cũng vì chủ nhân mà thôi” – thanh ngọc lên tiếng, lúc đầu khi biết kế hoạch của thừa ân, họ cũng không biết nên làm hay không, nhưng mà nghĩ lại thì, nếu để lại cô ta thì không chừng sau này cô ta sẽ giở trò gì ảnh hưởng đến tình cảm của chủ nhân và tiểu nguyệt, hơn nữa thừa ân và ngọc nhi đều là cao thủ hàng đầu, võ công của thừa ân còn hơn chủ nhân bọn họ, đám người lão phán xem ra cũng không phải hạng tầm thường có sự trợ giúp của họ thất tinh ký sẽ như hổ thêm cánh.

“các người rốt cuộc muốn làm gì ta” –ngọc phụng run cầm cập.

“một lát người sẽ biết thôi”- ngọc nhi cười bí hiểm.

Lúc này hắc bạch vô thường dẫn từ ngoài vào một gã khất cái, lem luốc, thân mình lở loét, quần áo rách rưới, đầu tóc thì rối bời, cả người bốc ra mùi hôi thối không chịu được.

“hảo thối nha, lão hắc, lão bạch các người rất tài đó có thể kiếm ra người như vậy” –ngọc nhi dùng tay che mũi, miệng cười nói.

“tiểu thư quá khen, bọn ta chỉ là tình cờ nhìn thấy hẩn bên đường, thấy hẩn đạt tiêu chuẩn nên mang về đây” –bạch vô thường cười nói, lúc ngọc nhi đưa ra tiêu chuẩn cho bọn họ tìm người chỉ có vền vẹn một câu “kẻ tệ hại nhất, dơ dáy nhất, xấu xí nhất lạc thành”

“rất được, bắt đầu đi”- thừa ân nhướn miệng cười, sau đó lạnh lùng hạ lệnh

Ngọc nhi tiến đến chén canh mà ngọc phụng chuẩn bị sẵn, lấy hai cái tách, đổ ra làm hai, một tách đổ vào miệng ngọc phụng, một tách đổ vào miệng tên khất cái, sau đó cười cười nói

“chẳng phải người muốn chung phòng với nam nhân sao, tối nay bọn ta tìm người cho người rồi đó” –nói xong cùng những người còn lại rời khỏi phòng đóng chặt cửa, dùng khóa khóa bên ngoài, trong phòng bây giờ chỉ còn lại ngọc phụng và khất cái, và khi xuân được phát tất, chuyện gì đến cũng đến.

Sáng hôm sau

“aaaaaaaaa” – một tiếng thét chói tai vang lên từ phòng trong hậu viện, mọi người nghe vậy cùng xông vào, chỉ thấy ngọc phụng ngồi ở trên giường dùng chăn che lấy thân người, phía dưới một tên khất cái vừa bị ả ta đá xuống giường, dưới đất rất nhiều quần áo rơi đầy, khỏi nói cũng biết là của hai người này rồi, dùng ngón chân để nghĩ cũng biết bây giờ ngọc phụng không mảnh vải che thân, và đêm qua đã xảy ra chuyện.

“phụng nhi” –lăng phu nhân đau lòng chạy lại ôm ngọc phụng.

“chuyện này, chuyện này rốt cuộc là sao” –lăng lão miệng lắp bắp

“là bọn họ, là bọn họ đã hại con”- ngọc phụng ai oán chỉ tay vào đám người thừa ân quát lớn.

“cái gì” –lăng lão quay sang nhìn bọn người thừa ân

“lăng lão gia không cần phải như vậy, đêm qua tiểu thư nhà ông nổi dục tính, muốn tìm người hạ hỏa, cho nên bọn ta giúp cô ta thôi” –ngọc nhi cười nói.

“người nói vậy, là các người ép ta uống xuân dược, hại ta thành ra như thế này” – ngọc phụng lớn tiếng, chỉ thẳng mặt thừa ân nói.

“thứ nhất, xuân được đó là do người mang đến có ý đồ muốn cùng dương tử phong gạo sống nấu thành cơm, bọn ta chỉ ngăn cản, thứ hai người có ý với nam nhân nào trong thiên hạ ta không quản, nhưng mà người lại có ý với nam nhân của tiểu muội ta thì người gặp phiền phức rồi, thứ ba từ trước đến giờ chưa từng có ai dám chỉ tay thẳng vào mặt của ta cả”- nói xong thừa ân trừng mắt nhìn ngọc phụng, ánh mắt y lập tức chuyển thành màu lục, còn ngọc phụng không hiểu sao mặt xanh mét, cả người co rúm, lạnh như băng, hơi thở đứt quãng, toàn thân như bị ngàn vạn thứ gì đó hành hạ đau đớn vô cùng

“aaaaaaa, khó chịu quá..... khó chịu quá đi.....aaaaaaa” –ngọc phụng lăn lộn trên giường hét lớn, do cô ta chưa mặc quần áo, nên bây giờ nhiều chỗ trên cơ thể đã lộ ra.

(TT : đây là tuyệt chiêu thứ hai của ân ca đó, vì vậy đừng bao giờ đắc tội với huynh ấy nha)

“phụng nhi con bị làm sao vậy phụng nhi, con đừng làm ta sợ, phụng nhi” –lăng phu nhân hét hoảng la lớn.

“phụng nhi con bị gì vậy” –lăng lão cũng cuống cuống

“Ân ca lâu quá không thấy chiêu này của huynh đó nha”- ngọc nhi quay sang cười nhìn thừa ân.

“đôi lúc cũng nên dùng nếu không sẽ lực nghề” –thừa ân ánh mắt không đổi màu, nhưng lại quay sang nhìn ngọc nhi cười.

Tiểu nguyệt lúc đầu còn thấy ngọc phụng đáng thương nhưng khi rõ mọi chuyện thì hỏa bốc cao, bây giờ đứng yên mặc kệ, còn dương tử phong vốn không quan tâm ngọc phụng, cô ta dám có ý nghĩ dơ bẩn với hắn, nếu là hắn đã đánh chết cô ta rồi, như vậy so với hắn ra tay còn nhẹ, hơn nữa nếu như hắn ra tay thì sẽ khiến cho tiểu nguyệt giận, mà còn làm mất lòng anh vợ tương lai nữa chứ, nên tốt nhất là đứng yên, còn những người còn lại thì kẻ có tham gia thì không nói, kẻ còn lại thì thường ngày ngọc phụng thường tính tiểu thư ức hiếp, bắt nạt họ, cho nên họ cảm thấy bây giờ cô ta bị vậy là xứng đáng.

“cầu xin ngài lãnh công tử làm ơn tha cho tiểu nữ đi” –lăng lão nghe ngọc nhi nói thì biết nguyện nhân là từ thừa ân, mặc dù lão không biết y dùng cách nào, nhưng mà vẫn cứ cầu xin đi đã.

“xin cái gì chứ, nữ nhi của ông bị như vậy là đáng đời” –ngọc nhi bên cạnh cười lạnh.

“chủ nhân, cầu xin ngài nói giúp, xin niệm tình thuộc hạ bao nhiêu năm nay tận trung với thất tinh kỳ, cầu xin ngài” –lăng lão thấy bên đây không được đành hướng dương tử phong cầu xin, dù gì con gái lão cũng sai trước không thể trách họ được, hơn nữa nếu là trước kia chủ nhân chỉ sợ đã đánh chết ngọc phụng rồi, bây giờ có thể giữ mạng là may rồi.

“Nguyệt nhi” –dương tử phong lại nhìn sang tiểu nguyệt, lăng lão dù gì thì bao nhiêu năm nay không có công lao lớn cũng có khổ lao với thất tinh kỳ, không thể không niệm tình này được.

“đại ca thôi đi, tha cho cô ta đi” –tiểu nguyệt biết dương tử phong vì niệm tình lăng lão cho nên mới lên tiếng, cho nên cũng không muốn hắn khó xử.

Thừa ân thấy muội muội lên tiếng ngăn cản cộng thêm vẻ mặt khó xử của dương tử phong cho nên dừng lại, dù gì thì nhiều đó cũng đủ rồi, bây giờ ngọc phụng chỉ còn lại một chút hơi tàn thôi.

“yên tâm cô ta không chết đâu, bất quá kể từ hôm nay trở đi, một ngày ba lần, mỗi lần ba canh giờ sẽ đau đớn như vậy cho đến khi cô ta chết” –nói xong thừa ân xoay người rời đi, đám người ngọc nhi và phán quan, tiểu nguyệt và dương tử phong cũng đi theo, bây giờ trong phòng chỉ còn phu thê lăng lão đang đau lòng chăm sóc con gái, tên khất cái thì đã bị tống ra ngoài, mọi người đều nhìn rõ rồi đây chính là câu mà thừa ân đã nói lúc đầu “ đắc tội với người của lãnh gia sẽ không chết dễ dàng, mà là sống không bằng chết”.Ngọc phụng bây giờ đã giác ngộ, bọn họ không phải là người mà là quái vật, là yêu ma, mình vĩnh viễn không phải đối thủ của bọn họ, đáng lẽ ra mình không nên trêu vào bọn họ, nếu có kiếp sau cũng sẽ tránh xa bọn họ ra.

21. Chương 21: Vị Hôn Thê Của Ôn Thuận Minh

Xong khi giải quyết xong chuyện của ngọc phụng, thừa ân muốn nhìn thử vị hôn phu của ngọc nhi, nên cả bọn quyết định đến tử la quốc, tất nhiên cả bọn ở đây gồm có thừa ân, đám người phán quan, tiểu nguyệt,

dương tử phong, ngọc nhi, và hai vị hộ pháp, ba cô gái và thừa ân dương tử phong thì ngồi xe ngựa, còn hắc bạch vô thường phụ trách đánh xe, phán quan và xích long thì cưỡi ngựa.

Thanh thành, kinh đô tử la quốc, quang cảnh hùng tráng, nguy nga, tập trung rất nhiều mỹ nhân khắp thiên hạ, nên còn được gọi là mỹ nhân thành.

“ở đây kêu bằng mỹ nhân thành quả là không quá đáng nha” “lão hắc, chùi nước miếng của người kìa, chảy ra tùm lum hết rồi” –ngọc nhi khinh miệt nhìn hắc vô thường, hiện giờ họ ở trong một tử lâu tại thanh thành, và đang ngồi gần cửa cho nên có thể nhìn thấy quang cảnh đường phố bên ngoài.

“đứng đó lão hắc, mau chùi đi”- phán quan cũng trêu ghẹo.

“ăn lẹ đi, ăn xong chúng ta còn đến tướng quân phủ nữa” –thừa ân nhàn nhã lên tiếng.

Cả bọn thấy vậy liền cúi đầu ăn, không nói thêm, đang ăn thì nghe được cuộc bàn tán của những người trong quán.

“nè người nghe nói gì chưa, ôn tướng quân sắp thành thân đó”- tên a nói.

“ôn tướng quân, người nói là ôn thuận minh ôn tướng quân, người đã đánh lui quân dạ vân hử” –tên b hỏi.

“đúng vậy, nghe nói ba hôm nữa sẽ thành thân” – tên a tiếp.

“là nữ nhi nhà ai có phước vậy” –tên b hỏi tiếp.

“chính là con gái của lại bộ thị lang, cháu gái của thái hậu, Chu Như Lan”

“chính là người được mệnh danh là thanh thành đệ nhất mỹ nhân đó hử”

“đúng vậy”

“được nha, họ đúng là trai tài gái sắc mà”

“nghe nói hôn lễ này do đích thân hoàng thượng ban hôn, hôm đó thái hậu và hoàng thượng cũng sẽ đến dự”

“vinh hạnh quá đi, không biết chừng nào ta được như vậy nhỉ”

“người đừng có mơ mộng nữa đi, mau ăn lẹ đi chúng ta còn nhiều chuyện phải làm nữa”

“biết rồi”

Rắc, rắc

Đôi dưa bị bẻ làm hai, ngọc nhi tâm trạng bực tức vô cùng.

“đi chúng ta lập tức đến tướng quân phủ, xem tên ôn thuận minh đó giải thích như thế nào” –tiểu nguyệt lập tức kéo ngọc nhi đi, những người còn lại cũng đuổi theo. _____

Phủ tướng quân, thư phòng.

“thiếu gia bên ngoài có mấy vị bảo là bằng hữu của người khi ở chiến trường muốn xin vào gặp”- một tên người hầu vào bẩm báo với ôn thuận minh

“bằng hữu trên chiến trường không lẽ...mau cho vào”

Một lát sau bọn người ngọc nhi được dẫn vào

“tiểu tử thối kia, trước đây người đã hứa gì với ta hử, kết quả vừa trở về là liền tìm hoa mới ngay” –tiểu nguyệt tức giận quát ôn thuận minh.

“ta chỉ là bị ép buộc, cuộc hôn nhân này là do hoàng thượng và thái hậu định, nếu ta không tuân theo cả nhà ta đều sẽ bị liên lụy, ngọc nhi nàng phải tin ta, ta không còn cách nào khác”

“chàng nói có thật không”

“những gì ta nói hoàn toàn là sự thật”

“nếu là như vậy bọn ta sẽ giúp người giải quyết chuyện này” –thừa ân lên tiếng.

“vị này là” –ôn thuận minh quay sang ngọc nhi

“đại ca của tiểu nguyệt, cũng là đại ca của ta, chàng yên tâm đi, Ân ca nói là giải quyết thì chắc là không có vấn đề gì đâu”

“nếu vậy thì nhờ vào Lãnh huynh rồi, tạm thời mọi người cứ ở lại đây đi”- nếu ngọc nhi tin tưởng thì hẳn cũng sẽ tin.

Thế là cả bọn trú lại tướng quân phủ với tư cách là bằng hữu tướng quân, cùng nhau tìm cách đối phó chuyện này.

22. Chương 22: Giải Trừ Hôn Sự

- thiếu gia Chu tiểu thư đến – đám người ôn thuận minh và tiểu nguyệt ngọc nhi đang ngồi bàn bạc kế sách thì một tên gia nô chạy và bẩm báo.

- Chu tiểu thư, tại sao cô ta lại đến đây – tiểu nguyệt quay sang hỏi ôn thuận minh

- Ta không biết

- Thế chàng có muốn gặp cô ta không –ngọc nhi hỏi với giọng sắc bén, và ánh mắt hình viên đạn chàng dám ta lập tức chia tay với chàng

- Bảo ta không có ở nhà – ôn thuận minh lập tức giác ngộ

- Cho cô ta vào đi – thừa ân lạnh giọng

- Ân ca huynh định làm gì

- Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, chúng ta cũng phải biết cô ta như thế nào mới có thể đối phó chứ

- Tại sao muội lại quên nhỉ – ngọc nhi gãi đầu

- Tại muội đang ghen, con người khi yêu thì sẽ không suy nghĩ nhiều đâu, chỉ có người trong lòng mình thôi

- Đại ca nếu muội nhớ không lầm thì huynh chưa từng yêu nha, sao rành quá vậy –tiểu nguyệt cười hỏi

- Vì ta là người ngoài cuộc sẽ rõ hơn người trong cuộc, hơn nữa chưa từng yêu cũng không có nghĩa là không thể rành những chuyện này, cho cô ta vào đi

- Được thuận minh, chàng cho cô ta vào đi –ngọc nhi quay sang ôn thuận minh

Một lát sau Chu Như Lan được dẫn vào, ngoại trừ thừa ân vẻ mặt đen thui, những người còn lại thì mọi người một vẻ

- là người – chu như lan và thừa ân cùng đồng thanh

- đại ca huynh quen cô ta hả- tiểu nguyệt quay sang hỏi thừa ân

- không quen – cả hai người lại cùng đồng thanh

- không quen, không phải chứ lúc đầu còn nhận ra mà – ngọc nhi khó hiểu

- ta nói không quen là không quen -thừa ân lạnh lùng

- tiểu thư à, người đi nhanh quá nô tỳ đuổi theo không kịp này – một nha hoàn chạy vào thở hổn hển nói với chu như lan, chợt cô ta nhìn thấy thừa ân thì sắc mặt thay đổi hẳn

- là người – nha hoàn nhìn thừa ân la hoảng

- tiểu đào em nhớ lầm rồi – chu như lan quay sang quát nha hoàn

- tiểu thư à, không lầm đâu, chính là hắn mà, hôm đó chính hắn là người đã vô lễ với tiểu thư mà

- cái gì vô lễ – tiểu nguyệt và ngọc nhi cùng đồng thanh quay về phía thừa ân

- cô ta bị té xuống nước, ta chỉ làm hô hấp nhân tạo thôi, kết quả là bị ăn tát

Nhớ lúc trước khi thừa ân tìm gặp tiểu nguyệt và ngọc nhi trên đường đến lạc thành gặp được chu như lan bị té sông, vốn có lòng tốt định cứu, nhưng khi cô ta tỉnh lại thì tưởng y vô lễ nên tát y một tay, y nổi giận cũng không thèm giải thích mà bỏ đi, cho nên mới dẫn đến hiểu lầm.

- à thì ra là vậy –tiểu nguyệt gật đầu hiểu
 - nếu nói vậy ân ca là ân nhân của cô mà- ngọc nhi quay sang chu như lan nói.
 - ân nhân, hẳn thừa lúc ta bất tỉnh, hẳn ... vậy mà gọi là ân nhân sao.
 - Hey, coi như ta làm phước giải thích cho cô vậy (lược đoạn giải thích hô hấp nhân tạo), bây giờ đã hiểu chưa cô –ngọc nhi lắc đầu
 - Có thật không
 - Thật –tiểu nguyệt gật đầu
 - Nếu vậy cho tiểu nữ xin lỗi, lúc đó ta cứ tưởng là công tử... – chu như lan đỏ mặt nói với thừa ân
 - Không cần, hiểu được là tốt rồi. –thừa ân lạnh lùng đáp
 - Mà xin hỏi các vị là ai, tại sao lại ở đây, ôn đại ca họ là người quen của huynh sao.
 - Chu tiểu thư, đây là ngọc nhi là vị hôn thê của ta, đời này ngoại trừ cô ấy ta sẽ không lấy ai cả -thuận minh kéo tay ngọc nhi lại nói, dù gì sớm muộn gì cũng biết thì cứ nói trắng ra luôn vậy.
 - Huynh đã có ý trung nhân hử, thật không vậy – như lan gương mặt khó tin
 - Là thật, ta biết đây là lỗi của ta, nếu cô có muốn trách thì cứ trách ta không liên quan đến ngọc nhi.
 - Tại sao huynh không nói sớm a- như lan bĩu môi
 - Là sao –ngọc nhi khó hiểu
 - Ta cũng đâu có thích cuộc hôn nhân này, là ta bị ép thôi, đáng lý ra ta định sang đây bảo huynh cùng ta vào gặp thái hậu để quỵ bỏ hôn ước, nhưng sợ huynh không chịu, bây giờ thì tốt rồi, không cần phải lo nữa
 - Tại sao cô không đồng ý cuộc hôn nhân này –tiểu nguyệt hỏi
 - Ta chỉ lấy người ta yêu, nhưng ta chỉ xem ôn ca ca là đại ca thôi, thì làm sao mà kết hôn được
- Tiểu nguyệt và ngọc nhi nhìn nhau sau đó quay sang nhìn như lan cùng đồng thanh
- những gì cô nói là thật hử
 - đương nhiên là thật rồi, ta không thích nói dối, shit các người cho ta là hạng người nào chứ.
 - Cô vừa nói cái gì – lúc này cả tiểu nguyệt và ngọc nhi lẫn thừa ân đều lên tiếng.
 - Ta nói các người cho ta là hạng người nào, bộ ta giống nói dối lắm sao
 - Không phải câu này, là từ chính giữa nghe khác lạ đó –ngọc nhi nhìn nhìn nói
 - Shit, mà thôi dù sao các người cũng không hiểu
 - Ai nói bọn ta không hiểu – cả ba cùng đồng thanh
 - Các người hiểu hử
 - Câu này là ai dạy cô – tiểu nguyệt hỏi, câu này là ngôn ngữ thế kỷ 21, nhưng cô ta không biết hô hấp nhân tạo thì chỉ có thể là do người khác dạy thôi
 - Là tiểu muội kết nghĩa của ta dạy, muội ta nói tình yêu phải do mình tranh thủ, mà ta không yêu ôn ca ta ta đã có ý trung nhân rồi
 - Thế cô ta hiện giờ đang ở đâu
 - Không biết nó hành tung bất định, ta cũng không rõ nó hiện giờ ở đâu nữa

- Vậy thì tốt rồi chỉ cần hai người đến trước mặt thái hậu nói rõ là được rồi sao –phan quan lên tiếng
- Chỉ sợ thái hậu không chịu –ôn thuận minh lo lắng
- Vậy thì áp dụng ba tuyệt chiêu của nữ nhân là được rồi –ngọc nhi mỉm cười.
- Ba tuyệt chiêu của nữ nhân là gì – hắc vô thường hỏi
- Một khóc hai làm loạn ba treo cổ, haha bảo đảm thành công – ngọc nhi cười gian trá

Nhưng kết quả lại là có hiệu quả thật, sau một tràng dài khóc lóc tỷ tê, đòi sống đòi chết của chu như lan, kết quả thái hậu đã mềm lòng và đồng ý, rốt cuộc hôn sự cũng được hủy bỏ, chu như lan được thành thân với ý trung nhân, người đó không ai xa lạ chính là một trong các tướng lĩnh cùng đánh trận chiến dạ vân cùng ôn thuận minh, chỉ có điều là bộ ba lại có thêm một chuyện nữa, xem ra vị tiểu muội kia của chu như lan là đồng hương của bọn họ đây, lại có trò vui nữa rồi.

23. Chương 23: Lạc Thiên Vy

Đáng lý ra sau khi xong chuyện, nhóm người tiểu nguyệt định rời đi, nhưng mà chu như lan lại nói rằng trong hôm thành thân vị tiểu muội kết nghĩa kia sẽ đến dự, nên họ quyết định ở lại, chờ gặp mặt người này xem có phải là đồng hương hay không.

Hôm nay phủ thượng thư treo đèn kết hoa rất nhộn nhịp, người người ra vào tấp nập, quang cảnh toàn một màu đỏ rực.

- cái đó mang sang bên này để đi – quản gia hoa tay múa chân hướng dẫn đám nô tài
- quản gia cái này để ở đâu
- để ở đây đi,... Ầy Ầy cái đó không được đặt như vậy
- xem ra hôm nay quản gia nhà cô bận tui luôn rồi – ngọc nhi cười nhìn chu như lan, bây giờ tiểu nguyệt và ngọc nhi cùng chu như lan là bằng hữu thân thiết, cô chu như lan này mặc dù sinh ra ở thời đại này nhưng tính tình lại rất sáng khoái, không câu nệ tiểu tiết, nên ba người rất hợp tính nhau.
- Có dịp cho ông ấy trở tài tất nhiên ông ấy phải hăng say rồi, mấy năm nay trong phủ không có chuyện gì lớn xảy ra cả, nên ông ấy lâu rồi không được vận động mà – như lan cười trả lời
- Không có chuyện gì, bộ nhà cô không tổ chức những buổi tiệc như thọ thần hay sao, làm sao không có được – tiểu nguyệt hỏi
- Không có, mỗi năm thọ thần cha ta chỉ tổ chức bữa cơm gia đình thôi, không có mời khách nên ông ấy mới không được trở tài
- Cha cô xem ra là một vị quan thanh liêm – ngọc nhi mặt tươi như hoa
- Cha thường dạy ta mặc dù gia đình có quyền thế nhưng cũng phải sống cho xứng với lương tâm không được ỷ mạnh hiếp người, không được làm chuyện trái đạo lý, càng không nên quá phung phí.
- Cha cô thật là một người cha tốt, ...còn rất biết dạy con – tiểu nguyệt và ngọc nhi cùng lên tiếng
- Tiểu thư, Lạc tiểu thư đã tới rồi – một nha hoàn chạy vào bẩm báo.
- Thật sao muội ấy hiện giờ đang ở đâu – chu như lan vui mừng ra mặt
- Dạ, đang ở đại sảnh
- Đi, ngọc nhi tiểu nguyệt chúng ta ra đại sảnh đi

Chu như lan dẫn đầu đi ra, tiểu nguyệt và ngọc nhi cũng đi theo, bước vào đại sảnh họ nhìn thấy một cô nương mặc một bộ trang phục giống nữ nhân ở đây, chỉ có điều cách tân đôi chút, trông giống với quần áo hiện đại, cô gái có khuôn mặt trái xoan, nước da trắng, có hai lúm đồng tiền, trông rất đáng yêu.

- thiên vy, muội đã về rồi – chu như lan chạy lại ôm chầm lấy nữ nhân đó

- tỷ tỷ à, đừng có ôm muội như vậy, muội sắp nghẹt thở rồi này
 - xin lỗi, tại tỷ vui mừng quá thôi, à để tỷ giới thiệu với muội hai người bằng hữu mới của tỷ nha – chu như lan dắt tay thiên vy lại phía ngọc nhi và tiểu nguyệt
 - đây là ngọc nhi, còn đây là tiểu nguyệt họ là bằng hữu mới của tỷ đó, nhờ họ mà tỷ mới có thể thân thân với người đó
 - chào hai người – thiên vy mỉm cười giơ tay vẫy vẫy
 - where are you from ? – ngọc nhi và tiểu nguyệt nhìn nhau, sau đó tiểu nguyệt lên tiếng hỏi
 - I ‘m from China, à mà khoan hai ngườikhông lẽ hai người cũng – thiên vy bất giác trả lời, nhưng câu nói vừa ra khỏi miệng thì lập tức hoảng hồn, không lẽ hai người này là đồng hương hay sao.
 - Chúng tôi cũng giống cô , I’m from china –ngọc nhi đáp
 - Thật sao, thật sự hả -thiên vy thật sự không tin
 - Thật – tiểu nguyệt gật đầu chắc chắn
 - Hay quá thật không ngờ ở đây cũng gặp được đồng hương – thiên vy vui mừng ôm chầm lấy tiểu nguyệt và ngọc nhi.
 - Ba người nói cái gì mà rôm , na vậy, tỷ nghe không hiểu gì hết –chu như lan bộ mặt khó hiểu quay sang thiên vy
 - À không, không có gì, tỷ tỷ muội có chuyện cần nói với hai vị bằng hữu này, muội cần đi một lát, chút muội sẽ quay về liền – nói xong không đợi chu như lan phản ứng đã lôi ngọc nhi và tiểu nguyệt đi, bỏ lại chu như lan khuôn mặt ngẩn ngơ khó hiểu ở phía sau
- Cả ba cùng hướng tướng quân phủ mà đi, vừa bước vào cửa đã thấy cả đám nam nhân ngồi ở đại sảnh chờ, thiên vy vừa trông thấy thừa ân, thì hai mắt mở to, không tin nữa, miệng đờ ra, lắp bắp
- Hội,...hội trưởng, tại sao anh lại ở đây
 - Lạc Thiên Vy – thừa ân ngẩng đầu lên nhìn thấy thiên vy thì cũng ngạc nhiên không kém.
 - Hai người quen nhau hả – tiểu nguyệt và ngọc nhi cùng đồng thanh
 - Anh ấy là hội trưởng hội học sinh trường cấp ba của tôi trước đây, lúc đó tôi làm thư ký hội học sinh –thiên vy quay sang trả lời
 - Thì ra là vậy, nói vậy xem ra hai người quả thật có duyên nha – ngọc nhi cười giòn
 - Đúng vậy – tiểu nguyệt cũng phụ họa.
 - Hình như đã lâu hai đứa không ăn đòn thì phải, muốn ném thử không – thừa ân thừa biết hai con a đầu đang nghĩ gì nên lên tiếng đe dọa trước
 - Đâu có chỉ giỡn thôi mà, đúng không ngọc nhi – tiểu nguyệt lập tức bác bỏ lời lúc nãy
 - Đúng vậy, đúng vậy –ngọc nhi le lưỡi.
 - Hội trưởng anh và hai người họ có quan hệ gì vậy -thiên vy khó hiểu chẳng phải từ trước đến giờ hội trưởng luôn không gần nữ nhân sao
 - Hai đứa nó là em gái anh
 - Xin chào tôi tên lãnh tâm nguyệt, còn tôi là giang ngọc nhi – tiểu nguyệt và ngọc nhi lần lượt giới thiệu
 - Lãnh tâm nguyệt, cô chính là hoa khôi của trường Thiên Anh, người yêu trong lời đồn của thiếu gia tập đoàn Lăng thị hả -thiên vy trở mắt
 - Lãnh tâm nguyệt – tiểu nguyệt còn chưa kịp giải thích đã bị một giọng nói lạnh như băng cắt ngang, sau đó cả người bị ai đó bế phốc lên mang đi.

- Uy hấn là ai vậy, tại sao lại có thể bất lịch sự như vậy –thiên vy ngạc nhiên, nhưng mà mọi người ở đây đều đã quen cảnh này, dương tử phong vốn là thùng dấm chua, chỉ cần chuyện gì là liên quan đến tiểu nguyệt và nam nhân khác là thùng dấm chua này sẽ lập tức bùng nổ ngay .

(TT : nguyệt tỷ à, lần này tỷ tiêu rồi, chúc may mắn nha)

- Tướng công tương lai của tiểu nguyệt, hẳn là một thùng dấm chua điển hình, cô chọc ngay thùng dấm rồi có biết không – ngọc nhi bên cạnh nhẹ giọng giải thích, khiến thiên vy le lưỡi, hình như mình đã nói chuyện không nên nói rồi thì phải

- Tôi không biết mà

- Không sao, không có chuyện gì đâu, mà tại sao muội lại ở đây– thừa ân nhân nhã lên tiếng

- À ba năm trước muội đi leo núi bị té, sau khi tỉnh dậy thì phát hiện ra mình đến đây, gặp được một lão quái nhân ông ta cứ khẳng khẳng nhận muội làm đệ tử, muội thấy học võ cũng có ích nên nhận lời

- Thế tại sao cô quen được như lan –ngọc nhi hỏi

- À, tôi gặp tỷ ấy lúc tỷ ấy đi chùa bị bọn côn đồ giở trò nên giúp đỡ, sau đó hợp tính nên kết nghĩa tỷ muội thôi

- À thì ra là vậy –ngọc nhi gật gù hiểu

- Muội hiện giờ đang ở đâu –thừa ân hỏi

- Lão sư phụ nữa năm trước đã qua đời, hiện giờ muội một mình chu du tứ hải

- Thế cô gia nhập với bọn tôi cho vui đi – ngọc nhi hào hứng lại có đồng bọn cùng quây rồi

- Được không, có làm phiền mọi người không – thiên vy quay sang thừa ân

- Ân ca –ngọc nhi hiểu ý cũng quay sang thừa ân

- Dù gì ở đây muội cũng chỉ quen biết bọn ta, nếu vậy thì cứ đi chung đi – thừa ân thừa biết ý đồ của ngọc nhi, nhưng vẫn đồng ý, dù gì thêm một người bạn đi cùng cũng vui

- Cám ơn hội trưởng, muội tuyệt đối sẽ không làm vướng bận mọi người đâu yên tâm, đi –thiên vy vui mừng

- Đừng gọi ta là hội trưởng, giống ngọc nhi gọi là ân ca đi

- Vâng cám ơn ân ca

- Được rồi, nếu không còn gì thì mọi người chuẩn bị ăn cơm thôi –ôn thuận minh giờ phút này mới chen vào

- Thế còn hai người kia thì sao –thiên vy hỏi

- Yên tâm không có việc gì đâu – ngọc nhi cười đáp, thiên vy thấy vậy cũng yên tâm, dù gì thì mọi người cũng hiểu rõ sự tình hơn mình.

Sau khi cả bọn ăn xong thì dương tử phong và tiểu nguyệt cũng trở về, nhưng có điểm khác biệt là môi của tiểu nguyệt lại đỏ lên và còn hơi sưng, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết chuyện gì xảy ra, và tác giả là ai.

Sau khi dự lễ thành thân của chu như lan, do long tuyền quốc đưa quân tấn công lãnh ngạo quốc, mà tử la và lãnh ngạo lại là thông gia (hoàng hậu tử la quốc hiện giờ là công chúa của lãnh ngạo quốc) nên ôn thuận minh được lệnh mang quân đi tiếp ứng, thế là cả bọn đành gác chuyện chu du giang hồ sang một bên, mà giúp hấn, vì vậy họ đã cùng lên đường đến lãnh ngạo quốc.

24. Chương 24: Liên Thành

Thành Diệt Châu, chiến trường long tuyền quốc và lãnh ngạo quốc, hiện giờ tình thế khốc liệt vô cùng, mặc dù viện quân đã đến, nhưng mà lại bị chặn lại không thể vào tiếp viện, còn quân lính Lãnh ngạo quốc thì bị vây trong diệt thành, nên đoàn quân của ôn thuận minh đành đóng quân bên ngoài.

Trong doanh trường

- ây da tức chết ta, tiếp tục như vậy, buồn chết đi được a – thiên vy tức giận quát lớn
- tiểu vy bình tĩnh đi, ngồi xuống – tiểu nguyệt kéo thiên vy ngồi xuống ghế
- cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, chúng ta nhất định phải nhanh chóng nghĩ ra đối sách mới được –ôn thuận minh khuôn mặt trầm tư .
- Ân ca, huynh có cách gì không – thiên vy quay qua hỏi thừa ân, đối với trí tuệ của vị hội trưởng hội học sinh này, cô vô cùng tin tưởng.
- Bên cạnh muội có hai thiên tài quân sự, muội không hỏi tại sao lại hỏi ta –thừa ân nhếch miệng trả lời (TT : ca này là tăng băng ngàn năm biết di chuyển, là soái ca lạnh lùng nhất trong bộ này đó, nhưng ta thích , hehe càng cool càng tốt, sao ta thấy mình BT quá đi)
- Thiên tài quân sự, đâu –thiên vy ngơ ngác hỏi
- Chẳng phải đang ngồi hai bên của muội sao
- Ý huynh là tiểu nguyệt và ngọc nhi hả, họ biết hành quân đánh trận sao
- Lãnh Tâm Nguyệt và Giang Ngọc Nhi, hai nữ hoàng huyền thoại của trường Thiên Anh, bất luận cầm kỳ thư họa, võ thuật, hay quân sự,kế sách, khoa học, vũ khí đạn dược thứ gì cũng thạo, nếu không thì tại sao có được danh hiệu nữ hoàng huyền thoại chứ -thừa ân cười khẩy
- Mọi người nghe nói xong đều ngạc nhiên nhìn về phía ngọc nhi và tiểu nguyệt, họ có phải là nữ nhân bình thường không vậy
- Đúng ha, tại sao tôi lại quên mất nhỉ -thiên vy trở mắt nhìn hai người ngồi hai bên mình
- Không tới nỗi đó đâu, nếu so với Ân ca bọn tôi vẫn còn thua xa –ngọc nhi phản bác
- Đúng, nếu không bọn tôi đâu có sợ huynh ấy đến vậy –tiểu nguyệt cũng phụ họa
- (TT: chỗ này xin nhắc thêm, lúc đầu giới thiệu nguyệt tỷ thiên hạ vô địch nhưng vẫn có nhược điểm, là cực kỳ sợ anh trai nhưng bây giờ xem ra là thêm phong ca rồi, tỷ toàn bị ca ấy chiếm tiện nghi không hà)
- Bộ hai đứa sợ huynh sao, sao huynh không thấy vậy
- có mà –cả hai cùng đồng thanh
- được rồi mọi người bàn chuyện chính đi, hình như hơi lạc đề rồi đó –ôn thuận minh lên tiếng, lôi kéo mọi người về thực tại
- Nếu như bên kia bị vậy, mà chúng ta không thể vào cứu viện hay là dùng kế “Ám độ trần sương” đi –ngọc nhi phe phẩy tay
- Ám độ trần sương, ý của cậu là chúng ta di chuyển theo hướng mà chúng không ngờ chúng ta sẽ đi sao –tiểu nguyệt quay sang hỏi
- Đúng vậy
- Ý của muội là Ly sơn – Thừa Ân hiểu ý
- Không sai, Ly sơn địa thế hiểm yếu đỉnh núi cao, đường rất khó đi, cây rừng lại rậm rạp, không ai nghĩ chúng ta sẽ đi đường đó, chỉ cần chúng ta lợi dụng việc này thừa cơ tập kích chúng, chúng sẽ không ngờ được –ngọc nhi bộ mặt đắc thắng
- Nhưng cho dù có vượt qua ly sơn thì đỉnh Thiên Phong của ly sơn cũng rất cao, vách lại dựng đứng, rất nhiều đá nhọn, thành Diệc châu lại nằm sát vào vách núi, không tài nào xuống được –dương tử phong lên tiếng nhắc nhở.
- Muốn xuống cũng không phải không có cách –tiểu nguyệt cười bí ẩn
- Cậu có cách hả -ngọc nhi quay lại hỏi

- Tàu lượn – tiểu nguyệt nhẹ nhàng phun ra hai chữ
 - đúng rồi, tại sao tớ lại quên mất chuyện này nhỉ –ngọc nhi sau mất giây suy nghĩ nhảy dựng lên.
 - Tàu lượn hả, tôi cũng tham gia –thiên vy hào hứng.
 - Tàu lượn là gì –ôn thuận mình khó hiểu
 - Đến lúc đó chàng sẽ biết thôi, chàng mau hạ lệnh ọi người chuẩn bị thật nhiều tre và vải đi –ngọc nhi cười bí hiểm.
 - Để làm gì – thanh ngọc tò mò
 - Để làm tàu lượn –cả ba tiểu thư nhà ta cùng đồng thanh
 - Đi, chúng ta đi bàn kế hoạch cụ thể một chút nào –ngọc nhi vừa nói vừa lôi kéo tiểu nguyệt và thiên vy ra ngoài để lại nguyên đám người khó hiểu phía sau, tất nhiên trừ đám phán quan và thừa ân
 - Lãnh huynh, ngọc nhi nói tàu lượn là cái gì vậy – ôn thuận mình quay sang hỏi thừa ân.
 - Chúng không muốn nói, thì các người cứ chờ đến lúc đó sẽ hiểu thôi – thừa ân nói xong cũng bỏ ra ngoài, đám người phán quan cũng theo sau
 - Dương huynh, huynh có hiểu không – ôn thuận mình lại quay sang hỏi dương tử phong
 - Không, nhưng mà ta tin tưởng Nguyệt nhi, chẳng phải người cũng tin tưởng Ngọc nhi sao, tại sao còn hỏi ta
- Ôn thuận mình nhẹ nhàng gật đầu đồng ý, đúng vậy hẳn nguyện ý tin tưởng ngọc nhi, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa .

Tối hôm đó, cả một đoàn quân vai gác tre, tay xách vải hướng đỉnh Thiên phong của ly sơn mà đi, chỉ để lại 5 nghìn quân giao cho phó tướng chỉ huy, tiếp viện, cả đoàn người nhịp nhàng, đi đều tránh gây âm thanh lớn nhất, để không bị địch quân phát hiện,mãi sau hai canh giờ leo núi họ đã đến được đỉnh thiên phong, dựa theo sự hướng dẫn của ngọc nhi và tiểu nguyệt cùng thiên vy, bắt đầu công việc ghép tàu lượn, sau nửa canh giờ lao động, cuối cùng những chiếc tàu lượn cũng đã hoàn thành, nhưng không ai dám thử, đám người ngọc nhi thiên vy, và tiểu nguyệt cùng thừa ân đành thử trước, lúc đầu dương tử phong và ôn thuận mình đều ngăn cản tiểu nguyệt và ngọc nhi

- yên tâm ta không sao đâu –cả hai cùng quay về phía hai nam nhân của mình mỉm cười trấn an.
- Đúng đó không sao đâu –thừa ân cũng lên tiếng
- Ngưỡng mộ quá đi, hai người có người yêu quan tâm ta thì không có gì cả -thiên vy ủy khuất.
- Sau khi xong chuyện này bọn ta sẽ tìm cho cô một chàng bạch mã hoàng tử chịu không
- Đúng đó
- Hai người nói đó nha, phải giữ lời
- Nhất định
- Nhảy thôi đừng nhiều chuyện nữa –thừa ân lên tiếng hối thúc

Cả 4 người cùng đồng loạt nắm chắc chiếc tàu lượn, sau một thời gian lượn lơ trên không rồi cuộc dù cũng đáp xuống Diệc thành một cách êm ả, những người bên trên tàu đều trong tình trạng không một chút tổn thương, đều không sao, khiến cho những người trên đỉnh núi và trong thành đều ngạc nhiên, đám người trên đỉnh núi thấy họ an toàn đáp xuống, cũng nhảy theo, chẳng mấy chốc, toàn bộ quân đội đã vào được trong thành.

- (TT : phù mấy cái cảnh đánh trận này diễn tả mệt đầu óc thiệt, hey, cuối cùng cũng xong)
- mau, mau đi báo cho tướng quân –một phó quan hối thúc tên lính bên cạnh

Một lát sau. Một vị tướng quân đi ra, y vận bộ quân phục màu bạc, trông rất oai phong, khuôn mặt có nét thư sinh, có nét lạnh lùng cũng có nét hài hước, có thể nói là mỹ nam

- tại hạ Liên thành, vương gia của Lãnh ngọc quốc, không biết đây có phải là ôn tướng quân của tử la quốc hay không –tướng quân này hướng ôn thuận minh hỏi.
 - trí nhớ của vương gia rất tốt, hôm đại điển thành thân của hoàng hậu và hoàng thượng chúng ta đã gặp nhau rồi (Hoàng hậu của Tử la quốc hiện giờ là công chúa của lãnh ngọc quốc, cũng là tỷ tỷ của liên thành) –ôn thuận minh cũng hướng liên thành đáp lễ
 - chúng tôi đã chờ các vị lâu rồi, mấy hôm trước nhận được tin các vị đến nhưng lại bị vây ngoài thành, bây giờ các vị đã có thể vào đây, như vậy chúng ta xem ra có cơ hội thắng rồi – liên thành vui mừng nói
 - không phải là xem như mà là nhất định sẽ thắng –ngọc nhi cười khẩy
 - vị này là –liên thành quay sang hỏi ôn thuận minh
 - đây là vị hôn thê của tại hạ
 - thì ra là ôn phu nhân tương lai, thất kính
 - còn mấy vị day chắc là bằng hữu của ôn tướng quân rồi –liên thành chú ý những người còn lại, họ xem ra đều là người có khí chất bất phàm, chắc cũng không phải hạng tầm thường.
 - đúng vậy, nhờ cách của họ mà quân đội của tử la quốc mới vào được đây
 - thì ra là vậy, vừa rồi ôn phu nhân nói là trận chiến này nhất định sẽ thắng, có phải là đã có cao kiến gì rồi phải không – liên thành nhìn về phía ngọc nhi, nữ nhân này có khi nào tự tin quá hay không.
 - Vương gia bọn ta đến giúp người đánh giặc mà người để bọn ta đứng ngoài này như thế này hử -tiểu nguyệt đọc được suy nghĩ của liên thành nên trêu chọc y một phen, dám khinh thường ngọc nhi hử, nằm mơ đi
 - À, xin các vị thứ lỗi, xin mời các vị vào trong – liên thành xấu hổ, dẫn đường, đám người ôn thuận minh thì được đưa vào trong phủ nha diệp thành, còn binh lính thì được bố trí ở các nơi trong thành.
- Trận chiến chỉ vừa mới bắt đầu, muốn biết kết quả thì chờ chương sau nha

25. Chương 25: Trong Ngoài Liên Kết

Nha phủ Diệp thành trong chốc lát đã trở nên náo nhiệt, mọi người nghe tin quân cứu viện đã đến, nhất thời khí thế đều bùng bùng, hy vọng thắng trận mà mấy ngày nay nhen nhóm tưởng chừng vụt tắt lại một lần nữa được thắp lên.

Tại đại sảnh phủ nha

“ không biết ôn tướng quân có thể giới thiệu mấy vị bằng hữu này cho tại hạ được không” liên thành mỉm cười, người ta nói thêm bằng hữu hơn là thêm kẻ thù, những người này đều là những kẻ bất phàm nếu như kết bạn với họ thì sẽ hay hơn là làm kẻ thù.

“cái này” ôn thuận minh có chút khó nói, nếu như nói ra mà không được sự cho phép của đương sự e rằng sẽ có chuyện.

“có phải ôn tướng quân có gì khó nói không” liên thành nhìn về mặt của ôn thuận minh để ý đến suy nghĩ của những người kia thì hiểu ra, chỉ sợ không được sự cho phép của họ, ôn thuận minh sẽ nhất định không chịu nói ra thân phận của họ.

“mệt quá a, để ta tự giới thiệu ta tên Lạc Thiên Vy, người tiếp theo” thiên vy nhìn về mặt của hai người thì biết hai người họ đang dè dặt cái gì, tính tình nàng xưa nay không thích dấu diếm, vì vậy cứ nói quỵt toẹt ra.

“ta tên Giang Ngọc Nhi, next” ngọc nhi cũng hiểu vốn dĩ không có gì dấu nên cũng thẳng thắn.

“ta tên Lãnh Tâm Nguyệt” tiểu nguyệt cười nhẹ

“Lãnh Thừa Ân” thừa ân lạnh lùng trả lời

“ngài cứ gọi ta là lão phán , còn đây là lão hắc và lão bạch” phán quan cười cười .

“Dương Tử Phong “ tử phong cũng giống thừa ân bộ mặt lạnh lùng.

“tại hạ Xích Long, còn đây là Thanh Ngọc” xích long điềm điềm lên tiếng.

“ba vị đây có phải là kỳ chủ và hai vị hộ pháp thanh, xích trong tứ đại hộ pháp của thất tinh kỳ nổi tiếng giang hồ không” liên thành ngạc nhiên, không ngờ ôn thuận mình lại có thể quen được bằng hữu thân phận lớn như vậy.

“chính là bọn họ” tiểu nguyệt cười trả lời, người khinh thường lão công của ngọc nhi nhà ta hử, đúng là ngu ngốc mà, tiểu nguyệt trong lòng không ngừng mỉa mai, nàng có thể đọc thấu suy nghĩ của tên này, trước khi đến đây đã nghe nói tên này là thiên hạ đệ nhất tài tử, nhưng xem bệnh tự tin của hắn quá lớn đi, không xem ai ra gì cả, đúng là con cháu đế vương, từ nhỏ đã được nuông chiều mà.

“thì ra đúng là các vị, nghe danh đã lâu, hôm nay được gặp mặt, quả là vinh hạnh cho tại hạ” liên thành cười, nếu đúng vậy thì lợi dụng cơ hội này làm quen, giao tiếp với thất tinh kỳ, có lợi chứ không có hại.

“không dám, vương gia nói quá rồi” tiểu nguyệt thay tử phong trả lời.

“không biết cô nương và Dương kỳ chủ có quan hệ gì” liên thành biết dương tử phong trên giang hồ nổi tiếng lãnh khốc tàn bạo, là đại ma đầu, nhưng do thất tinh kỳ thế lực lớn mạnh nên không ai dám làm gì hắn, tất nhiên trừ huyết ảnh đường, nhưng dương tử phong xưa nay không hề gần nữ nhân, hơn nữa còn vô cùng không thích nữa là đẳng khác, nhưng mà cô nương này từ nãy giờ thay y nói chuyện, y không những không ngăn cản, mà cũng không nổi giận như trong lời đồn, xem ra quan hệ của họ không đơn giản, chẳng lẽ lời đồn dương tử phong có phu nhân trong giang hồ gần đây là sự thật sao, và lại là nữ nhân trước mặt này sao.

“nàng ấy là phu nhân của ta “ chưa đợi tiểu nguyệt trả lời , tử phong đã lên tiếng khẳng định chủ quyền của mình, từ chuyện lần trước thiên vy tiết lộ chuyện trước đây tiểu nguyệt từng quen biết một nam nhân khác, nhưng mà trước đó nàng nói chỉ tiếp xúc với một mình đại ca mình, khiến hắn tức điên, dạy cho nàng một bài học, còn buộc nàng phải thề từ đây ngoài hắn không cho phép tiếp cận nam nhân nào khác, hắn mới yên tâm, vì vậy từ giây phút đó hắn đã quyết định sẽ khẳng định địa vị của nàng để những nam nhân khác đừng hòng mơ tưởng đến nàng.

“hình như nếu ta nhớ không lầm, muội muội của ta vẫn chưa gả cho người, làm sao mà là phu nhân của người được” thừa ân lạnh giọng, tên này đúng là bá đạo mà, chưa thành thân mà dám mở miệng nói con gái người ta là phu nhân của hắn.

“nếu muốn bây giờ lập tức làm, dù gì đây cũng là chuyện sớm muộn mà thôi” tử phong cũng lạnh giọng đáp trả.

“hai người thôi đi có được không, tử phong đừng nói nữa, ca ca huynh cũng im đi” mắt thấy hai đại nam nhân cứ như trẻ con cãi nhau tiểu nguyệt không khỏi cười khổ.

“đúng, dương tử phong nói đúng, đây là chuyện sớm muộn, nên nhanh chóng tổ chức đi là vừa” ngọc nhi hí hửng thêm dầu vào lửa, ân ca huynh gặp đối thủ rồi, ai kêu huynh từ nhỏ quần tiểu nguyệt chặt như vậy, đã đến lúc cho tiểu nguyệt đi rồi

“ngọc nhi thôi đi, chuyện quan trọng bây giờ là làm sao đánh thắng trận này nha” tiểu nguyệt quay sang ngọc nhi quở trách, cái cô này thật là, không biết phân biệt địa điểm đùa gì hết nha.

“được thôi, không đùa nữa “ ngọc nhi cũng biết tiểu nguyệt là người không dễ chọc giận, chọc vào đáng sợ lắm nha, mà bên này thừa ân thấy bộ mặt nghiêm nghị của tiểu muội, cũng biết là nên dừng dù sao hắn cũng hiểu rõ muội muội mà nổi nóng thì quả thật kinh người a, tử phong thấy thừa ân và ngọc nhi nghĩ nói cộng thêm nguyệt nhi của hắn hình như sắp nổi giận nên cũng im lặng.

“thế không biết các vị đã có cao kiến gì chưa” liên thành hỏi

“cao kiến thì không có, nhưng tiểu kiến thì có rất nhiều không biết vương gia muốn nghe cái nào” ngọc nhi cười khẩy, không phải nàng không thấy được vẻ mặt coi thường của hắn, dám có ý nghĩ hạ thấp ta, ta cho người biết thế nào là lễ độ

“không biết giang cô nương có thể cho tại hạ mở rộng tầm mắt được không” liên thành từ trước đến giờ đều luôn quan niệm nữ nhân chỉ nên ở nhà hầu chồng dạy con, không nên xuất đầu lộ diện, vì vậy đối với nữ nhân quả thật hắn quả thật có chút xem thường.

(TT: ca ơi sau này ca mê người ta chết luôn đó, đừng có mà ở đó khinh thường)

“bên trong thành hiện giờ cộng quân đội hai nước chúng ta có tất cả là 3 vạn quân, cộng thêm 5 ngàn quân ở bên ngoài có tất cả là 3 vạn năm ngàn quân chúng ta sẽ trong ngoài phối hợp, cùng nhau công kích đánh cho chúng không kịp trở tay” ngọc nhi từ từ đem kế hoạch của mình nói ra.

“cùng nhau công kích trong ngoài” liên thành nghe có chút ngạc nhiên, không ngờ một nữ nhân lại có thể nghĩ ra kế sách hành quân đánh trận.

“không chỉ trong ngoài cùng lúc công kích, mà còn phải đánh bất ngờ, đánh chuẩn, lợi dụng lúc chúng chưa hay biết gì mà đánh, mới có thể giành được phần thắng” ngọc nhi trước vẻ mặt bất ngờ của liên thành tiếp tục công kích, cho người biết thế nào là lễ độ, dám khinh thường ta hả, hừ kiếp sau đi

(TT: mọi người thông cảm nha, ta không phải nhà quân sự, nên mấy cái vụ này ta xin mạn phép được lướt sơ, do ta cũng không biết chi tiết thế nào, chẳng qua coi phim cổ trang học được thôi, cò gì mong mọi người thông cảm nha)

Nói chung kết quả là theo kế hoạch của Ngọc nhi trận này đánh thắng, khiến cho liên thành đối với nàng từ cảm nhận xem thường ban đầu dần chuyển thành khâm phục, sau khi thắng trận, liên thành dẫn quân đội khai hoàn về triều, ôn thuận mình để phó tướng dẫn quân về nước tấu trình với hoàng thượng, ôn thuận mình và hoàng đế tử la là bằng hữu nên mấy cái vụ đích thân mang quân về phục mệnh này có thể qua loa, dù gì trước khi đi hắn cũng nói rõ là, nếu như không lấy được ngọc nhi sẽ không trở về, mà ôn phu nhân do muốn mau chóng bế cháu nên cũng không phản đối, hoàng thượng lại càng không thể nói gì, bằng hữu này hắn hiểu rõ, một khi đã quyết định chuyện gì thì sẽ không đổi, nên cũng không chấp nhất, còn bản thân ôn thuận mình thì cùng ngọc nhi lên đường theo nhóm tiểu nguyệt đi Hàn Sơn, nơi có tổng đàn thất tinh kỳ, do dương tử phong nóng lòng muốn thành thân với nguyệt nhi của hắn, nên quyết định nhanh chóng đưa tiểu nguyệt về ra mắt sư phụ và mặc tiên sinh, sớm ngày cử hành hôn lễ, để rước nàng vào nhà, mặc dù lúc đầu thừa ân có phản đối, do cho như vậy là quá sớm, nhưng trải qua một màn năn nỉ ỉ ới, công thêm dụ dỗ nịnh nọt của thiên vy và ngọc nhi cuối cùng thừa ân cũng mềm lòng. thế là cả bọn cùng nhau lên đường đi Hàn Sơn

26. Chương 26: Mục Linh Nhi

Hàn Sơn nơi đặt tổng đàn thất tinh kỳ, là nơi tượng trưng cho thất tinh kỳ trên giang hồ, địa thế dù không hiểm trở, nhưng nếu không có người dẫn đường thì rất dễ đi lạc.

Thất tinh kỳ, một tổ chức lừng danh trên giang hồ, kinh doanh buôn bán hầu như các lĩnh vực, từ thanh lâu, tiệm cầm đồ, tin tức, cho đến tửu lâu, đến tổ chức sát thủ, kinh doanh vận chuyển ngành biển cũng có sự nhúng tay của thất tinh kỳ, quy mô vô cùng lớn mạnh, thế lực hùng hậu, vì vậy hầu như không ai dám đắc tội, ngoại trừ Huyết ảnh đường, và chuyện này cũng khiến cho nhiều người rất tò mò, không hiểu Lưu phương và Dương tử phong có ân oán gì mà lại đối chọi gay gắt như thế.

Lúc này một cỗ xe ngựa lớn đang từ chân núi tiến về Hàn Sơn, đánh xe là thanh ngọc và xích long, đám người phán quan thì cười ngựa theo sau.

“còn bao lâu nữa thì tới, ta ngồi ề cả người rồi nè” ngọc nhi than thở

“ta cũng vậy nè, sắp hỏng hết xương cốt rồi” thiên vy cũng lười biếng uốn người.

“tử phong còn bao lâu nữa thì tới” tiểu nguyệt cũng bắt đầu cảm thấy mệt, và hai cô nàng này lại càu nhàu tới ngày, thật mệt tai mà.

“sắp tới rồi, khoảng 5 dặm nữa thôi” tử phong dịu dàng nhìn nàng đáp

“chủ nhân, Bạch Vân và Hắc Dạ tới” bên ngoài xe ngựa vang lên giọng nói của xích long, y nhìn thấy từ xa hai vị bằng hữu kia, cùng một số người của thất tinh kỳ đang cưỡi ngựa đến nên thông báo, xem ra mọi người đều biết chuyện chủ nhân về rồi.

(TT : hai anh chị mới này là hai vị hộ pháp còn lại trong thanh, bạch, hắc, xích, tứ hộ pháp của thất tinh kỳ)

“tham kiến chủ nhân” hai vị hộ pháp và những người kia xuống ngựa hướng dương tử phong đang ngồi trong xe ngựa thỉnh an.

Dương tử phong vén rèm xe bước xuống, cầm tay tiểu nguyệt đỡ nàng theo sau, bên kia thì ôn thuận mình đỡ ngọc nhi, cuối cùng là thừa ân đỡ thiên vy.

“đứng lên đi” tử phong không có nhìn họ, mà chỉ chăm chú giúp tiểu nguyệt sửa lại những sợi tóc rối, lạnh lùng lên tiếng.

Hành động này khiến cho cả đám người vừa đứng lên xem chút té ngựa xuống đất, từ trước giờ chủ nhân của họ vốn không thích thân cận nữ nhân mà, tại sao lại như vậy, chỉ có thanh ngọc và xích long và những người khác thì đã quen nên không có biểu hiện gì.

“thanh ngọc ta có nhìn lầm không, chủ nhân dịu dàng với nữ nhân” bạch vân quay sang hỏi nhỏ thanh ngọc

“người không nhìn nhầm, là thật đó” thanh ngọc cười trả lời.

“chủ nhân có chuyện gì sao mà thay đổi giữ vậy” bên này hắc dạ cũng hỏi xích long.

“không hề, người rất bình thường” xích long cũng cười trả lời.

“cô nương ấy là ai” bạch vân nhìn tiểu nguyệt hỏi tiếp.

“phu nhân tương lai của thất tinh kỳ” xích long thay thanh ngọc trả lời

“cái gì” bạch vân và hắc dạ la lớn, đồng thời cũng gây sự chú ý của dương tử phong.

“các người đang to nhỏ gì vậy” tử phong lên tiếng đánh gãy cuộc trò chuyện to nhỏ.

“dạ không có gì, chẳng qua hỏi thăm chút tình hình thôi chủ nhân” bạch vân le lưỡi giấu diếm.

“đi thôi” tử phong không hỏi thêm chuẩn bị đỡ tiểu nguyệt lên xe để tiếp tục lên đường.

“lại đi xe ngựa nữa hả, ta không đi, xương sống ta sắp gãy rồi nà” ngọc nhi lại kiên quyết không chịu đi

“ngọc nhi sắp đến rồi, mau lên xe đi” thuận mình nhẹ giọng khuyên

“không đi, đánh chết ta cũng không đi” ngọc nhi vẫn kiên trì

“ta cũng không đi, ngồi hết nổi rồi” thiên vy cũng hòa theo

“hai đứa thật sự không muốn đi xe ngựa phải không” thừa ân lên tiếng hỏi

“đúng” cả hai cùng đồng thanh

“vậy chúng ta đi bộ”

“hả” cả hai ngạc nhiên

“ta cũng ngán xe ngựa lắm rồi” thừa ân nói xong, đi thẳng về trước không quay đầu lại.

“huynh ấy cũng ngán hả, ta thấy huynh ấy mấy ngày nay vẫn bình thường mà” thiên vy quay sang hỏi ngọc nhi

“ta không biết, ta chỉ biết đi bộ còn hay hơn là đi xe ngựa, thuận mình chúng ta đi” ngọc nhi trả lời rồi quay sang kéo thuận mình đi theo thừa ân.

“nè chờ ta” thiên vy cũng đuổi theo.

‘xem ra chúng ta phải đi bộ rồi’ tiểu nguyệt quay sang cười nhìn tử phong

‘vậy thì đi’ tử phong ôn nhu nhìn nàng sau đó nắm tay tiểu nguyệt đuổi theo, đám người còn lại cũng phải lội bộ theo sau, và cả đám đi bộ gần nửa canh giờ mới đến được tổng đàn thất tinh kỳ trong núi

“tham kiến chủ nhân” vừa đến cửa đã gặp ngay một màn chào đón huy hoàng của những người trong thất tinh kỳ

“đứng lên đi” tử phong phát tay.

“phong nhi” trong nhà hai vị lão nhân gia bước ra, nhìn tử phong mỉm cười .

“sư phụ, Mạc tiên sinh” tử phong hướng hai người họ thỉnh an.

“mau để ta xem nào, đi có hơn nửa năm sao mà thay đổi nhiều vậy chứ”

“Sư phụ người thì vẫn như xưa” tử phong cũng đùa vui với họ.

“phong nhi những vị này là” mạc tiên sinh chú ý những người đi cùng, xem ra những người này toàn là cao thủ.

“sư phụ, đây là Nguyệt nhi, là nữ nhân mà con yêu, con muốn thành thân với nàng ấy” tử phong nắm tay tiểu nguyệt kéo nàng vào lòng, trịnh trọng nói

“phong nhi” sư phụ của tử phong và mạc tiên sinh đều ngạc nhiên vì chuyện này, nhưng nhìn thái độ của y thì hình như không giống nói đùa, xem ra chuyện họ lo lắng bao năm nay về chuyện chung thân đại sự của tử phong bây giờ thì không cần nữa rồi.

“được tất nhiên là được, ta cầu còn không kịp nữa là” sư phụ của tử phong vui mừng như điên.

“mau mau vào trong đi” mạc tiên sinh là người bình tĩnh nên định thần lại trước

“sư huynh chết tiết, rốt cuộc huynh cũng về rồi” mọi người vừa bước vào đại sảnh, một giọng nói đầy phần nộ từ phía sau vang lên, mọi người cùng quay lại nhìn, thì thấy một cô nương mặc một bộ y phục màu vàng, khuôn mặt xinh xắn, đôi mắt đẹp đang phần nộ nhìn tử phong.

“linh nhi, không được vô lễ” mạc tiên sinh gần giọng.

“con không có, ai bảo huynh ấy bỏ đi mà không rủ con, làm hại con ở lại một mình trên Hàn sơn buồn chết đi a” tiểu cô nương tức giận rống lớn.

“Mục Linh Nhi, ai bảo muội cứ luôn chống đối ta làm gì” tử phong cũng chọc lại.

“huynhhuynh , sư huynh chết tiết, huynh đi mà không rủ ta, làm hại ta chán đến sắp móc meo rồi nà, huynh biết không, hạng người lạnh lùng như huynh, suốt đời đừng hòng tìm được nương tử”

(TT : Tỷ ơi làm to rồi, tân nương tử tương lai đang đứng trước mặt tỷ đấy thôi, sẵn đây cũng tiện giới thiệu với cả nhà luôn, bà con đọc rất nhiều người đều cho rằng Vy tỷ và Ân ca là một đôi, nhưng sai rồi nha, Linh tỷ này mới là một đôi với Ân ca, trước đây ta đã bảo sau này Ân ca sẽ thành đôi với một nàng nghịch không kém hai tỷ nhà ta mà, còn Vy tỷ thành với ai thì sau này mọi người sẽ biết, tiết lộ nhiều thôi)

“tại muội quậy quá, dẫn muội theo chẳng khác nào tự làm hỏng chuyện của ta sao, còn nữa muội trù ta không có nương tử, thì ta thành thật chia buồn với muội, ta sắp thành thân rồi”

“ai không có mắt mà đi lấy huynh vậy”

“người không có mắt mà cô vừa nhắc đến là ta” tiểu nguyệt nhìn bộ dáng cãi nhau của hai sư huynh đệ này không khỏi buồn cười, không ngờ tử phong lạnh lùng lại có bộ dáng trẻ con cùng sư muội của mình cãi nhau thế này.

“là cô hả” linh nhi lúc này mới chú ý đến nữ nhân đang đứng bên cạnh sư huynh của mình.

“đúng vậy, không biết ta có thể trở thành sư tẩu của cô không, Mục cô nương” tiểu nguyệt cũng chọc ghẹo, thử xem hai sư huynh muội này sẽ có biểu hiện thế nào.

“Nguyệt nhi, nàng không cần hỏi ý kiến của Linh nhi, chúng ta thành thân là chuyện của chúng ta, không cần sự cho phép của con bé” tử phong tức giận, không lẽ Linh nhi không đồng ý nàng sẽ không lấy ta sao.

“cô nương cô tên gì” linh nhi trong mắt lóe lên tia giảo hoạt, sư huynh xem ta trả thù huynh thế nào này, ta sẽ khiến cho huynh phải trả giá vì huynh không chịu đưa ta xuống núi, chờ đi.

“ta tên Tâm Nguyệt, cô có thể gọi ta là tiểu Nguyệt”

“tiểu Nguyệt chúng ta nói chuyện nha” nói xong linh nhi lôi tiểu nguyệt ra khỏi tay tử phong một mạch chạy ra ngoài.

“nè ta đi nữa, chờ ta” ngọc nhi cũng chạy theo, tất nhiên thuận mình một phút cũng không rời nàng

“ta cũng đi” thiên vy cũng đuổi theo sau

Cả hai trong lòng đều có cùng suy nghĩ, thú vị nha, lần này có kịch hay để xem rồi, hahaha

“xem ra có người cùng suy nghĩ với ta rồi, dương tử phong lần này người không thể yên ổn thành thân rồi” thừa ân nói xong cũng bỏ ra ngoài

“người..” tử phong tức giận

“dương kỳ chủ người đừng giận, tiểu thư từ nhỏ là do một tay thiếu gia chăm sóc, muối muối mà mình che chở bao năm tự nhiên bị người ta cướp đi, cho nên thiếu gia mới như vậy, chứ không có ý gì khác đâu” bạch vô thường đứng ra giải thích.

“đúng đó, hơn nữ thiếu gia cũng không có phản đối hai người thành thân, cho nên biểu hiện như vậy chứng tỏ trong lòng người đã đồng ý, nhưng ngoài mặt thì có ý chống đối vậy thôi” hắc vô thường cũng góp ý.

“đúng đó, người không nên để tâm làm gì, chúng ta cũng phải đuổi theo thiếu gia đây” phán quan cũng khuyên, sau đó cả ba người cùng đuổi theo thừa ân ra ngoài.

“phong nhi không cần bận tâm, Linh nhi chỉ đùa thôi, con bé biết phải trái mà, chúng ta nên nhanh chóng chuẩn bị hôn sự thôi, mau lên” sư phụ tử phong và mặc tiên sinh chờ ngày này đã lâu nên bây giờ lập tức gấp rút chuẩn bị liền, quyết định ba ngày sau sẽ cho hai người họ thành thân.

27. Chương 27: Thành Thân

“Nguyệt tỷ, nghe muối đi, đừng lấy sư huynh của muối, nếu không nửa đời còn lại của tỷ sẽ gặp rất nhiều phiền phức đó, huynh ấy rất lạnh lùng, ở chung một chỗ với huynh ấy sẽ rất nhàm chán, còn có a, huynh ấy rất tuần tú, giữ cho huynh ấy không bị nữ nhân khác cướp đi cũng rất mệt đó, vì vậy đừng lấy huynh ấy mà”

“Mục Linh Nhi, muối chán sống rồi phải không, có im lặng không hả” tiếng rống giận của dương tử phong truyền đến

“miệng của muối, muối có quyền nói, liên quan gì đến huynh, Nguyệt tỷ vậy đi nha, đừng lấy sư huynh nha”

“Nguyệt nhi, đừng quan tâm đến con a đâu này, chúng ta đi”

Kể từ khi kỳ chủ tuyên bố thành thân, đường chủ các phân đường đều đổ về tổng đàn, nhưng cảnh tượng gặp nhiều nhất lại là nhị tiểu thư leo đèo theo sau phu nhân tương lai, khuyên người đừng thành thân với kỳ chủ, còn kỳ chủ thì đi theo quát mắng nhị tiểu thư, lôi kéo phu nhân đi chỗ khác, cứ như vậy suốt hai ngày nay vẫn luôn tiếp diễn không hề dừng lại.

“cái cảnh tượng này bao giờ mới chấm dứt đây” ngọc nhi đứng nhìn mà than thở, cứ tưởng sẽ được xem kịch hay, ai ngờ Linh nhi này chỉ toàn làm những trò đeo bám nhàm chán thôi.

“ta không biết, ta nhìn cũng chán lắm rồi nè, không biết có gì vui để chơi không” thiên vy dựa người vào cột lắc đầu.

“nè nhân lúc rảnh rỗi, chúng ta nghĩ ra trò gì hay để tối mai nào tân phòng thế nào” thiên vy đột nhiên sực nhớ những màn nào động phóng hoa chúc mà trước đây từng được xem trên ti vi thì nảy ra ý tưởng.

“náo tâm phòng hủ, được nha” ngọc nhi nghe xong bưng bưng khí thế, đôi mắt chớp lia lịa, long lanh chờ đợi
“chúng ta có cần tìm thêm đồng minh không” thiên vy vừa nói vừa nháy mắt nhìn về phía Linh nhi.

“ý của cậu là...hắc, được đó, cô ấy nhất định sẽ giúp hết sức mình” ngọc nhi lập tức hiểu ra ngay, thế là hai cô nàng lập tức lôi Linh nhi rời khỏi, âm thầm chuẩn bị kế hoạch của mình.

Đêm trước hôm thành thân

“Nguyệt nhi ta có đang nằm mơ không, ngày mai chúng ta thật sự thành thân rồi sao” tử phong đưa tiểu nguyệt ra dòng suối ở trên Hàn sơn, nơi lúc nhỏ y thường đến luyện công, lúc này tiểu nguyệt đang nắm lấy một tay của y, đầu tựa vào vai y, hai người dựa vào nhau, đêm nay hai người cùng nhau tâm sự, nghĩ lại những chuyện mà hai người đã trải qua trước đây.

“chàng không nằm mơ, đây là thật” tiểu nguyệt nhẹ nhàng đáp lại

“Nguyệt nhi cảm ơn nàng”

“cảm ơn ta, tại sao”

“cảm ơn nàng vì đồng ý lấy ta, nếu không có nàng đời này của ta sẽ không có được ngày mai”

“chàng khờ quá, ta cũng vậy thôi, nếu không có chàng, không chừng ta cũng sẽ không có ngày mai, nói vậy không phải ta cũng nên cảm ơn chàng sao, chàng biết không, do ta và ca ca từ nhỏ có linh lực, cho nên điểm này đã khiến cho ta và ca ca đặc biệt hơn so với người khác, bọn ta không dám tiếp xúc nhiều, vì sợ mình kiểm chế không được mà vận dụng linh lực làm tổn thương người khác, bao nhiêu năm nay chỉ có Ngọc nhi là bằng hữu của bọn ta, nhưng từ khi quen biết chàng, thì trong thế giới của ta đã có thêm một người yêu thương ta, quan tâm ta, ta cảm thấy chỉ cần có nhiều đó là đủ rồi, không cần gì hơn nữa”

“Nguyệt nhi, Dương Tử Phong ta xin thề với trời, đời này kiếp này chỉ lấy duy nhất một thê tử là nàng, ta sẽ dùng cả đời để chăm sóc, yêu thương, chiều chuộng nàng, tuyệt không để cho nàng có bất kì tổn thương nào, không để cho nàng rơi bất kì giọt lệ nào nữa” dương tử phong đôi mắt ánh lên ôn nhu, sủng nịnh, từ từ thứ tình cảm đó càng tăng thêm, dường như muốn trào ra ngoài, hắn biết từ giây phút gặp nàng hắn đã không còn cô đơn nữa, và đêm nay trở đi hai con người cô đơn đã tìm thấy bến bờ của cuộc đời mình, đời này chỉ cần như thế là cùng, hai người cứ như vậy ngồi cạnh nhau đến khi trời gần sáng mới quay về.

Nhật noãn uyên ương y cảm thuy.

Phong hoà hải yến nhiều châu liêm.

Oanh ngữ hoà giai xuân phong trưởng noãn.

Đào hoa huyến lạn cần tửu bôi phù.

Mai vũ vân chu liên hảo hữu.

Lộ hoa y thủy ánh tân trang.

Hôm nay, Hàn sơn nhộn nhịp hẳn lên, kỳ chủ thành thân, đây là đại sự của thất tinh kỳ, mọi người đều háo hức vui vẻ, mặc dù Thừa Ân ngoài mặt thì tỏ ra lạnh lùng, nhưng thật ra trong lòng đã đồng ý từ lâu, nên khi hai vị lão nhân gia đưa ra ý kiến ba ngày sau thành thân thừa ân cũng không nói gì, chỉ có điều ba tiểu thư còn lại thì từ hôm qua đã chuẩn bị rất nhiều thứ dành cho tân phòng hôm nay, không biết ai sẽ là kẻ không gặp vận đón nhận những thứ này đây.

“Tiểu Nguyệt nhà ta hôm nay rất đẹp nha, Dương Tử Phong mà nhìn thấy, chắc sẽ mê chết luôn đây” Ngọc nhi giúp nàng trang điểm miệng không ngừng khen.

(TT: tỷ ơi, mê từ lâu rồi, không cần đợi đến hôm nay đâu, ngày tháng sau này còn dài, còn nhiều chuyện hay nữa)

“tất nhiên rồi, hôm nay là ngày thành thân của cô ấy, cả đời chỉ có một, đương nhiên phải đẹp rồi” Bạch vân đứng bên cạnh cũng phụ theo

“đâu có, lần trước ở doanh trại cũng đẹp mà” Thanh Ngọc thì lại không đồng ý.

“lần trước, doanh trại, là chuyện gì vậy” Thiên Vy khó hiểu

“sau này sẽ kể cho cậu biết sau” Ngọc nhi cười bí mật.

“mọi người đang ghẹo ta phải không” tiểu nguyệt mắc cỡ gương mặt đã có chút đỏ.

“không có nha, là thật lòng không đó” cả đám cùng đồng thanh.

“giờ lành đã đến” bên ngoài truyền đến tiếng hô lớn.

“mau ra thôi, đừng để mọi người chờ” thanh ngọc cười tủm tỉm, tiểu nguyệt được dẫn vào đại sảnh, tiến đến bên cạnh dương tử phong, nam nhân mà kiếp này nàng yêu.

“nhất bách thiên địa”

“nhị bách cao đường”

“phu thê giao bách”

“lễ thành, đưa vào động phòng” lễ nghi được nhanh chóng hoàn thành, tân nương tử được đưa về phòng, còn tân lang ở ngoài tiếp khách.

Trong tân phòng, cả đám nữ nhân đang vây quần trò chuyện trước khi tân lang đến.

“đến, đến rồi, tân lang đến rồi” Linh nhi bên ngoài chạy vào thông báo

“mau đội khăn trùm đầu lên cho tân nương” Ngọc nhi thấy vậy quay sang giục.

“Chúc mừng kỳ chủ”

“Chúc mừng kỳ chủ” cả đám người kéo theo sau hộ tống dương tử phong đến tân phòng

“đội đã, muốn vào trong gặp tân nương phải có lì xì” tử phong vừa định tiến vào phòng tân nương tử, thì bị ngọc nhi chặn lại ở cửa phòng, cả đám nữ nhân cũng hùa theo, hôm nay là ngày vui, thì phải hết mình chứ.

“lì xì” mọi người khó hiểu

“Ngọc nhi đừng quấy nữa, đêm nay là đêm động phòng của hai người họ, để cho Dương huynh vào đi, đừng để Tiểu Nguyệt chờ” thuận minh tiến lại khuyên nhủ nàng.

“ta không có quấy, đây là phong tục của quê hương bọn ta, phải không Thiên Vy” Ngọc nhi quay sang nháy mắt với Thiên Vy.

“đúng đó, nếu không tin, Dương kỳ chủ có thể hỏi anh vợ của ngài” thiên vy quay sang nhìn thừa ân cười.

“không sai, đây là tập tục của quê hương bọn ta” thừa ân cũng cười bí hiểm,[xem ra mấy con a đầu này lại nghĩ ra trò gì rồi, hợp tác xem kịch cũng vui

“thế các người muốn bao nhiêu” tử phong thấy vậy, mặc dù biết họ đang nháo, nhưng do là ngày vui nên hẳn cũng không nói gì.

“cái này hả,... tùy lòng hảo tâm của Dương kỳ chủ rồi” Thiên Vy đưa tay ra phe phẩy

“người đâu” tử phong quay ra sau gọi, lập tức có người mang ngân lượng đến.

“tỷ muội, đếm xem được bao nhiêu nào” thiên vy, ngọc nhi và linh nhi đứng đó, hai tay đặt trước ngực để cho bạch vân và thanh ngọc làm nhiệm vụ đếm ngân lượng.

“là 200 ngàn lượng”

“oa, Dương kỳ chủ quả nhiên hào phóng nha, lấy đến” Ngọc nhi cười tủm tỉm, sau đó tiếp tục trò chơi, một lát sau Linh nhi mang ra một cái khay, trên khay có mười chén nước lớn màu xanh .

“đây là cái gì” có người tò mò hỏi

“hỗn hợp rau củ: bao gồm mâm xôi, cà rốt, đậu bắp, bí đỏ, và một số thành phần rau củ khác, nói chung trên Hàn Sơn này có loại nào ăn được đều nằm trong này” Linh nhi tận tình giải thích.

“những thứ này để làm gì” lại có kẻ tò mò hỏi

“uống”

“ai uống”

“kỳ chủ của các người” thiên vy cười nham hiểm

“cái gì”

“gì là gì chứ, muốn vào tân phòng phải uống hết thứ này, còn phải tự mình uống không được nhờ người giúp” linh nhi khó khăn lắm mới có cơ hội trả đũa sư huynh, đương nhiên không cho người khác giúp rồi.

“đây lại là phong tục quê hương nàng à” thuận minh nhìn ngọc nhi hỏi nhỏ, không lẽ sau này ta cũng phải như vậy sao.

“đúng vậy” ngọc nhi không phải không biết ý của hắn, nhưng mà sau này e là tiểu nguyệt sẽ còn hơn thế này, nếu vậy nói cho hắn biết trước để chuẩn bị tinh thần.

“sư huynh mau uống đi, đừng để sư tẩu chờ lâu nha” linh nhi cười nham hiểm

“được” không còn cách nào khác, tử phong biết nếu hắn không uống thì sẽ rất khó vào được tân phòng đành nhẫn vậy, bắt đầu cầm chén lên uống

“kỳ chủ cố lên, ráng lên” tiếng reo hò cổ vũ bắt đầu vang lên

“bọn trẻ này thật biết cách đùa nhỉ” sư phụ dương tử phong và mạc tiên sinh đứng gần đó nhìn nhau cười, xem ra sau đêm nay thất tinh kỳ sau này sẽ rất náo nhiệt đây.

“đúng vậy, tuổi trẻ mà, chúng ta cũng từng có một thời như thế”

“Cố lên kỳ chủ, còn một chén nữa thôi” xích long và hắc dạ đứng bên cạnh cũng ra sức cổ vũ.

“xong rồi, mau đưa vào động phòng thôi” chén cuối cùng vừa được đặt xuống, mọi người lập tức vỗ tay.

“mời vào” Ngọc Nhi và Thiên Vy đưa động tác tay mời vào.

Dương Tử Phong bước vào phòng, nhìn thấy tiểu nguyệt đầu đội hỷ khăn, mặc y phục tân nương đỏ rực đang ngồi trên giường, hắn tiến lại gần đỡ khăn trùm đầu của nàng lên, hôm nay Nguyệt nhi của hắn thật sự rất đẹp, nếu so với hôm ở doanh trại trông nàng còn đẹp hơn, khiến cho hắn một giây cũng không muốn rời khỏi nàng, làn da trắng hồng nổi bật trên nền hỷ phục đỏ rực, đôi mắt trong sâu của nàng giờ phút này đang nhìn hắn, gương mặt dù trang điểm nhạt, nhưng lại phù hợp với nàng, càng làm tăng thêm vẻ đẹp vốn có của nàng

“Nguyệt nhi, hôm nay nàng thật sự rất đẹp” tử phong dịu dàng nhìn nàng, đời này có thể lấy được nàng hắn đã không cầu gì thêm, tiểu nguyệt không trả lời, chỉ cúi đầu ngượng ngùng.

“vén khăn trùm đầu rồi phải không” đám người lúc này lại xông vào

“các người còn trò gì nữa sao” tử phong bắt đầu bực mình, nên giọng nói có chút lạnh .

“có trò hay, tạo cơ hội cho người và tân nương tử tăng thêm tình cảm người không muốn tham gia sao”

“trò gì” tử phong nghe vậy thì ngược lại có chút mong chờ

“ăn táo” ngọc nhi cười tủm tỉm

“đây đến đây, quy tắc rất đơn giản, tân lang tân nương mỗi người một bên, cùng lúc cắn vào trái táo này” thiên vy nhảy lên ghế, tay cầm cần câu, buộc một đầu dây vào một trái táo cho nó treo lủng lẳng.

“nào, bắt đầu nào” tân nương và tân lang lập tức bị lôi kéo tham gia, hai lần đầu ăn hực, do thiên vy cố tình giật lên, đến lần thứ ba, thiên vy để cho hai người cắn được vào trái táo, nhưng sau đó lại giật mạnh, kết quả khi trái táo vừa bị giật lên, môi của hai vị tân nhân lập tức chạm vào nhau.

“hoan hô, chúc hai người sớm sinh quý tử nha” tiếng chúc mừng vang lên rộn phòng.

“được rồi, một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng, chúng ta ra ngoài thôi” thuận minh đứng ra nói giúp, mọi người thấy cũng náo đủ rồi nên kéo nhau ra ngoài tiếp tục uống rượu, để giành không khí lại cho hai nhân vật chính.

“Nguyệt nhi, chúng ta uống rượu giao bôi, uống xong ly rượu này, từ ngày hôm nay nàng chính thức trở thành nương tử của ta, còn ta chính là tướng công của nàng” sau khi mọi người rời khỏi, dương tử phong tiến đến bàn rót rượu giao bôi đưa đến cho tiểu nguyệt

Tiểu nguyệt mỉm cười, cầm lấy ly rượu cùng tướng công của mình hợp cần giao bôi, bắt đầu từ giây phút này, người nam nhân này chính thức trở thành lão công của nàng rồi, hai người kiếp này sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ, mãi không rời xa, ly rượu vừa uống xong, dương tử phong tiến đến nhẹ nhàng ôm tiểu nguyệt vào lòng hướng giường đi tới, hân vận nội công sa rèm được buông xuống, đêm hạnh phúc này, chỉ thuộc về hai người bọn họ, bên ngoài mặt trăng đã lên cao, bên trong phòng một đêm ôn nhu triền miên....

(TT:cả nhà thông cảm, vì tránh làm ảnh hưởng đến những đóa hoa tương lai của tổ quốc, cộng thêm mấy cảnh gây chảy máu mũi này, ta cũng không có tài diễn tả cho lắm, nên ta xin dừng ở đây, mọi người thích tưởng tượng sau thì tùy)

(Tung hoa, tung hoa rồi cuộc cũng thành thân rồi, hoan hô)

28. Chương 28: Gặp Lại Đông Phương Tuấn

Tối hôm qua, cả thất tinh kỳ trải qua một đêm vô cùng náo nhiệt, mọi người cùng uống rượu chơi đùa sáng đêm, Ngọc Nhi và Thiên Vy còn bày trò cá cược, sòng bài huy động được nhiều người ủng hộ, nên tối gần sáng mọi người mới đi nghỉ ngơi.

Trong tân phòng, trên mặt đất hỷ phục hôm qua rơi đầy, còn trên giường thì tân lang đã thức dậy từ lâu, một tay làm gối cho tân nương, một tay đang đặt bên hông của nàng, y đang chăm chú ngắm nhìn tân nương tử của mình, đôi mắt y tràn ngập nhu tình yêu thương, đêm qua y đã làm nàng mệt muốn chết rồi, vì vậy bây giờ mặc dù y đã thức, nhưng lại không dám cử động vì sợ làm nàng thức giấc.

Trải qua một thời gian nữa, lúc này tân nương tử mới từ từ mở mắt, đập vào mắt là hình ảnh tân lang đang nhìn mình chăm chú, trong mắt hắn chỉ có yêu thương cùng dịu dàng, ngoài ra còn một chút thương tiếc.

“còn đau lắm không “ Tử Phong dịu dàng đặt tay lên tấm lưng trắng nõn của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, quan tâm hỏi han, tối qua hắn không biết tiết chế, hết lần này đến lần khác đòi hỏi nàng, ai bảo nàng lại quyến rũ như vậy làm gì a, làm hắn ăn mãi mà không chán, càng muốn ăn thêm nữa, đời này hắn đối với nàng vĩnh viễn không bao giờ chán.

“chàng nghĩ thử xem, tại chàng hết, làm ta bây giờ không biết có xuống giường được không, nếu Ngọc Nhi và Thiên Vy mà biết chuyện này, không cười ta mới là lạ đó”

“xin lỗi là ta sai, đều là lỗi của ta, bây giờ nàng tiếp tục nghỉ ngơi đi, không cần dậy sớm quá” hắn cười nhìn nàng đầy sủng nịnh.

“làm sao được a, hôm nay là ngày đầu tiên sau đêm tân hôn, phải rót trà mời trưởng bối chứ, còn nữa, nếu ta mà không dậy, thì sẽ bị hai a đầu kia cười chết a”

“rót trà mời trưởng bối” hẳn có chút ngạc nhiên không ngờ nương tử của hắn lại suy nghĩ đến chuyện này.

“đúng a, thì là sư phụ của chàng và Mạc tiên sinh đó, dù họ không sinh ra chàng, nhưng cũng nuôi dưỡng chàng, người ta nói công sinh thành hơn công dưỡng dục, ta cũng được xem như một nửa con dâu, cũng nên kính trà cho họ chứ”

“Nguyệt nhi, kiếp trước Dương Tử Phong ta đã làm gì tốt, mà kiếp này có thể lấy được một nương tử như nàng thế này” nàng thật sự làm cho hắn cảm động, hắn thật sự càng ngày càng yêu nàng rồi.

“được rồi, đừng nói nữa, chúng ta phải dậy thôi”

“được” hắn gật đầu mỉm cười, dìu nàng dậy, cả hai mặc quần áo, sau đó tiến ra đại sảnh, mọi người đều đã có mặt, đang chuẩn bị ăn sáng thì hai người tiến vào.

“ô, xem ai đây, hôm qua động phòng mà sao hôm nay dậy sớm thế này” Thiên Vy nhìn thấy hai người bước vào thì liền cười trêu chọc.

“đúng đó, bộ tối qua không mệt sao mà lại dậy sớm thế này” Ngọc Nhi cũng hí hửng góp vui

“hai người hình như muốn ăn đòn thì phải” tiểu Nguyệt ngưỡng chừng hằng giọng.

“sư huynh, xem ra tối qua huynh không dốc hết sức rồi, muội thấy sư tẩu vẫn còn khỏe ghê nha, hay là công phu trên giường của huynh vốn không được tốt vậy” Linh Nhi tất nhiên cũng không chịu lép vế

“Mục Linh Nhi, mới sáng sớm muội muốn nghe chửi có phải không” Tử Phong tức giận mắng.

“được rồi, được rồi, mau ngồi xuống cùng ăn nào” Sư phụ Tử Phong thấy vậy thì ra tay giảng hòa.

“đội đã, sư phụ, trước khi ăn, con và Nguyệt nhi muốn kính trà cho người và Mạc tiên sinh”

“kính trà” Mạc tiên sinh ngạc nhiên

“đúng vậy, đây là ý của Nguyệt nhi, nàng ấy nói hai người có công dưỡng dục con, nàng ấy xem như một nửa con dâu, nên muốn kính trà cho hai người”

“phụt”

“xoảng”

Thừa Ân và Ngọc Nhi, một người thì phun nguyên ngụm trà trong miệng ra, một người thì làm rớt luôn cả tách trà xuống đất.

“ý của tiểu Nguyệt” cả hai cùng đồng thanh

“đúng, là ý của muội, hai người có ý kiến gì sao”

“Ân ca, cậu ấy có phải em gái huynh không vậy” Ngọc nhi nghi ngờ hỏi Thừa Ân

“đúng, là em gái huynh không sai đâu”

“thế hôm nay mặt trời mọc đằng tây hả” Ngọc Nhi nuốt một ngụm nước miếng hỏi tiếp, thật sự không tin vào những gì mình vừa nghe được,

“không có, mặt trời mọc đúng hướng mà, hai người sao vậy” Thiên Vy ngơ ngác không hiểu

“người xưa nói không sai mà, con gái sau khi đi lấy chồng tính tình sẽ thay đổi liền, muội thật sự trưởng thành rồi, không còn là tiểu nương hay nhõng nhẽo với huynh như hồi xưa nữa” Thừa Ân thở nhẹ, quay sang nhìn tiểu Nguyệt cười

“đại ca, cho dù thế nào, huynh vẫn là đại ca của muội mà, yên tâm đi, còn nữa muội không có thay đổi, hai người không cần phản ứng như vậy đâu, chẳng qua muội thấy chuyện này nên làm thôi mà”

“được rồi, hiểu rồi, không cần nói nữa, hiểu mà” Ngọc Nhi hươ tay bảo đừng, chỉ sợ sau này mình không chừng còn thay đổi hơn tiểu Nguyệt, tốt nhất nên dừng đúng lúc, nếu không không chừng sau này mình còn bị chọc đến thâm thối hơn.

“sư phụ, Mạc tiên sinh, mời thượng tọa” tiểu Nguyệt tươi cười nhìn họ, hai vị lão nhân gia, cũng nghe lời làm theo, họ thật sự rất thích đứa “con dâu” mới này nha, thật là một cô nương hiểu lý lẽ mà.

Hai vị tân lang và tân giai nhân, trên tay cung kính cầm chén trà, quỳ xuống mời hai vị lão nhân gia,

“sư phụ, Mạc tiên sinh, Phong nhi đa tạ hai người, nếu không có hai người, Phong nhi sẽ không có ngày hôm nay, ân tình này, cả đời Phong nhi cũng sẽ không quên”

“sư phụ, Mạc tiên sinh, sau này con sẽ cùng tướng công sẽ cùng nhau hiếu thảo với hai người, hai người là trưởng bối của huynh ấy, thì bắt đầu từ hôm nay cũng là trưởng bối của con, bắt đầu từ hôm nay chỉ cần còn con, con đảm bảo hai người nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, bình an vui vẻ” tiểu Nguyệt vừa nói vừa liếc xéo đám người phán quan và hắc bạch vô thường, những gì ta nói các người đã hiểu hết chưa, đám phán quan không nói, nhất tề gật đầu hiểu ý, họ còn muốn sống a, làm sao mà không hiểu ý cho được, còn Ngọc Nhi và Thừa Ân thì nhìn nhau cười, người khác không hiểu còn họ thì làm sao không hiểu được cơ chứ.

“được, được” hai vị lão nhân gia vô cùng vui mừng nhận lấy tách trà, uống một hơi, sau đó tặng cho đôi trẻ hai phong lì xì, không khí giờ phút này vô cùng vui vẻ, hạnh phúc.

Thấm thoát, đã nửa tháng kể từ khi thành thân, đám người phán quan do nhận được tin từ địa phủ, công việc một mình diêm vương làm không xuể, nên họ đành từ giả quay về, những người còn lại suốt nửa tháng nay đã đi giáp Hàn Sơn, địa thế nơi này họ đã vô cùng rành rẽ, ngoại trừ những người có cặp có đôi, nhưng kẻ còn lại bắt đầu đâm ra chán nản.

“heyyyy” Thiên Vy nằm dài trên ghế than thở

“Thiên Vy a, đừng than thở nữa, đây là lần thứ hai mươi rồi đó” Ngọc Nhi vừa tận hưởng cảm giác hạnh phúc được Thuận Minh xoa bóp vừa cười nói.

“đúng đó, nếu còn than nữa, tui cứ nghĩ cậu sinh ra gần mỏ than đó, cho nên mới than như vậy” tiểu Nguyệt vừa ăn nho do tướng công mình đút cho vừa trêu chọc.

“các người đều có cặp có đôi, đương nhiên không biết chán rồi” Thiên Vy nhìn họ bực tức

“đúng đó, các người thì làm sao biết chán đây” Linh Nhi cũng nhập bọn, nhìn cảnh tượng người ta có đôi thế này, nàng cũng thấy cô đơn a

(TT: tỷ ơi, khỏi lo, tỷ sẽ nhanh chóng giống họ thôi)

“kỳ chủ, bên ngoài có người từ Vạn gia trang cầu kiến”

“cho vào”

“Vạn gia trang” tiểu Nguyệt quay sang nhìn Tử Phong hỏi, họ là ai

“là nơi sẽ diễn ra đại hội võ lâm năm nay, có lẽ họ đến đưa thiệp mời”

“đại hội võ lâm” Thiên Vy, Ngọc Nhi vừa nghe thì hai mắt sáng rực, có giống trong phim mà họ từng xem không ta.

“tham kiến Dương kỳ chủ” tên đưa thiệp tỏ ra cung kính

“miễn”

“trang chủ phái tại hạ đến đưa thiệp mời tham gia đại hội võ lâm, hy vọng kỳ chủ đến đúng hẹn”

Một thuộc hạ nhận thiệp mời từ tay người kia, trình lên cho Dương Tử Phong, nhưng Dương Tử Phong chưa kịp nhận thì đã bị Tiểu Nguyệt lấy trước, sau khi xem xong tiểu Nguyệt nhìn tên kia nói

“đại hội võ lâm này, thất tinh kỳ sẽ tham gia, hơn nữa cũng sẽ đúng hẹn, người có thể quay về báo trang chủ của người yên tâm”

“vị đây là” hần ngạc nhiên trước hành động của tiểu nguyệt, từ trước đến giờ chưa có ai dám trước mặt dương tử phong hành động như vậy, nhưng nhìn vị trí nàng ngồi thì lại ngay bên cạnh dương tử phong, hơn nữa dương tử phong hình như cũng không hề tức giận gì trước hành động này của nàng, thật là đáng ngạc nhiên nha

“phu nhân của ta, Phiên y” tử phong cười giải thích, sẵn tiện nhờ tên kia tung tin tức này ra giang hồ luôn, để cho những tên nam nhân đã từng có ý với nàng từ bỏ ý định, hẳn biết rõ, ngoài kia có hai tên nam nhân đang để ý đến nương tử của hắn, vì vậy mượn cơ hội này làm cho bọn họ chết tâm đi, đừng mong giành nương tử của hắn.

“phiên y” tên kia ngạc nhiên tập hai, à không là sốc mới đúng, như vậy dương tử phong sẽ như hổ thêm cánh sao.

“được rồi, tiền khách” không để hắn hỏi thêm, dương tử phong đã hạ lệnh trước, tên kia được tiền ra ngoài.

“đại hội võ lâm này, muội nhất định phải đi” Linh nhi nói trước, lần trước không được đi chơi, lần này nhất định phải đi

“ta cũng đi” ngọc nhi và thiên vy cùng đồng thanh, họ háo hức lắm nga.

“ta cũng tham gia” Thừa Ân cũng góp phần, cũng muốn xem cho biết một lần đại hội võ lâm trong truyền thuyết, tất nhiên Thuận Minh thì khỏi nói, ngọc nhi đi đâu hẳn theo đó rồi , nên ngoại trừ những người này, cộng thêm tứ đại hộ pháp, là đã tập hợp được nhân lực chuẩn bị lên đường.

Hôm sau cả bọn cùng cưỡi ngựa rời khỏi thất tinh kỳ hướng đại hội võ lâm thẳng tiến, vì sao cưỡi ngựa hả, vì mấy tiểu thư nhà ta đánh chết cũng không chịu ngồi xe ngựa, nên cưỡi ngựa sướng hơn, dù gì thì lúc còn đi học cũng đã từng học cưỡi ngựa rồi

Tốp người vừa đi vừa ngắm phong cảnh, dù gì cũng không gấp lên đường mà, đi đến trưa thì dừng chân nghỉ tại một trấn nhỏ, liền tìm một quán trọ để nghỉ ngơi, vừa bước vào quán thì đã có người lên tiếng chào hỏi trước

“Phiên Phiên, à không, bây giờ không biết nên gọi nàng là Lãnh cô nương, hay là Dương phu nhân đây, chúng ta lại gặp nhau rồi”

“Đồng Phương Tuấn” tiểu nguyệt ngạc nhiên, không ngờ lại gặp hắn ở đây.

29. Chương 29: Đồng Hành

”lâu quá không gặp nàng vẫn khỏe chứ” Đồng Phương Tuấn đứng nhìn nữ nhân trước mặt, từ dạo trước nàng cứu hắn, khi trở về hắn cứ thấy bản thân mình ngoại trừ bị thương ra còn thiếu đi thứ gì đó, mãi một thời gian sau hắn mới biết được, thì ra nàng không chỉ cứu hắn một mạng , mà khi nàng ra đi cũng đã mang theo trái tim hắn đi cùng, hắn đối với nàng chính là nhất kiến chung tình, suốt đời khó quên, nhưng mà không ngờ chỉ mới mấy tháng không gặp nàng đã trở thành phu nhân của người khác, bây giờ liệu còn có kịp nữa không.

“quen biết hả” Ngọc nhi kéo tay áo, hỏi tiểu Nguyệt

“nhờ cứu hắn , mà tở nổi danh giang hồ đó” chỉ bằng mấy câu nói ngắn gọn đã miêu tả đầy đủ thân phận của người kia và quan hệ của hai người.

“một tên ngu ngốc” Thừa Ân nhìn Đồng Phương Tuấn, lạnh giọng quăng một câu, rồi tìm một bàn trống ngồi xuống.

Tiểu Nguyệt và Ngọc Nhi nhìn nhau, người khác không biết nhưng họ biết, Thừa Ân cũng có thể đọc suy nghĩ của người khác, ngoài ra còn có thể nhìn thấy được tương lai, nhưng mà không cố định, nó có thể thay đổi tùy theo quyết định của con người, cho nên đôi lúc cũng không chắc lắm, Thừa Ân biết tình cảm của Đồng Phương Tuấn giành cho tiểu Nguyệt, chỉ tiếc hắn và tiểu Nguyệt lại vô duyên, đúng là ý trời.

“người ...tại sao lại mắng trang chủ của bọn ta” một tên thuộc hạ của Đồng Phương Tuấn tức giận đứng ra nói.

“ngu ngốc thì ta bảo ngu ngốc, nếu biết trước là không có duyên thì đừng có cưỡng cầu” Thừa Ân lười biếng nói, dù sao giải thích với hắn, hắn cũng không hiểu.

“người...” tên kia còn định nói nữa nhưng Đông Phương Tuấn lại ra hiệu cho y dừng lại, người này nói đúng, nếu vô duyên thì đừng cưỡng cầu, nhưng liệu bản thân mình liệu có buông xuống được không, đáp án này ngay cả bản thân hắn cũng không biết được

“Đông Phương trang chủ, bọn ta còn phải nghỉ ngơi, không thể tiếp chuyện nữa” Tử Phong lạnh giọng nói, nắm lấy tay tiểu Nguyệt kéo nàng ngồi vào bàn, đối diện với Thừa Ân.

Đám người còn lại cũng im lặng ngồi theo, còn Đông Phương Tuấn đương nhiên là chỉ có thể nhắm mắt im lặng cho qua rồi, cả buổi, không ai nói lời nào. Sau khi dùng bữa, mỗi người tự về phòng của mình, không khí hôm nay quả thật có chút quái dị, không biết có phải ý trời trêu người không mà đến tối lại có thêm một nhân vật không mời xuất hiện.

“tiểu nhị, cho bọn ta ba phòng thượng hạng” một tốp người bước vào quán trọ, dẫn đầu là một nam tử vận thân bạch y, theo sau là thuộc hạ người nào cũng khí độ bất phàm, bạch y công tử đó không ai khác chính là Lưu Phương.

(TT: ê ê ê, tất cả những nam nhân thích Nguyệt tỷ nhà ta đều tụ họp rồi đó, Phong ca chuẩn bị tinh thần chiến đấu giữ thê tử đi nha)

Mọi người đang trong đại sảnh dùng bữa tối, khi nghe giọng nói này thì mới ngẩng đầu lên, mặt của Tử Phong lập tức đen lại, xem ra hắn cần phải túc trực bên cạnh thê tử của hắn trong suốt mấy ngày này mới được.

“Nguyệt nhi, Giang cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi” Lưu Phương cười nhìn tiểu Nguyệt, hoàn toàn không để tâm đến vẻ mặt đang đen xì của ai kia, một tiếng Nguyệt nhi làm Đông Phương Tuấn chấn động, xem ra nàng ấy được rất nhiều nam nhân để ý.

“đúng vậy, lâu quá không gặp, nhưng mà người vẫn như xưa, không biết kiêng kị gì cả” Ngọc Nhi châm biếm “bộ có sao, ta cảm thấy ta vẫn bình thường mà” Lưu Phương vẫn thái độ như cũ.

“Muội muội, muội rất đào hoa, Ngọc Nhi, Thiên Vy xem ra hai đứa phải cố gắng rồi, nếu không sẽ bị qua mặt đó” Thừa Ân thấy tình tiết càng ngày càng lý thú, nổi tính trêu người, nên châm dầu vào lửa

“đại ca” tiểu Nguyệt tức đến xanh cả mặt, tại sao đại ca lại lựa ngay lúc này mà châm chọc chứ, bộ không thấy tình hình đang rất tệ sao.

“muội không dám so bì đâu, ai thích thì làm đi” Thuận Minh đang ngồi ngay bên cạnh nên Ngọc Nhi đành nhin vậy, nếu không cũng góp vui.

“tạm thời muội thì theo chủ nghĩa độc thân, không lấy chồng, cho nên lại càng không” Thiên Vy hí hửng, xem ra sắp có kịch xem nữa rồi, vui thật nha.

“muội muội à, xem ra muội phải một mình tác chiến rồi” Thừa Ân lại tiếp tục trêu đùa tiểu Nguyệt.

“đại ca, huynh không nói không ai bảo huynh cầm đầu, mau im dùm muội đi” tiểu Nguyệt tức giận quát to

“được, không nói thì không nói, ta no rồi ta đi nghỉ trước đây” Thừa Ân buông chén đĩa tiến lên lầu.

“ha ha ha, lần đầu tiên thấy Ân ca có hứng thú đùa đó nha” Linh Nhi từ lúc tiểu Nguyệt và Tử Phong thành thân cũng chuyển sang gọi Thừa Ân là Ân ca như những người kia, từ lúc quen biết đến nay tối ngày chỉ thấy huynh ấy lạnh lùng, không ngờ huynh ấy cũng là người biết đùa.

“huynh ấy không chỉ biết đùa còn nhiều mặt khác nữa đó, từ từ cô sẽ phát hiện ra thôi” Thiên Vy vỗ vai Linh Nhi tận tình nói.

“Lưu Phương này, ta thấy người nên chuyển nghề đi là vừa, đừng làm Đường chủ Huyết ảnh đường nữa, nên làm đội chó săn đi(người chuyên theo đuôi kẻ khác) ” Ngọc Nhi quay sang cười mỉa mai, nhìn Lưu Phương.

“người...” thuộc hạ Lưu Phương nghe vậy nghĩ Ngọc Nhi mắng chủ nhân mình là chó thì tức giận, nhưng bị Lưu Phương ngăn lại, hắn biết thuộc hạ của hắn không phải đối thủ của nữ nhân kia, không nên phí sức.

“Lưu đường chủ xin tự trọng ta là người đã có phu quân, hy vọng người ăn nói cẩn thận” tiểu Nguyệt nghiêm nghị nói, một thùng dấm chua bên cạnh cộng thêm một tên hay gây sự ở trên lầu, hey, tìm cách đình chỉ cuộc chiến âm thầm này mới được.

“nàng có cần xa lạ với ta như vậy không , chúng ta dù gì cũng quen biết mà, hey, thật phí ột tấm chân tình của ta mà” Lưu Phương vẫn bộ dáng cợt nhả, sau đó xoay người rời đi theo tiểu nhị vào phòng, hôm nay tới đây dừng vậy, dù gì thì sự việc chỉ mới bắt đầu thôi.

“nam nhân này mặt đủ dày nha, ta không ở đây xem màn này nữa ta đi nghỉ trước đây nha” Thiên Vy lắc đầu bó tay, lên tới bậc thang lầu hai thì quay đầu lại bổ sung thêm một câu

“Tiểu Nguyệt, đối với nam nhân mặt dày có thể dùng cách cổ điển để đối phó với hắn đó”

“cách cổ điển” tiểu Nguyệt như đang ngẫm nghĩ, sau đó mắt lóe sáng , nàng đã hiểu.

“là cách gì vậy”Ngọc Nhi không biết nha

“chính là bí quyết năm chữ đó, trước đây cậu cũng dùng rồi mà” tiểu nguyệt khuôn mặt phần khởi, nói xong lôi ai kia khuôn mặt đang tối đen lên phòng bây giờ nhiệm vụ cấp bách là khiến cho người này hạ hỏa à nha, nếu không sẽ có chuyện mất thôi.

Ngọc Nhi sau vài giây ngẩn người rồi cuộc cũng giác ngộ, làm sao có thể quên a, sau đó lôi Thuận Minh đi dạo phố, Linh Nhi thấy ai cũng đi nên cũng đành cúi đầu tự mình về phòng , những người còn lại thì, hey, mỗi người một tâm trạng thật phức tạp à nha, đúng là, chữ tình chính là thứ khó lí giải nhất thế gian.

Hỏi thế gian, tình chi vậy?

Mà gần bó chẳng nề sinh tử?

Chấp cánh bay trời nam đất bắc

Ấm lạnh bao phen cánh rũ

Khi hoan lạc vui vầy

Lúc chia ly đau khổ

Đắm đuối tình si nhi nữ

Lời người nói ra

Đã xa tít trên tầng mây vạn dặm

Ngàn non chiều tuyết phủ

Chiếc bóng hướng về ai?

Sáng hôm sau cả đám người cùng xuất phát tiến về đại hội võ lâm, Tiểu Nguyệt bị Dương Tử Phong vờn cả đêm, rồi cuộc cũng khiến hắn nguôi giận, bắt đầu dùng cách cổ điển đối phó với Lưu Phương , đó là “xem hắn như tàng hình”, đám người Lưu Phương và Đông Phương Tuấn cũng ngỡ ý muốn đi cùng, tất nhiên nguyên nhân vì Tiểu Nguyệt, và hiển nhiên Dương Tử Phong không đồng ý, nhưng Thừa Ân lại chịu, vì thế sau một hồi tranh cãi, cao thủ vẫn thắng, Dương Tử Phong đành hậm hực để đám người kia đi theo, còn hắn nửa bước cũng không rời Tiểu Nguyệt, những người khác đều cuối đầu cười, họ đều biết Thừa Ân làm vậy là muốn nhìn thấy bộ dáng ghen tuông của Tử phong, bất quá bộ dáng này của y đúng là rất đáng yêu nha, giống như trẻ con sợ người giành mất thứ mình thích vậy.

30. Chương 30: Truyền Thuyết

Cả đoàn người men theo rừng mà đi, đi suốt hai ngày vẫn chưa ra khỏi rừng đành dừng chân lại nghỉ ngơi.

“hey, rừng gì mà lớn thế này, đi suốt hai ngày vẫn không đi hết là sao a” Ngọc Nhi than thở.

“còn hai ngày nữa là chúng ta sẽ ra khỏi đây thôi” Thuận Minh bên cạnh vừa giúp nàng xoa bóp vừa dỗ dành.

“hai ngày, trời ơi, ước gì có một chiếc xe hơi, như vậy thì hay biết mấy” Ngọc Nhi la lớn.

“lúc đầu là cậu đòi đến đây, thì nên nghĩ ra trước là nơi này không có xe hơi chứ” Tiểu Nguyệt trêu chọc

“thế nào, hối hận sao, vậy thì quay về” Thừa Ân cũng thừa cơ nói vào.

“về hả, được đó, muội có chút nhớ những siêu thị mua sắm rồi đó” Thiên Vy vừa nghe quay về mừng vô cùng.

“không được, ai nói quay về chứ, huống hồ bây giờ tiểu Nguyệt đã thành thân, làm sao về được cơ chứ, tiểu Nguyệt không về muội cũng không về, còn nữa, ở đây mua sắm cũng được, việc gì phải về a” Ngọc Nhi lập tức bác bỏ.

“ai nói tớ về, tớ nói cậu thôi”

“tớ đã nói không về mà, Thiên Vy nếu cậu thích thì về một mình đi”

“mọi người đều ở đây, thì làm sao tớ về đây”

“nếu vậy thì đừng kêu ca nữa, huynh còn nghe muội kêu ca nữa, lập tức đưa muội về liền” Thừa Ân nghiêm túc nói.

“biết rồi” Ngọc Nhi bĩu môi, số khổ a.

Lại tiếp tục lặn lội thêm nửa ngày nữa thì trời tối, nên mọi người đành tìm một góc trong rừng mà qua đêm.

“nè ngồi thế này làm tớ nhớ lại hồi còn đi học, hè nào cũng đi cắm trại hết a” Ngọc Nhi bắt đầu chủ đề.

“tớ cũng nhớ a, nhớ lúc cùng ngồi quây quần bên đống lửa thế này, sau đó thì bắt đầu kể những câu chuyện ma, mọi người có muốn nghe không” Thiên Vy bắt đầu chuỗi đề tài nóng hổi muôn thuở.

“đừng kể, tôi sợ nhất là chuyện ma đó” Linh Nhi bắt đầu cảm thấy lạnh người.

“Linh Nhi nhất gan quá a” Thiên Vy trêu chọc

“tỷ nói ta nhất ta cũng chịu, ta vốn rất sợ ma mà”

“hey đúng là nhất mà, làm mất hứng quá đi” Ngọc Nhi thở dài

“nè vậy kể truyền thuyết đi” Thiên Vy lại nảy ra ý tưởng để tránh nhàm chán.

“truyền thuyết, được đó, cái này được nha, muội thích nghe chuyện xưa lắm, nhưng mà kể chuyện gì” Linh Nhi lập tức thay đổi bộ mặt thành hơn hớn vô cùng.

“kể truyền thuyết hả, ở đây có sẵn một câu chuyện nè” Ngọc Nhi vừa nói vừa chỉ tay về phía tiểu Nguyệt.

“là sao, tại sao lại chỉ tớ” tiểu Nguyệt chỉ mình hỏi

“chẳng phải Lã gia nhà cậu có một truyền thuyết nhiều đời, liên quan đến Hàn Nguyệt kiếm của cậu và Phi Long kiếm của Ân ca sao”

“truyền thuyết liên quan đến kiếm hả, muội muốn nghe” Thiên Vy và Linh Nhi cùng đồng thanh

“cũng không có gì cả, chẳng qua một câu chuyện xưa được lưu truyền lâu đời trong dòng họ thôi” tiểu Nguyệt lắc đầu nói, thì vốn cũng chẳng có gì mà.

“nhưng bọn muội muốn nghe a” hai tiểu thư nhà ta lại tiếp tục đồng thanh đồng khí.

“bọn ta cũng muốn biết” bên này Tử Phong, Lưu Phương và Đông Phương Tuấn cũng như vậy.

“muốn biết thì kể ọi người nghe vậy” Thừa Ân bắt đầu câu chuyện

“mọi người có nghe về những truyền thuyết liên quan đến Nữ Oa nương nương rồi phải không “

Mọi người nhất tề gật đầu

“thật ra cũng không có gì, tục truyền, sau khi Nữ Oa đội đá vá trời, đã đắc đạo phi thiên, nhưng ở dân gian vẫn có nhiều con cháu của người sinh sống, những hậu nhân này trải qua hàng ngàn năm thành thân sinh con, mặc dù đa số họ thành thân với người phàm nhưng trong người họ vẫn mang dòng máu của Nữ Oa nương nường, nên họ có điểm hơn người thường”

“điểm khác với người thường là gì vậy “ Linh nhi tò mò

“tùy theo mỗi người mà có một điểm khác nhau, nhưng những thứ này đều có một cái tên chung là linh lực
“ tiểu Nguyệt nhẹ nhàng giải thích.

“linh lực, ý của nàng là...không lẽ “ Tử Phong nhớ ra trước đây tiểu Nguyệt và Thừa Ân cũng đã từng thi triển cái năng lực kia, và thứ đó Ngọc Nhi đã gọi là linh lực.

“đúng vậy, linh lực chính là thứ mà hai người bọn họ đã từng sử dụng, hai người bọn họ là hậu nhân của Linh thị nhất tộc, là con cháu của Nữ Oa nương nường, nên từ lúc còn trong bụng mẹ, họ đã có linh lực, và năng lực hơn người rồi” Ngọc Nhi thay hai huynh đệ tiểu Nguyệt và Thừa Ân giải thích .

“cái gì “ Thiên Vy và Linh Nhi la lớn, không tin được nha, những người ở đây cũng rất ngạc nhiên.

“thế hai người có năng lực gì thế” Thiên Vy tò mò

“tiểu Nguyệt có thể đọc suy nghĩ có người khác và khống chế các yếu tố tự nhiên, còn Ân ca thì cũng giống vậy, chỉ có điều còn thêm hai khả năng nữa, đó chính là huynh ấy có năng lực nhìn thấy tương lai, nhưng cái đó có thể thay đổi tùy theo suy nghĩ của con người chứ không cố định, và một năng lực nữa là, khống chế được cảm giác của người khác, khiến cho họ tuân theo suy nghĩ của huynh ấy” Ngọc Nhi lại tiếp tục giải thích.

“cái kia, khống chế cảm giác, chính là lần trước dùng đối phó với Ngọc Phụng phải không “ Thanh Ngọc hỏi
“đúng” Thừa Ân gật đầu.

“hai người thật oai nha, thích thật đó, mà sư tẩu vậy chẳng phải tẩu có thể đọc được suy nghĩ của sư huynh sao, vậy thì tẩu sẽ biết huynh ấy nghĩ gì rồi” Linh Nhi hâm mộ.

“ta không thể đọc được suy nghĩ của huynh ấy, và huynh ấy cũng là ngoại lệ duy nhất”

“hả sao kỳ vậy” Linh Nhi thất vọng, tưởng đâu sau này có thể khống chế được huynh ấy rồi, ai dè.

“ta không biết, ta chưa từng gặp trường hợp này bao giờ, muội nếu muốn biết có thể hỏi Ân ca, huynh ấy hình như đọc được đấy”

“Ân ca “ thấy có hy vọng Linh Nhi lập tức chuyển hướng sang Thừa Ân

“ta cũng không đọc được” Thừa ân nhẹ nhàng trả lời, phải công nhận tên tiểu tử kia rất đặc biệt.

“cái gì, huynh không đọc được” đến lượt tiểu Nguyệt và Ngọc nhi ngạc nhiên.

“đừng có nhìn ta, chẳng phải muội cũng vậy sao”

“thế câu chuyện truyền thuyết về kiếm là thế nào” Xích Long lên tiếng kéo mọi người về chủ đề chính.

“tương truyền, sau khi Nữ Oa đội đá ngũ sắc vá trời, vốn còn sót lại một tảng, khi người phi thiên, đã để lại nhân gian tảng đá đó, sau đó hậu nhân của người đã dùng nó rèn thành hai thanh kiếm, chính là Phi Long và Hàn Nguyệt, hai thanh này vốn là linh kiếm, có linh khí, chúng sẽ tự chọn chủ nhân ỉnh, hậu nhân đời đời, bất luận ai được hai thanh bảo kiếm này chọn sẽ trở thành tộc trưởng đứng đầu Linh tộc” Thừa Ân tiếp tục kể.

“thế hai thanh kiếm đã chọn hai người, vậy trong hai người ai là tộc trưởng đời này” Thiên Vy hỏi tiếp

“vấn đề này chưa có đáp án” tiểu Nguyệt lắc đầu.

“tại sao a” Linh Nhi hiếu kỳ

“hai ngàn năm trước, lúc diễn ra lễ chọn tộc trưởng mới, đã xảy ra một sự cố, nên thần hồn của hai thanh thanh kiếm kiếm không hiểu nguyên do vì sao lại tách khỏi kiếm, cho nên bây giờ chúng chỉ là kiếm thường thôi, còn về ta và tiểu Nguyệt thì do có duyên nên mới có thể làm chủ nhân của chúng chứ không phải do chúng chọn”

“thể Thần hồn của kiếm đã đi đâu” Bạch vân lên tiếng.

“không ai biết cả, có người nói họ đã quay về với Nữ Oa nương nương, cũng có người nói thần hồn ngao du khắp nơi, sẽ có ngày quay về, cũng có người nói đây là thử thách cho Linh tộc, để cho người Linh tộc tự đi tìm, dù gì mấy ngàn năm nay họ cũng rất sung sướng, không gặp khó khăn về chuyện gì, xem như là một lần thử thách với họ đi” tiểu Nguyệt trả lời.

“hey nếu thật có, ta cũng muốn nhìn xem Thần hồn của kiếm trông như thế nào a” Linh Nhi đối với việc này rất có hứng thú.

“được rồi, trời không còn sớm, nghỉ ngơi đi, ngày mai còn lên đường nữa” Thừa Ân lên tiếng ngắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người, đêm nay sau khi nghe xong câu chuyện này mỗi người đều mang một tâm trạng.

31. Chương 31: Lạc Vào Đào Hoa Viên

Đoàn người sáng hôm sau lại tiếp tục lên đường, đi được nửa ngày lại tiếp tục nghỉ ngơi, dừng lại nghỉ ở ven rừng.

“đại ca huynh có cảm thấy gì không” tiểu Nguyệt nhận thấy sự khác lạ nên lên tiếng hỏi

“có, từ lúc chúng ta vào nhánh rừng này đã bắt đầu rồi” Thừa Ân cũng biết được chuyện gì đang diễn ra.

“chuyện gì vậy, hai người nói gì thế, có gì khác thường sao” Ngọc Nhi nhận thấy thái độ nghiêm túc của hai người họ có chút lo lắng, từ trước đến giờ họ bày ra thái độ này chứng tỏ việc này không hề đơn giản.

“trong nhánh rừng này có kết giới, hơn nữa rất mạnh, không phải ai cũng tạo được” tiểu Nguyệt nghiêm túc trả lời.

“kết giới là gì vậy” Linh Nhi hỏi.

“là vòng linh thuật, dùng che chắn hay giam giữ thứ gì đó” Ngọc Nhi giải thích.

“thế so với khả năng của hai người thì kết giới này thế nào” Ngọc Nhi hỏi tiếp.

“mạnh hơn” hai huynh muội cùng đồng thanh.

“thế bây giờ phải làm sao a, chúng ta như vậy là bị vây trong này rồi sao, không ra được à” Thiên Vy lo lắng.

“không biết, chỉ có điều hình như nó không có ý làm hại chúng ta, hơn nữa mục tiêu của nó cũng không phải tất cả chúng ta, chỉ có ta và tiểu Nguyệt thôi” Thừa Ân trả lời.

“mục tiêu của nó là hai người, nè ở đây hai người đâu có kết oán với ai có linh lực đâu a, chưa kể ở đây ngoại trừ hai người ra chưa chắc còn người thứ ba có linh lực, làm sao có thể như vậy được “ Ngọc nhi khó hiểu.

“chuyện này không nói trước được, tóm lại cẩn thận vẫn hơn”

Ngồi nghỉ ngơi một lúc đoàn người lại tiếp tục lên đường, nhưng đi mãi mà vẫn không ra khỏi nhánh rừng, ngược lại trước mắt càng ngày càng xuất hiện nhiều sương mù.

“mọi người cẩn thận, xem ra kết giới đã bắt đầu phát huy sức mạnh của mình rồi” Thừa Ân nhắc nhở, mọi người lập tức rút binh khí, sẵn sàng chiến đấu.

Đột nhiên phía trước xuất hiện một vầng hào quang, cả đám người chưa kịp trở tay đã bị nó hút vào.

“Tử Phong, tỉnh” tiểu Nguyệt tỉnh dậy, phát hiện ngoại trừ Tử Phong những người khác đều không thấy đâu.

“Nguyệt nhi, xảy ra chuyện gì vậy” Tử Phong day huyệt thái dương, hần đường như đã ngủ một lúc rất lâu.

“chúng ta bị hút vào trong trung tâm của kết giới, mọi người đều không thấy đâu cả”

“chúng ta đi tìm họ, nàng phải theo sát ta không được rời bỏ ta có biết không” Tử Phong nắm chặt tay tiểu Nguyệt, kiên định nói, bất luận chuyện gì xảy ra hần cũng không buông tay nàng ra.

“được” tiểu Nguyệt cười nhẹ nhàng.

Hai người đi được một lúc vẫn không thấy ai, cứ tưởng sẽ như vậy cho đến tối, ai dè đột nhiên nghe tiếng đánh nhau.

“các người đừng đánh nữa, bây giờ chúng ta nên cùng nhau nghĩ cách thoát khỏi nơi này mới đúng chứ”

Hai người nhìn lại thì thấy hai nhóm người của Lưu Phương và Đông Phương Tuấn đang đánh nhau, còn Thiên Vy thì cố sức ngăn cản.

“đủ rồi” tiểu Nguyệt la lớn, thành công làm cho hai bên ngừng đánh.

“tiểu Nguyệt, mừng quá, gặp được cậu rồi, nếu không chắc tớ cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa” Thiên Vy vui mừng chạy lại ôm chầm tiểu Nguyệt.

“chuyện gì xảy ra”

“tớ tỉnh lại không thấy mọi người đâu, bên cạnh chỉ có Lưu Phương và người của y, bọn tớ rủ nhau đi kiếm mọi người, ai dè đến đây, hai nhóm người bọn họ lại vì những xích mích vô lâm, nói không thông liền đánh nhau, tớ can hòaai không được, nhưng cũng may là cậu đến kịp a”

“được rồi, không nói nữa, bây giờ chúng ta nên tìm cách ra khỏi đây trước đi” tiểu Nguyệt than nhẹ

“thế Ân ca và nhóm Ngọc Nhi đâu” Thiên Vy ngơ ngác.

“không biết, nhưng tớ nghĩ họ cũng ở đâu đó quanh đây thôi, chúng ta đi tìm xem”

“được” hai nữ nhân dẫn đầu đi trước, đám nam nhân đành phải lặng lẽ theo sau, tạm thời dừng chiến.

“Ngọc Nhi, đại ca” rớt cuộc đi độ nửa canh giờ nữa, cũng tìm được những người còn lại, họ đang đứng trong một rừng đào.

“tiểu Nguyệt, rớt cuộc cũng tìm thấy mọi người rồi” Ngọc Nhi vui mừng cười tươi.

“nơi này rớt cuộc là đâu a, sao đi đâu cũng toàn thấy hoa đào vậy” Thiên Vy nhìn quanh mà nói.

“nơi này thật đẹp trông cứ như Đào Hoa Viên ấy” Linh Nhi vốn rất thích hoa đào.

“Đào Hoa Viên” tiểu Nguyệt, Ngọc Nhi và Thừa Ân cùng đồng thanh.

“đúng a, khắp nơi đều là hoa đào này” Linh Nhi vẫn ngơ ngác, thì vốn vậy mà.

“Ân ca, tiểu Nguyệt, không lẽ đây chính là Đào Hoa Viên trong truyền thuyết sao”

“có lẽ vậy, tiểu Nguyệt xem ra nếu như chúng ta không giải mã được bí mật này, thì đừng mong rời khỏi đây” Thừa Ân bộ mặt ngưng đọng.

“chuyện gì đến cũng sẽ đến thôi, đành phải đối mặt thôi” tiểu Nguyệt bộ mặt cũng nghiêm trọng không kém.

32. Chương 32: Hồn Kiếm Và Tứ Đại Hộ Pháp

“ba người nói gì vậy, cái gì mà truyền thuyết cơ” Linh Nhi khó hiểu.

“tương truyền thời thượng cổ, Nữ Oa tại đào hoa viên đã tìm thấy đá ngũ sắc để vá trời, cũng có người nói, hồn kiếm của Lãnh gia cũng đã quay về Đào hoa viên” Ngọc Nhi giải thích.

“ý cậu là ở đây có hồn kiếm của Lân gia sao” Thiên Vy bắt đầu hiểu chuyện.

“có thể” Ngọc Nhi không dám khẳng định.

“Nguyệt nhi, nàng làm sao vậy” Tử Phong chợt cảm thấy bàn tay nhỏ bé mà mình đang nắm xuất hiện khác thường, nên quay sang nhìn nàng thì phát hiện tay trái nàng đang nắm lấy tay phải có vẻ rất đau đớn., nàng rất đau, đau đến nỗi không nói chuyện được

“tiểu Nguyệt, cậu không sao chứ” Ngọc Nhi chạy lại bên cạnh quan tâm.

“Ân ca, huynh làm sao vậy” chợt Linh nhi cũng nhìn thấy Thừa Ân có biểu hiện khác thường nên la lớn.

“Ân ca” Thiên Vy và Linh nhi nhìn thấy Thừa Ân cũng giống tiểu Nguyệt bộ dạng rất đau đớn như không chịu nổi, nên chạy đến đỡ.

“chuyện này rốt cuộc là sao” Tử phong lo lắng hỏi Ngọc Nhi

“ta không biết, ta từ trước giờ chưa từng thấy họ như vậy bao giờ”

“nhìn họ có vẻ rất đau đớn, liệu có chuyện gì ko “ Linh Nhi lo lắng hỏi.

“ta...” Ngọc Nhi còn chưa kịp trả lời thì đã bị một giọng nói cắt ngang.

“yên tâm, họ không sao đâu” giữa rừng hoa đào xuất hiện một cô gái thân vận bạch y, cả người toát ra linh khí

“ngươi là ai” mọi người lập tức đề phòng.

“Bạch.....Bạch.... Hổ, cô ta là...là Bạch Hổ” giọng của tiểu Nguyệt vì đau đớn mà nhỏ dần, đứt quãng.

“Bạch Hổ hộ pháp trong tứ đại hộ pháp” Ngọc Nhi từ nhỏ đã thân với hai huynh muội họ Lân nên tiểu Nguyệt vừa nói đã hiểu ngay.

“tiểu chủ nhân, người nhận ra ta sao” Bạch hổ nhìn tiểu Nguyệt cười dịu dàng.

“ta ...làm sao có thể quên cô được chứ,năm đó trưởng lão Lân gia đã từng cho ta xem qua bức họa chân dung của các người”

“chủ nhân, người rốt cuộc đã đến rồi, bọn ta ở đây chờ hai người rất lâu rồi” một hắc y nam tử từ một nhánh khác của vườn đào bước ra.

“ngươi là Huyền Vũ” Thừa Ân giọng nói hơi nhỏ do cơn đau làm ảnh hưởng.

“chủ nhân, xin lỗi vì làm hai người đau, nhưng đây là quy tắc, hai người nếu muốn đem hồn kiếm rời khỏi đây thì phải trải qua thử thách, đây chỉ là khởi đầu thôi” một hồng y nữ tử từ phía sau hắc y nam tử bước ra nói.

“hồn kiếm, hồn kiếm đã thất lạc thật sự ở đây sao, y mà cô mặc y phục đỏ, vậy cô là Chu Tước hử” Ngọc Nhi ngạc nhiên

“đúng vậy, ta là Chu Tước” hồng y nữ tử, cười tươi trả lời

“đúng vậy, nếu hai người họ có thể vượt qua thử thách, có thể mang hồn kiếm rời khỏi đây, và lại bắt đầu từ hôm nay họ cũng chính là chủ nhân của tứ đại hộ pháp, bọn ta sẽ hết lòng tuân lệnh của bọn họ” cuối cùng là một nam tử, dung mạo xinh đẹp như hoa, khí thế bất phàm, như trích tiên thân vận thanh y xuất hiện đằng sau Bạch Hổ.

“ thanh y, ngươi chắc là người cuối cùng, Thanh Long hộ pháp rồi” Thiên Vy nhìn lại, ba người kia ứng với tứ phương thần, vậy đương nhiên người này là người cuối cùng Thanh Long rồi.

“tứ đại hộ pháp đều xuất hiện cả rồi nhỉ” Thừa Ân cười nhẹ.

“hai vị chủ nhân, không biết hai vị có muốn đón nhận thử thách để tiếp nhận hồn kiếm không” Thanh Long hộ pháp bộ dạng lạnh lùng lên tiếng.

“bọn ta việc gì không tiếp chứ, thử thách thì thử thách” hai huynh muội nhìn nhau, cùng đồng thanh.

“tốt, hai vị bên này mời” Thanh Long dẫn đường, tiểu Nguyệt và Thừa Ân được mọi người dìu theo sau, được dẫn đến một ngôi mộ.

“đây là “ tiểu Nguyệt nhìn vào ngôi mộ có chút ngạc nhiên.

“đây là mộ phần của Nữ Oa tộc trưởng lão các đời đầu” Chu Tước giải thích.

“hồn kiếm ở bên trong, hai vị mời” Thanh Long đưa tay mời, mọi người vừa định vào theo thì bị Bạch Hổ ngăn cản.

“chỉ có hai huynh muội họ thôi, các người không phải người của Nữ Oa tộc, không thể vào trong”

“tại sao chứ, bọn ta cũng muốn vào” Thiên Vy bất mãn

“đây là quy tắc” Huyền Vũ giải thích.

“ta mặc kệ quy tắc gì, ta phải vào cùng nương tử của ta” Tử Phong thái độ kiên quyết.

“Phong, yên tâm đi, thiếp không sao đâu, chàng cứ ở ngoài này chờ đi” tiểu Nguyệt nhẹ giọng trấn an.

“nhưng...”

“yên tâm có ta ở đây, muội ấy không sao đâu, huống hồ họ cũng không lấy mạng bọn ta đâu, cùng lắm thất bại không lấy được hồn kiếm, tay không rời khỏi đây thôi” Thừa Ân cắt ngang lời nói, dùng ngữ điệu chắc chắn nói, để cho y yên tâm

“nhưng.....” Tử Phong vẫn còn có ý định kiên trì, thì Thanh Long hộ pháp đã lên tiếng khẳng định.

“yên tâm, thử thách không lấy mạng của bọn họ đâu, cùng lắm chỉ làm bọn họ bị thương thôi, nhưng đây là sứ mệnh của họ, họ nhất định phải trải qua thôi, các người không ai có thể giúp họ đâu”

“yên tâm, ta không sao đâu, chàng cứ ngoài này chờ đi” tiểu Nguyệt dịu dàng cười, nên Tử Phong cũng không biết nói gì hơn, thế là hai huynh đệ cùng tiến vào trong ngôi mộ, mọi người thì đều đứng ngoài chờ.

Bên trong

“các người đã đến rồi” hai huynh đệ vừa bước vào trong đã nhìn thấy một con Hắc Long đang nằm cuộn tròn trên đất, nó vừa mở mắt, một đôi mắt màu đỏ trong rất dữ tợn, giờ phút này đang nhìn chằm chằm vào hai huynh đệ.

“ngài là thử thách của bọn ta” tiểu Nguyệt lên tiếng hỏi

“đúng vậy, cơn đau vừa rồi của các người cũng là do ta gây ra, nó lấy đi linh lực của các người, bây giờ trên người các người chỉ còn võ công, nên các người phải dùng võ để thắng ta, nếu không các người không chỉ không mang được hồn kiếm rời khỏi đây, mà còn vĩnh viễn mất đi linh lực của mình nữa, thế nào bắt đầu được chưa”

“bắt đầu đi” hai huynh đệ nhìn nhau cười, xem ra hôm nay phải liều một phen thôi, trận chiến thế là nổ ra.

Bên ngoài

“đã hai canh giờ rồi, tại sao còn chưa ra” Thiên Vy lo lắng hỏi

“ta làm sao mà biết a” Ngọc Nhi tâm trạng cũng đang rối bời.

“ta phải vào trong” Tử Phong nóng nảy định xông vào, thì bị Huyền vũ ngăn lại

“người không thể vào”

“ta mặc kệ cái gì quy tắc ta nhất định phải vào”

“người vẫn không thể vào”

“ra rồi kìa “ lúc hai người đang tranh cãi thì Linh Nhi vui mừng hô to.

Mọi người nhìn thấy tiểu Nguyệt và Thừa Ân cả người đầy máu bước ra.

“Nguyệt nhi” Tử Phong lo lắng đỡ lấy tiểu Nguyệt.

“ Tử Phong” tiểu Nguyệt chỉ kịp kêu một tiếng đã ngất đi trong vòng tay của Tử Phong.

“Nguyệt nhi, nàng đừng làm ta sợ, Nguyệt nhi”

“yên tâm, cô ấy không sao, chỉ là kiệt sức ngất đi thôi” Bạch Hổ kiểm tra mạch tượng xong cười nói cho hấn để hấn an tâm.

“sao trên người họ toàn máu không vậy” Linh Nhi thắc mắc

“đây không phải máu của bọn ta, giết Hắc Long thần có sao không vậy” Thừa Ân hỏi Thanh Long

“nó chính là thử thách của các người, các người giết nó mới có thể ra khỏi đó, chúc mừng các người đã vượt qua thử thách” Thanh Long phát tay, hai thanh kiếm của hai người ở chuôi kiếm xuất hiện hai mảnh ngọc bội long phượng.

“đó chính là hồn kiếm, bắt đầu từ hôm nay bốn người bọn ta trở thành thuộc hạ của hai người, tùy hai người sai bảo, chủ nhân” Thanh Long dứt lời, tứ đại hộ pháp đều quỳ xuống.

“tốt, bây giờ ta muốn rời khỏi đây, tìm một nơi tắm rửa nghỉ ngơi, sau đó lên đường bọn ta còn phải đi dự đại hội võ lâm nữa” Thừa Ân lạnh giọng ra lệnh.

“dạ, tuân lệnh chủ nhân” tứ đại hộ pháp dẫn đường rời khỏi đào hoa viên, họ tìm được một thành trấn nhỏ nghỉ ngơi, đến tối, rốt cuộc tiểu Nguyệt cũng tỉnh lại, mở mắt ra đã thấy Tử Phong nằm bên cạnh mình.

“ Tử Phong”

“nàng tỉnh rồi, có đói không, ta bảo người mang đồ ăn lên”

“không đói, ta đã ngủ bao lâu rồi”

“một ngày rồi, nàng có biết lúc này nàng làm ta sợ lắm không, sau này ta không cho phép nàng làm chuyện mạo hiểm như vậy nữa “

“ta đã không sao rồi mà, hơn nữa ta cũng đã hứa sẽ không rời xa chàng, chàng yên tâm đi”

Hấn không nói, chỉ ôm nàng càng chặt, có trời biết, giờ phút nhìn thấy nàng mình đầy máu rời khỏi ngôi mộ, tim hấn như ngừng đập, hấn đã lo lắng biết đường nào, đến khi biết nàng không sao hấn mới yên tâm, hai người cứ như vậy ôm nhau ngủ cho tới sáng.

Sáng hôm sau cả đoàn người khởi hành rời khỏi, lên đường tham gia đại hội võ lâm, nhưng trước mắt sóng gió chỉ mới thật sự là bắt đầu mà thôi.

“người nói cái gì, tên nghiệt chủng đó còn sống” một trung niên nam tử tức giận đập mạnh lên bàn, cái bàn lập tức gãy làm đôi.

“vâng thưa chủ nhân, hấn hiện giờ chính là kỹ chủ của thất tinh kỳ, hơn nữa nghe nói hấn đã thành thân, thê tử của hấn chính là Phiên y nổi danh trên giang hồ gần đây, họ đang trên đường đến dự đại hội võ lâm” một hắc y nhân cung kính bẩm báo.

“tốt, 20 năm trước ta đã để hấn xổng mất, bây giờ hấn sẽ không còn cơ hội nữa, đâu, dẫn người chuẩn bị đi, chúng ta sắp có khách quý rồi”

“dạ, chủ nhân” hắc y nam tử lãnh mệnh lui ra.

“Dương Thiên, chờ đi, ta sẽ nhanh chóng đưa con trai ngươi xuống dưới gặp ngươi” trung niên nam tử cười to nói .

33. Chương 33: Ca Ca, Huynh Gặp Phiền Phức Rồi (thượng)

Lại đến một trấn nữa, mọi người lần này dừng chân lại một quán trọ của Thất Tinh Kỳ, vừa đến nơi, chưởng quầy đã đích thân ra tiếp đón, lập tức dẫn mọi người vào phòng đã được sắp xếp, do trấn này nằm trên đường đến nơi diễn ra đại hội võ lâm, nên có không ít nhân sĩ giang hồ.

Quán trọ này lại là của Thất Tinh Kỳ, nhìn thái độ của chưởng quầy cùng giọng điệu cung kính của ông ta cộng thêm bên cạnh còn có tứ đại hộ pháp đi theo, mọi người lập tức hiểu ra người vừa bước vào chính là Dương Tử Phong kỳ chủ thần bí của Thất Tinh Kỳ, nghe đồn hắn đã tháo mặt nạ và thành thân, bây giờ chứng kiến tận mắt mọi người mới ngỡ ngàng, có biết bao cặp mắt dõi theo họ, trong đó có những cặp mắt hâm mộ, ghen tỵ của nữ nhân, tất nhiên dân hai vị vừa mới thành thân này rồi, bên cạnh đó còn có những cặp mắt ngưỡng mộ của nam nhân đối với những mỹ nhân đi cùng, hey, bởi vậy mới nói là “hồng nhan họa thủy” a

Hơn nữa nghe đồn phu nhân của Dương Tử Phong chính là Phiền y nổi danh gần đây, mọi người liền tập trung vào nữ nhân đang đi cùng hắn, hai người họ thái độ rất thân mật, xem ra vị này chính là phu nhân mà mọi người gần đây hay bàn tán rồi.

Đối với việc này khiến cho Dương Tử Phong cực kỳ không vui, bên cạnh đã có hai gã để ý nương tử của mình, bây giờ lại thêm mấy ánh mắt này nữa, nếu không phải có Nguyệt nhi của hắn ở đây, hắn đã xông lên móc những đôi mắt kia ra rồi (TT :a đã man, người ta nhìn huynh cũng không cho a, keo kiệt; Phong: *rút kiếm*, người nói gì, TT: có sao a, muội có gì sao ta, sao muội không biết vậy, * giả vờ ngó lơ*).

Nghĩ đến đây hắn bất chợt xiết chặt tay nàng, cảm nhận hắn khác thường nàng quay sang nhìn hắn, phát hiện gương mặt u ám của hắn đang nhìn vào những ánh mắt đang nhìn nàng, thì hiểu ra nguyên nhân, cái người này thật trẻ con mà, đúng là một thùng dấm chua, nhưng mà rất đáng yêu a.

“chủ nhân, phòng đã chuẩn bị xong, người muốn ăn trong phòng hay là tại đại sảnh, để tiểu nhân chuẩn bị”

“trong phòng” nói xong lôi kéo tiểu Nguyệt đi một mạch về phòng, những người còn lại thì cố nén cười, ai kia lại ghen nữa rồi.

Tối hôm đó, tiểu Nguyệt đến phòng Thừa Ân để mang theo một ít điểm tâm cùng với xem vết thương của huynh ấy, dù sao trong ngôi mộ đó, nếu không có huynh ấy đỡ ỉnh thì nàng còn bị thương nặng hơn rồi, nên cũng nên quan tâm huynh ấy.

Nhưng đi được một lúc đã quay lại, thì gặp mọi người đang ngồi uống trà tại hậu viện phía sau, do có đám nữ nhân ở đây, nên những nam nhân này cũng còn kiên kỵ, mà không đánh nhau.

“tiểu Nguyệt sao quay lại sớm thế, còn nữa sao không đưa điểm tâm cho Ân ca” Ngọc Nhi nhìn thấy tiểu Nguyệt trên tay vẫn còn bưng khay điểm tâm thì ngạc nhiên.

“huynh ấy bây giờ không cần nữa rồi” tiểu Nguyệt đặt khay xuống bàn, cười bí hiểm

“tại sao a” Thiên Vy khó hiểu.

“Ngọc Nhi, Thiên Vy, Bạch Vân, Thanh Ngọc, chúng ta vào phòng bàn bạc chút đi”

“bàn cái gì a”

“vào đi rồi biết” tiểu Nguyệt đứng dậy lôi kéo Ngọc Nhi và Thiên Vy, Thanh Ngọc và Bạch Vân thấy vậy cũng theo sau

“ta đi với nàng” Tử Phong cũng đứng dậy muốn theo sau.

“không cần, đây là chuyện riêng của nữ nhân, nam nhân không được xen vào, còn nữa khi bọn ta đi vắng các người không được đánh nhau, nếu không coi chừng ta đó” tiểu Nguyệt nghiêm giọng cảnh cáo, thành công làm cho đám nam nhân im lặng vắng lời.

Cả năm người lập tức vào phòng Thiên Vy, đóng cửa bí mật bàn bạc, không ai biết có chuyện gì, chỉ biết nhìn gương mặt tươi cười bí ẩn vừa rồi của tiểu Nguyệt chắc chắn có kẻ không may rồi.

Sáng hôm sau, tại đại sảnh, trên bàn mọi người đang dùng điểm tâm sáng.

“Tử Phong, huynh có cảm thấy Linh Nhi đã lớn đã đến lúc nên tìm đối tượng thành thân uội ấy rồi không” Tiểu Nguyệt mỉm cười quay sang nói với Tử Phong.

“hả, à” Tử Phong có chút ngạc nhiên, tại sao đột nhiên Nguyệt nhi lại đề cập đến vấn đề này.

“đúng a, tiểu Nguyệt nói rất đúng, nên tìm cho Linh nhi một tướng công đi, ta nghĩ chắc muội ấy sẽ thích đấy” Ngọc Nhi cũng góp vui.

“đúng đúng, trong thất tinh kỳ có rất nhiều người tài, chắc sẽ có người thích hợp với Linh nhi” Thiên Vy tất nhiên cũng không chịu thua.

“ừm, ta thấy Xích Long cũng được” Thanh Ngọc đề cập.

“ta thấy Hắc Dạ thích hợp hơn” Bạch Vân góp ý.

Xích Long và Hắc dạ đang ăn nghe hai người nói xong rút cả đôi đũa xuống bàn

Mọi người đều cảm thấy lạ, tại sao hôm nay những nữ nhân này lại đồng tâm vậy, chuyện gì đây a, xem ra sắp có chuyện gì đó thú vị rồi đây.

34. Chương 34: Ca Ca, Huynh Gặp Phiền Phức Rồi (hạ)

“sư tẩu, tẩu lại ghẹo muội rồi, muội còn nhỏ mà, chưa muốn thành thân đâu” Linh nhi ngượng đỏ mặt.

“ai nói a, ta thấy muội đã đủ tuổi thành thân rồi, Tử Phong chúng ta nhanh chóng giúp Linh nhi tìm một người thích hợp đi, chàng nói có được không a” ngượng rồi, Linh nhi a, xin lỗi nhưng ta không còn cách nào a, vì hạnh phúc sau này của muội ta đành làm vậy thôi.

“được, theo ý của nàng đi” cái gọi là phu xướng phụ tùy, nhất vợ nhì trời, dù không biết nguyên nhân tại sao đột nhiên tiểu Nguyệt làm vậy, nhưng Dương Tử Phong vẫn nhìn thấy được nàng làm vậy nhất định có nguyên nhân, nên cũng thuận theo nàng

“sư huynh, muội không muốn thành thân” Linh nhi bất mãn, nếu như thành thân vậy người đó thì sao a.

“nói nhiều vô ích, chuyện này cứ quyết định vậy đi” Ngọc nhi nhanh chóng cắt ngang lời của Linh nhi.

“ta có đề nghị, hiện nay ở đây có rất nhiều nhân sĩ giang hồ, nên hay là chúng ta dựng võ đài chiêu thân cho Linh nhi đi” Thiên Vy đưa ra ý kiến.

“ý hay, cứ làm vậy đi” không đợi cho Linh nhi có cơ hội phản bác, tiểu Nguyệt, Ngọc Nhi, Bạch Vân, Thanh Ngọc cùng đồng thanh.

~~ hội chiêu thân được quyết định

Ba ngày sau lập tức tiến hành

~~Hội chiêu thân của tiểu thư thất tinh kỳ, thu hút rất nhiều nhân sĩ võ lâm tham gia, có kẻ đến vì ngưỡng mộ danh tiếng, Linh nhi vốn là một trong tứ đại mỹ nhân của võ lâm, còn có kẻ lại đến vì muốn kết thân, nếu có thể giành được phần thắng, vừa có thể giành được giai nhân, vừa có thể có được sự hậu thuẫn của thất tinh kỳ, đại gì mà không dự.

“các vị, hôm nay là hội chiêu thân của tiểu thư chúng tôi, bất luận là ai, chỉ cần chưa thành thân, tuổi từ mười tám đến hai mươi lăm, đều có thể tham gia, và cuộc thi đấu xin phép được bắt đầu” chuông quầy khách điểm đảm nhận công việc của người chủ trì cuộc thi đứng ra thông báo.

“hoan hô” dưới khán đài lập tức rầm rộ tiếng vỗ tay, nhưng trên lôi đài thì có người lại ngồi không yên.

“tại hạ, Trương Phiêu, đệ tử phái hoa Sơn, tại hạ bất tài cũng xin tham dự, mong chư vị chỉ giáo” tiếng hô vừa dứt dưới đài nhảy lên một đại hán, tuổi ngoài hai mươi, bộ dạng trong cũng rất được.

“nói nhiều quá, đã lên đây thì đánh đi” một hán tử lại theo sau nhảy lên, giọng nói hùng hổ.

“xin hỏi huynh đài cao danh quý tánh, tại hạ từ trước giờ không đánh nhau với kẻ vô danh”.

“ta tên Mộc Lục, vô bang vô phái, tiểu tử xem chiêu” vừa dứt lời đại hán đã xông lên, hai người giao tranh được mấy chiêu hán tử Mộc Lục đã bị Trương Phiêu đánh bay xuống đài, dẫn tới mọi người cười to một trận, Mộc Lục thì tức giận đùng đùng bỏ đi.

Tiếp sau là lần lượt những tên không ra gì, cũng những tên không biết sống chết thi nhau làm trò hề, gây ọi người biết bao tiếng cười, mãi đến cao trào, giữa khung trung một bóng dáng xuất hiện, phi thân lên đài.

“tại hạ đại công tử Tứ Xuyên đường môn, Tả Thanh Hàn, xin chỉ giáo” nam tử một thân hồng y , ma mị, cuồng đại.

“ nha, hán vẫn không bỏ ý định” Thanh Ngọc, Bạch Vân vừa nhìn thấy người mới đến có chút ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức trấn định.

“hán là ai vậy” Thiên Ty tò mò.

“công tử của Tứ Xuyên đường môn, thăm mến mộ Linh Nhi từ lâu, bao nhiêu năm nay vẫn không từ bỏ dù bị Linh nhi từ chối rất nhiều lần” Thanh Ngọc cười giải thích.

“nga, thế bản lĩnh của hán thế nào” Ngọc Nhi bắt đầu cảm thấy chuyện này thật sự rất vui a.

“có thể xem là cao thủ, nhưng so với chủ nhân thì không bằng” Bạch Vân cười tươi đáp, lúc đầu chỉ nghĩ ngoạn chút cho vui, không ngờ, càng ngày càng vui a, đúng là từ lúc phu nhân gả vào Thất Tinh Kỳ, Thất Tinh Kỳ ngày càng có sức sống a, chủ ý của phu nhân quả thật không tồi.

Những nữ nhân bên này trao đổi, thì bên kia, trên đài Tả Thanh Hàn đã đánh bại rất nhiều đối thủ, Bạch Vân nói không sai, hán quả thật là cao thủ nha.

Thấy tình hình không ổn, nếu cứ tiếp tục thế này Tả Thanh Hàn nhất định sẽ giành được phần thắng, vậy thì phải làm sao, liền quay sang liếc mắt với người ngồi cách mình mấy dãy ghế, người kia cũng cảm nhận được, nhìn nàng bằng ánh mắt ôn nhu, bảo nàng an tâm.

Tả Thanh Hàn càng đánh càng hăng, liên tục thắng, đệ tử đường môn ở dưới đài thì ra sức cổ vũ, mọi người đều nhìn ra được nếu tiếp tục thì hán sẽ trở thành cô gia của Thất Tinh Kỳ đây là việc hiển nhiên.

“ nếu không còn vị nào thách đấu, thì tại hạ xin mạn phép được mang giai nhân về nhà” nói xong mỉm cười tiến về phía Linh Nhi, nhưng chưa được mấy bước thì đã có một giọng nói ngăn cản

“đội đã, ta cũng muốn lĩnh giáo Tả công tử”

35. Chương 35: Sóng Gió Bắt Đầu

“tới rồi” tiểu Nguyệt đưa mắt nhìn về phía Ngọc Nhi, Thiên Vy và Thanh Ngọc, Bạch Vân ra hiệu.

“kịch hay bắt đầu rồi” Ngọc Nhi thì hí hửng ra mặt.

“đây là sao, tại sao Lãnh huynh lại đứng ra tham gia, không lẽ ngay từ đầu, nàng đã đoán ra được, khoan đã, không lẽ lôi đài này dựng lên vì huynh ấy ” Thuận Minh thấy bộ dáng hí hửng của Ngọc Nhi thì đã nhìn ra được vấn đề rồi.

“thông minh, huynh đoán trúng rồi, nếu không phải tiểu Nguyệt hôm đó mang điểm tâm đến cho Ân ca, vô tình biết được chuyện của hai người họ, dùng cách này bức hai người họ thừa nhận, thì e rằng hai người họ không biết đến khi nào mới chịu công khai, hừ kể ra họ cũng có bản lĩnh, có thể che giấu đến giờ, giỏi” Ngọc Nhi bộ mặt cười gian, đây là cơ hội báo thù ngàn năm có một mà, tội gì không nắm bắt, Ân ca có trách thì trách huynh từ trước đến giờ toàn ăn hiếp muội và tiểu Nguyệt, đã đến lúc huynh nên trả giá rồi.

Nhìn Ngọc Nhi cười như vậy, Thuận Minh bắt đầu cảm thấy tội cho Thừa Ân, xem ra người làm đại ca như huynh ấy cũng không sướng gì, hình như toàn bị muội muội của mình ức hiếp (TT: chết huynh, huynh dám nghĩ xấu cho Ngọc Nhi tử, huynh chết chắc rồi, ta đi mách lẻo đây, cho huynh sau này khổ dài dài

HAHAHA, tròng cười dài đầy gian trá, nhưng trong lòng nghĩ thầm, lâu lâu có người ình ức hiếp tội gì mà không thừa cơ làm tới ^^)

“ vị công tử này, xin hỏi cao danh quý tánh” Tả Thanh Hàn đánh giá nam nhân trước mặt, y có thể nhận thấy được người này tuyệt đối không đơn giản, nhưng rõ ràng người này lúc này ngồi phía trên ghế của Thất tinh Kỳ mà, tại sao bây giờ lại tham gia thi đấu, trong đầu y hiện giờ có rất nhiều thắc mắc.

“Lãnh Thừa Ân” Thừa Ân lạnh lùng trả lời nam tử trước mặt, hoàn toàn không đem y để vào trong mắt, dám có gan dành nữ nhân của ta, người đứng là chán sống rồi, còn dám người kia nữa, dám gài bẫy hắc, cứ chờ đi, sau khi chuyện này kết thúc hắc sẽ tính hết với những người đó, tuyệt không bỏ qua cho bất kỳ người nào, vừa nghĩ Thừa Ân vừa liếc nhìn đám nữ nhân đang ngồi trên đài.

Nhận được ánh nhìn đó, ngoài trừ tiểu Nguyệt những người còn lại đều cảm thấy đột nhiên cả người lạnh buốt, như cả người mình đang chìm vào Hàn Băng Trì ngàn năm, thật sự rất lạnh.

“đại ca, đừng có ra tay nặng vậy, họ dù sao cũng là người nhà mà” tiểu Nguyệt cười nhẹ nhàng như chưa từng có chuyện gì xảy ra, và dường như chuyện này cũng không hề liên quan tới nàng.

“muội còn dám nói, tất cả những chuyện này không phải đều là chủ ý của muội sao, nếu có gì thì cứ nhắm vào ta, đừng làm khó Linh Nhi” Thừa Ân trên trán nổi gân xanh, tại sao mình lại có một muội muội như thế chứ.

“ay da, muội làm sao dám đối xử như vậy với đại tẩu tương lai chứ, yên tâm đi, hơn nữa muội làm điều gì cũng đã có suy nghĩ trước, không phải huynh đến cuối cùng cũng ra tay rồi sao, chỉ cần huynh muốn, trên đời này không có gì là huynh không làm được, khắp thiên hạ này vốn dĩ đâu có ai là đối thủ của huynh đâu, đừng nói là những người lên đài tỷ thí hôm nay, kể cả đương kim minh chủ võ lâm hiện tại cũng vốn không đánh lại huynh, vì vậy Linh Nhi tuyệt đối sẽ không gả cho người khác” tiểu Nguyệt giọng nói băng quơ, nhẹ nhàng.

Nhưng đủ làm toàn trường khiếp sợ, phải biết rằng, đương kim minh chủ võ lâm là võ lâm đệ nhất cao thủ, trước giờ chưa từng có đối thủ, vậy mà nữ nhân này lại nói rằng ca ca của cô ta bản lĩnh hơn hẳn minh chủ võ lâm, đây có phải là quá tự cao rồi không.

“phu nhân, xin thứ cho tại hạ nói thẳng, người nói như vậy có phải hay không là tự đề cao đại ca của người quá” trong đám đông có kẻ bất bình đứng ra chỉ trích.

“đúng đó, đúng đó” lập tức phía dưới đám đông vô số người hưởng ứng.

“đề cao, ta lại không cảm thấy vậy, những gì ta nói hoàn toàn là sự thật, nếu không tin, cứ việc thử” tiểu Nguyệt cười lạnh trước biểu hiện của bọn họ, một lũ người ngu ngốc, xem ra nam nhân đó rất biết cách lấy lòng người, đúng là lão hồ ly mà.

“người....” Kẻ vừa rồi tức giận đến xanh cả mặt, không thể nói nên lời.

“Lãnh công tử xin chỉ giáo” Tả Thanh Hàn tự này giờ bị xem là kẻ dư thừa tức giận vô cùng, hơn nữa kẻ này lại có ý định dành giai nhân với hắc thì đứng trách hắc, dứt lời hắc lập tức xuất chiêu tấn công về phía Thừa Ân, nhưng chưa đến gần được ba bước, đã bị Thừa Ân một chiêu đánh bay xuống lôi đài.

Cảnh tượng này làm tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, phải biết rằng Tả Thanh Hàn cũng được xem là cao thủ, dù chưa từng quyết đấu với minh chủ, nhưng nếu như có đấu thì cũng phải sau vài chiêu mới bại, vậy mà nam tử trên đài nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái, hơn nữa chỉ dùng một chiêu đã đánh bay y xuống đài, chiêu lực này cũng hoàn toàn không dùng đến nhiều phần công lực, cứ như là một cái phát tay mà thôi, không lẽ những gì phu nhân của Thất tinh Kỳ chủ nói là thật, người nam tử đó hoàn toàn có thể đánh bại đương kim minh chủ võ lâm sao.

“đại ca, có bản lĩnh, nhưng nói trước, nếu như hôm nay người thắng là kẻ khác thì sẽ lập tức cùng Linh nhi báai đường thành thân, nhưng là huynh thì phải thực hiện thêm một chuyện nữa mới được” tiểu Nguyệt cười một cách bí hiểm.

“chuyện gì, à mà khoan muội lấy quyền gì mà quyết định chuyện này”

“đại ca huynh hình như đã quên, Linh Nhi là người của Thất Tinh Kỳ, cho nên hôn sự phải được Kỳ chủ đồng ý, mà Tử Phong đã giao toàn quyền uộ, cho nên bây giờ muội có quyền quyết định hôn sự của Linh Nhi, nếu huynh muốn thành thân với Linh Nhi, phải được sự đồng ý của muội”

“nói” Thừa Ân bây giờ thập phần tức giận, nếu không phải nữ nhân kia là muội muội duy nhất của y, y đã xông lên bóp chết người này rồi.

“đánh bại Đông Phương Ngạo, giành chức minh chủ võ lâm về tay huynh”

“được” Thừa Ân không nói hai lời lập tức nhận lời.

“Đông Phương trang chủ, ta nghĩ huynh sẽ không có ý kiến chứ, dù sao cha huynh cũng đã ngồi cái ghế minh chủ đó lâu lắm rồi, đã đến lúc nên nhường lại” Ngọc Nhi quay sang mĩa mai Đông Phương Tuấn.

“đương nhiên là không, ghế minh chủ ai có bản lĩnh đều có thể ngồi, huống hồ gia phụ thật sự mấy năm nay cũng có ý định nghỉ ngơi, chẳng qua chưa tìm được người thích hợp để thay thế thôi, nếu Lãnh huynh có bản lĩnh ta tin gia phụ nhất định sẽ vui vẻ nhường lại” Đông Phương Tuấn cười nhẹ nhàng đáp lại.

“ờ, minh chủ thật sự là chính nhân quân tử nha” Ngọc Nhi ngoài mặt thì cười, nhưng trong lòng thì lại không quên bồi thêm một câu, ta phi, thật là biết cách đóng kịch, đúng là tiểu nhân dê tiện, vô liêm sỉ, ngay cả con hăn hăn cũng lừa được, nếu hăn đi làm diễn viên phản diện đảm bảo không ai vượt qua được hăn.

Đại hội chiêu thân vốn dĩ là để tìm chồng cho nhị tiểu thư của Thất Tinh Kỳ, nhưng nay lại trở thành đề tài bàn luận của võ lâm, chuyện sôi nổi không phải là chuyện một trong tứ đại mỹ nhân của võ lâm sắp thành thân, mà là người cô ta sắp gả, lại là người có thể có khả năng đánh bại đương kim minh chủ, giành chiếc ghế minh chủ võ lâm, chuyện này chẳng mấy chốc đã đồn đại khắp giang hồ không ai không biết, và tất nhiên cũng đến tay của một nhân vật khác trong câu chuyện này.

“ba” một chưởng vung lên, cả cái bàn đá vỡ làm đôi.

“lập tức truyền lệnh xuyống dưới, tăng cường tất cả phòng bị, lần này ta muốn bọn chúng có đi không có về, nếu làm không được, các người chuẩn bị tinh thần mà chết thay chúng đi” nam tử trung niên trên mặt nổi gân xanh, tức giận run người.

“dạ” cả đám hắc y đang quỳ trên mặt đất sau khi nhận lệnh lập tức lui ra.

Muốn giành chiếc ghế minh chủ của ta sao, để xem các ngươi có mạng mà giành không đã, trong mắt nam tử trung niên không giấu nổi sát khí cùng thù hận, võ lâm lại sắp xảy ra một trận tinh phong huyết vũ không thể tránh khỏi.

36. Chương 36: Đại Hội Võ Lâm (1)

Đại hội võ lâm, năm năm tổ chức một lần, là thời điểm để nhân sĩ giang hồ tụ hợp, giải quyết ân oán, kết bằng hữu, và điều quan trọng hơn nữa chính là tranh giành chiếc ghế minh chủ võ lâm. Đám người của tiểu Nguyệt đã sắp đến gần nơi tổ chức đại hội võ lâm, trên đường đi họ gặp thêm được rất nhiều cao thủ, không khí vô cùng náo nhiệt.

“oa, đây chính là giang hồ trong truyền thuyết a, thật náo nhiệt” Thiên Vy hí hửng vô cùng, trước đây toàn thấy trên tivi, bây giờ được tận mắt chứng kiến, đúng là cảm giác khác hẳn.

“đúng là rất náo nhiệt a, lần này chúng ta nhất định phải thừa cơ quây cho đã, nếu không thật uổng công lặn lội đến đây” Ngọc Nhi cũng hưởng ứng theo.

Ai nấy đều có gương mặt hí hửng, duy chỉ có tiểu Nguyệt là chỉ cười nhẹ, ngoài ra không có bất kỳ phản ứng gì khác, người xưa nói thiên hạ rộng lớn, nếu là có duyên nhất định sẽ gặp lại, và quả thật đúng là như vậy, tại đại hội võ lâm lần này họ đã gặp lại một người nữa.

“Ôn tướng quân chúng ta lại gặp nhau rồi” một giọng nói vô cùng quen thuộc từ đằng sau họ vang lên.

“vương gia, đã lâu không gặp” Thuận Minh cũng theo lễ phép chấp tay chào, người đến không ai khác chính là Liên Thành, tứ vương gia của Lãnh Ngạo Quốc này, lần này phụng mệnh hoàng đế thay mặt triều đình

đến đây tham dự đại hội võ lâm, nói là tham dự thật ra mục đích thật sự là giám sát, vì tránh cho võ lâm có cơ hội tạo phản, chuyện này chỉ cần kẻ có đầu óc đều có thể nhìn ra.

“Giang cô nương chúng ta đúng là có duyên, thiên hạ rộng lớn, thật không ngờ trong biển người bao la, chúng ta lại có cơ hội gặp lại” Liên Thành vừa nhìn thấy Ngọc Nhi đã vui mừng ra mặt, ở đây ai cũng nhìn ra được hẳn là có ý với Ngọc Nhi.

“không dám, thảo dân chẳng qua chỉ là bình dân bá tánh, làm sao có thể quen biết vương gia” Ngọc Nhi trong lòng mắng thầm, tối vô tình để vương gia, người trong hoàng thất không ai tốt hết.

“ách” thái độ của Ngọc Nhi làm cho Liên Thành hơi ngượng ngùng, cứ nghĩ sẽ từ từ tìm cách tiếp cận giai nhân, nhưng xem ra bắt đầu không được tốt lắm rồi.

“vương gia hình như ngài cũng đến đại hội võ lâm, chi bằng chúng ta cùng lên đường, dù sao cũng là chỗ quen biết, không biết ngài có ngại không” tiểu Nguyệt giọng nói nhẹ nhàng, nhưng Thừa ân và Ngọc Nhi đều nhìn ra được tiểu Nguyệt nhất định là có mưu mô gì đó, xem ra là muốn tìm thêm một người trợ giúp rồi.

”đương nhiên là được, tại hạ cầu còn không kịp nữa là” Liên Thành vui mừng khôn xiết, như vậy chẳng phải hẳn sẽ có cơ hội tiếp cận giai nhân hay sao.

Thừa Ân và Ngọc Nhi cười cười, tên này mắc bẫy rồi mà không hay, cả hai cùng trao đổi bằng ánh mắt. Thừa Ân: ‘xem ra lần này nam nhân kia chết chắc rồi’, Ngọc Nhi: ‘ai bảo hắn động ai không động dám động vào nam nhân của tiểu Nguyệt nhà ta làm gì, đáng đời’, Thừa Ân: ‘đã nghĩ ra muốn đối phó với hắn thế nào chưa’, Ngọc Nhi: ‘đương nhiên là cho hắn chết không toàn thây rồi’, Thừa Ân: ‘tại sao không giữ hắn lại từ từ hành hạ’, Ngọc Nhi: ‘không rảnh, cũng không có thời gian, cho nên giải quyết nhanh gọn, hơn nữa tên khốn đó cũng là cha của Đông Phương Tuấn, nên cho hắn chút mặt mũi chứ’, Thừa Ân: ‘ờ, vậy cũng được’.

Mọi chuyện bắt đầu từ khi tiểu Nguyệt, Thừa Ân, Ngọc Nhi và Thiên Vy thông qua việc lén lút điều tra, và tất nhiên không thể thiếu sự trợ giúp của đám người phản quan nơi địa phủ và cộng thêm một số quen biết của gia tộc Linh thị mà có được manh mối, từ đó liên kết các sự việc lại và đã phát hiện ra một bí mật, bí mật của sự thật 20 năm trước.

20 năm trước, phụ thân của Đông Phương Tuấn và phụ thân của Lưu Phương cùng phụ thân của Dương Tử Phong vốn là bằng hữu thân thiết, nhưng sau khi phụ thân của Dương Tử Phong cưới Tạ Huệ Mẫn, cũng tức là mẫu thân Dương Tử Phong thì tình cảm của phụ thân Dương Tử Phong và phụ thân Đông Phương Tuấn bắt đầu rạn nứt, nguyên lai phụ thân Đông Phương Tuấn và Tạ Huệ Mẫn vốn lưỡng tình tương duyệt, cứ nghĩ sẽ được ở bên nhau, nào ngờ phụ thân Tạ Huệ Mẫn vì tham phú quý đã đem con gái mình gả cho nhà họ Dương, do lúc này phụ thân của Đông Phương Tuấn vẫn chưa có địa vị gì, chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, nên phụ thân của Tạ Huệ Mẫn đã phản đối hai người, lúc đầu phụ thân Lưu Phương biết được chuyện này, vốn định giúp hai người họ bỏ trốn, nhưng khi phụ thân của Tạ Huệ Mẫn chạy đến nhà cầu xin, khóc lóc kể lể, bảo rằng nếu không có hôn sự này, thì không thể nào mượn được sự giúp đỡ của Dương lão gia (cũng tức là ông nội của Dương Tử Phong), đến lúc đó nhà họ Tạ nhất định sẽ tán gia bại sản, ông còn lôi cả việc trước đây mình từng giúp đỡ cho Lưu gia ra để cầu xin phụ thân Lưu Phương, còn dọa nếu phụ thân Lưu Phương giúp hai người họ bỏ trốn thì sẽ tự sát, bức tử ân công của nhà mình, để xem phụ thân Lưu Phương sau khi chết làm thế nào đối mặt với cha mình, cho nên phụ thân Lưu Phương đành mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện này, kết quả Tạ Huệ Mẫn đã được gả cho phụ thân của Dương Tử Phong. Phụ thân của Đông Phương Tuấn cũng bỏ đi từ ngày đó.

Từ đầu đến cuối chuyện tình cảm giữa Tạ Huệ Mẫn và phụ thân Đông Phương Tuấn, phụ thân của Dương Tử Phong đều không hề hay biết, sau khi Tạ Huệ Mẫn sinh hạ Dương Tử Phong, phụ thân Đông Phương Tuấn đã quay lại, nói với Tạ Huệ Mẫn rằng mọi chuyện này đều do phụ thân của Dương Tử Phong bày ra, do phụ thân của Dương Tử Phong thâm thương Tạ Huệ Mẫn từ lâu, nhưng người mà Tạ Huệ Mẫn yêu lại là mình, nên phụ thân Dương Tử Phong mới nghĩ ra việc trợ giúp cứu vớt gia sản Tạ gia ép cha nàng gả nàng cho hắn, sau đó phụ thân Đông Phương Tuấn còn giết chết phụ mẫu của Lưu Phương giả họa cho phụ thân Dương Tử Phong, mục đích là trả thù việc năm đó phụ thân Lưu Phương không chịu giúp mình, và người ra tay chính là hai vị sư phụ của Ngọc Nhi, do họ bị lừa, cho rằng phụ thân Lưu Phương là kẻ ham

phụ quý bán đứng bạn bè, cho nên nhất thời bị phụ thân Đông Phương Tuấn mua chuộc mà giết người giúp hấn. Kết quả đã gây ra mối thù của ngày hôm nay giữa Lưu Phương và Dương Tử Phong. Tạ Huệ Mẫn thì hoàn toàn tin tưởng lời nói của phụ thân Đông Phương Tuấn nên đã lên hạ được vào trà của phụ thân của Dương Tử Phong để có thể cùng phụ thân Đông Phương Tuấn bỏ trốn, nhưng bà không hề biết rằng sau đó phụ thân Đông Phương Tuấn đã quay lại giết phụ thân Dương Tử Phong, vốn hấn cũng định ra tay trừ khử cả Dương Tử Phong, nhưng lúc đó cũng may có sư phụ Dương Tử Phong và Mạc tiên sinh đến kịp nên hấn vẫn chưa có cơ hội ra tay, sau khi Tạ Huệ Mẫn bỏ đi đã thành thân với phụ thân của Đông Phương Tuấn và đã sinh ra hấn, nếu tính ra thì Dương Tử Phong và Đông Phương Tuấn chính là huynh đệ ruột cùng mẹ khác cha.

Sự thật này thật là làm cho đám người tiểu Nguyệt sửng sốt, thật không ngờ tất cả mọi chuyện này đều là do một nữ nhân mà ra, thật đúng là ‘hồng nhan họa thủy mà’.

Đương nhiên những chuyện này họ vẫn chưa nói cho ai biết, vì họ đều đã có kế hoạch cho tất cả mọi chuyện, nên phải đợi đến khi đại hội võ lâm bắt đầu, họ sẽ ở trước mặt mọi người trên giang hồ, công bố tội ác của cái kẻ tự xưng là chính phái, kẻ dùng thủ đoạn ngồi được cái ghế minh chủ mấy chục năm nay kia, cho hấn thân bại danh liệt.

Với sự gia nhập của Liên Thành, đoàn người đã nhanh chóng lên đường, do Liên Thành là do tiểu Nguyệt mời, nên mọi người không ai dám có ý kiến, trải qua hai ngày đi đường cuối cùng họ đã đến được nên diễn ra đại hội võ lâm.

37. Chương 37: Đại Hội Võ Lâm (2)

Đúng là có thể lực, có tiền thì chuyện gì cũng xong, câu nói này, bây giờ Thiên Vy mới hoàn toàn thấy được lợi ích của việc này, trước đây cứ nghĩ rằng, chỉ cần có cuộc sống tự do tự tại, không tranh giành, không thẹn với lương tâm, vật chất hoàn toàn không quan trọng, nhưng đôi lúc trong cuộc sống cũng có nhiều chuyện cần dùng tiền để giải quyết, nếu ra đường mà không mang tiền, thì vấn đề ăn uống, nghỉ ngơi, không thể nào giải quyết được.

“heyyy

~, đúng là có nhiều tiền thật sướng mà” Thiên Vy từ lúc vào nhà trọ đã bắt đầu than thở đến giờ.

“nè hôm nay cậu bị làm sao vậy, sao từ sáng đến giờ cứ thấy cậu than thở hoài vậy” Ngọc Nhi chau mày, quan tâm hỏi thăm, cô nương này rốt cuộc hôm nay có tâm sự gì đây, thường ngày đều tươi cười hơn hở mà, sao hôm nay cứ than ngán thở dài hoài vậy ta, hay là.....

“Thiên Vy, cậu thất tình à”

“phụt.....” một câu nói của Ngọc Nhi làm Thiên Vy đang uống trà phun cả ra ngoài, và người đối diện với nàng hiện giờ hoàn toàn hững hờ, người đó không ai khác chính là Lưu Phương.

“xin...xin lỗi, ta không phải cố ý, xin lỗi...” Thiên Vy luống cuống tay chân, cầm lấy khăn tay giúp Lưu Phương lau trà trên mặt.

“không cần” Lưu Phương bực tức từ chối, không hiểu sao từ ngày gặp nữ nhân này, ở bên cạnh nàng ta mình luôn gặp chuyện không may.

‘Lúc ở Đào Hoa Nguyên, vì cô ta hậu đậu, đập trúng cơ quan, vì cứu cô ta, xem chút mình đã bị phé cả cánh tay’

‘ gần đến đại hội, nghĩ chân trong rừng, cô ta không biết đi đứng thế nào, cả người lại ngã nhào lên người mình’

‘hôm nay, cố tình ngồi cách xa cô ta ra, kết quả là lãnh cả một họng trà’

Nữ nhân này thật đúng là, không biết cô ta có phải là khắc tinh của mình không nữa, phiền chết, nhưng không hiểu sao bản thân mình lại không ghét mỗi phiền phức này, mà ngược lại còn.....

“xin lỗi, ta thật sự không phải cố ý mà, cùng lắm là ta làm dơ áo của huynh, ta giúp huynh giặt lại được không” Thiên Vy tỏ ra vô cùng áy náy.

“không cần ta tự làm được” nói xong không đợi Thiên Vy phản ứng, đã tự mình bỏ về phòng.

“nè, ta thật sự không phải cố ý mà” Thiên Vy vẫn không chịu từ bỏ, kiên quyết bám theo.

“hai người họ có cơ hội trở thành một đôi” Thừa Ân cười nhẹ lên tiếng.

“một người chuyên tạo rắc rối, một người chuyên giải quyết rắc rối, quả thật rất xứng đôi” tiểu Nguyệt cũng gật đầu tán thành.

“vậy thì làm mai cho hai người họ đi” Ngọc Nhi lập tức tươi cười, đưa ra ý kiến.

“ta tán thành” Tử Phong trong trường hợp này là hoàn toàn tán thành, như vậy sẽ bớt đi một kẻ tranh giành Nguyệt nhi của hắn.

“được, vậy thì quyết định như vậy đi, tìm cách kết hợp hai người họ lại” Ngọc Nhi lập tức vỗ tay quyết định, ở đây cũng không ai có ý kiến gì khác.

Do Đông Phương Tuấn phải quay về nhà chuẩn bị giúp đại hội võ lâm với lão cha hắn nên cáo từ trước, còn lại mọi người đều vì kế hoạch này mà có góp sức, nhóm nữ nhân thì chịu trách nhiệm Thiên Vy, còn nhóm nam nhân thì chịu trách nhiệm về phía Lưu Phương.

“Thiên Vy cậu thấy Lưu Phương thế nào” Ngọc Nhi không dài dòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“hắn hử, dù lạnh lùng, nhưng là người tốt, dù người ngoài nói hắn là đại ma đầu, nhưng tớ cảm thấy hắn không xấu chút nào, cậu biết không từ trước đến giờ tớ là kẻ hay gây ra chuyện, lúc còn đi học thường hay làm việc bất cẩn, bởi vậy hay bị Ân ca mắng lắm, từ trước đến giờ tớ là người hay gặp xui xẻo, ở Đào Hoa Nguyên lúc chúng ta thất lạc, tớ sơ ý chạm vào cơ quan, xem chút mất mạng là hắn đã cứu tớ, nếu không lúc đó chắc tớ trở thành con nhím mất rồi, còn có lần đó ở trong rừng tớ đi đứng bất cẩn, sơ ý vấp té, cứ tưởng là đã nằm đo đất, cũng may có hắn đỡ tớ, nếu không e rằng tớ đã bị hủy dung rồi, hơn nữa...hơn nữa lúc ngã vào lòng hắn tim của tớ cứ đập loạn cả lên từ trước đến giờ, chưa từng có nam nhân nào làm cho tớ có phản ứng như vậy cả” nói đến đây Thiên Vy không khỏi cảm thấy đỏ mặt.

“nga thế có nghĩa là cậu thích hắn rồi” tiểu Nguyệt lập tức đưa ra nhận định.

“không...” Thiên Vy vừa định phản bác.

“cái gì mà không, chỉ có thích thì cậu mới có phản ứng đó thôi, tớ hỏi cậu, khi cậu ở cạnh hắn cậu rất vui đúng không” Ngọc Nhi lập tức chặn họng không cho Thiên Vy có cơ hội nói tiếp.

“ừm , rất vui”

“lúc này cậu nói khi ngã vào người hắn, cậu cảm thấy tim đập nhộn nhịp, đỏ mặt, mà không có bất kì nam nhân nào cho cậu cảm giác đó”

“đúng”

“đây gọi là động lòng, chỉ có động lòng người mới ngượng ngùng a” Linh Nhi cũng cho ý kiến, nhớ lúc nàng ở cùng Ân ca cũng thế.

“thật ...thật vậy sao, ta động lòng với hắn sao”

“đúng vậy” cả đám nữ nhân cùng đồng thanh khẳng định. Khiến cho Thiên Vy không khỏi suy nghĩ, nàng thật sự động lòng thích hắn hay sao...

“ta không thích nàng, các người biết người ta thích là ai mà” trái lại bên này, Lưu Phương lại kiên quyết phản bác.

“người không thích tiểu Nguyệt, sở dĩ như vậy là vì người lắm tưởng, người luôn cho rằng chỉ cần có thể cướp được tiểu Nguyệt đi, sẽ khiến Tử Phong đau khổ, như vậy so với giết hắn càng thâm hơn, nhưng do tiểu Nguyệt lại không có thái độ với người, cho nên người này sinh lòng chinh phục, muốn có cho bằng được, nhưng người lại lắm tưởng đó là tình yêu, từ đầu đến cuối người chưa từng yêu muội ấy” Thừa Ân kiên

nhấn giải thích với cái kẻ vẫn một mực cố chấp trước mặt, nếu không phải Linh nhi của hần năn nỉ, hần cũng không hơi đâu mà quản những chuyện này.

“người nói vậy, ta là thích nàng ấy...ta” Lưu Phương cố gắng phản bác, nhưng lại bị Thừa Ân tiếp tục ngắt ngang.

“lúc ở cạnh Thiên Vy người có vui không”

“ta...”

“trả lời ta”

“có một chút”

“ta nhớ trước đây con bé ngốc đó từng té ngã vào người người một lần, lúc đó khi ôm nó trong lòng, người có cảm giác gì”

“rất ấm áp, rất mềm mại, hơn nữa lúc nàng ấy rời khỏi ta cũng cảm thấy mất mát”

“còn có đâu”

“còn có lúc ở Đào Hoa Nguyên, ta nhìn thấy nàng ấy xem bị ám khí làm bị thương, lúc đó ta đột nhiên cảm thấy tim mình ngừng đập, không nghĩ nhiều xông lên cứu nàng ấy, dù lúc đó bọn ta quen biết chưa được bao lâu, nhưng sau đó ta đã tự hỏi mình, tại sao mình có thể vì một nữ nhân mới quen mà mạo hiểm như vậy chứ, cho nên ta luôn cố gắng nói với bản thân ta chẳng qua tội nghiệp nàng ta, nên ta mới làm vậy thôi”

“đây gọi là yêu” Tử Phong lạnh lùng lên tiếng, cái tên này đầu với hần bao nhiêu năm, cứ tưởng hần thông minh, nào ngờ lại là một tên ngốc, có như vậy cũng không biết.

“đúng vậy, nhớ lúc ta cùng Ngọc Nhi quen biết, ta cũng có cảm giác này, ta lúc đó cứ nghĩ nàng ấy là nam nhân, nên không dám thổ lộ, nhưng sau đó ta đã nghĩ yêu thì yêu, chỉ cần nói ra, bản thân vui vẻ, thì cho dù có sao đi nữa, cũng không cảm thấy hối hận” Thuận Minh nói đến đây, gương mặt dịu dàng tươi cười.

Bên cạnh Liên Thành nghe vậy thì trong lòng đã dần hiểu rõ, mấy ngày nay dù chỉ mới tiếp xúc, nhưng y có thể nhìn ra được tình cảm của hai người họ đã vô cùng sâu đậm, người ngoài vốn không có thể chen vào được, xem ra hần đã không còn hy vọng, nhưng mà vẫn còn có thể làm bằng hữu chứ nhỉ.

“ta...ta thật sự thích nàng ta sao...” Lưu Phương ngồi thẩn thờ, lăm lăm một mình.

“thật ra người vốn không cần tranh giành với Tử Phong, hai người vốn không phải kẻ thù, hơn nữa hai người còn có chung kẻ thù nữa” Thừa Ân nhìn bộ mặt ngu ngốc của tên này thật sự không thể chịu được, thôi thì để cho hần giải tỏa khúc mắc trong lòng đi, như vậy sẽ dễ dàng hơn.

“đại ca, huynh nói vậy là có ý gì” Tử Phong lên tiếng thắc mắc.

Thừa Ân liền đem mọi chuyện điều tra được kể cho họ nghe, vốn dĩ định tạm thời không nói cho họ biết, nhưng dù sao họ cũng là người trong cuộc, hơn nữa đây cũng là mối thù của họ cũng nên để họ đích thân báo mới đúng, nên quyết định đem mọi chuyện nói hết ra.

Sau khi nghe xong, mọi người đều vô cùng phẫn nộ, không ngờ trên đời lại có kẻ vô sỉ như vậy.

“Tử Phong, quay về tìm tiểu Nguyệt, chuyện gì cũng cần bàn bạc với muội ấy, đừng manh động có hiểu chưa, cậu đừng quên bây giờ cậu không còn một mình nữa” Thừa Ân nhìn thấy trong mắt Tử Phong dấy lên thù hận, thì lên tiếng khuyên ngăn, để tránh y không khống chế được mà làm chuyện ngu xuẩn.

“ta đã biết” Tử Phong cố gắng kìm chế bản thân mình lại, Thừa Ân nói đúng bây giờ y không còn một mình nữa, y còn có Nguyệt nhi, y phải chăm sóc nàng nữa.

“được rồi, chuyện chúng ta cần làm, đã làm xong rồi, nên đi thôi, để hần tự mình suy nghĩ đi” nói xong Thừa Ân dẫn đầu rời khỏi, mọi người cũng theo sau ra, để lại Lưu Phương một mình trong phòng ngồi thẩn thờ.

“ta thật sự thích hẳn sao” Thiên Vy một mình đi dạo trong rừng, tự mình hỏi đi hỏi lại, mấy ngày nay tâm trạng của nàng luôn bị vấn đề này làm cho rối bời cả lên. Nàng lại nhớ đến câu nói mà bọn Ngọc Nhi đã nói, tất cả đều đúng với tâm trạng của nàng, hey

~~ xem ra là thật rồi.

“được rồi, thích thì thích, ai sợ ai chứ” Thiên Vy quyết định thừa nhận với tình cảm của bản thân mình, đang định quay về thì đột nhiên nghe được tiếng đánh nhau cách đó không xa.

Nàng tiến lại gần, thì nhìn thấy Lưu Phương đang đánh nhau với một đám hắc y, nàng không nghĩ nhiều lập tức xông ra hỗ trợ, dù chỉ có hai người, nhưng do cả hai đều là cao thủ, nên phía hắc y cũng không chiếm được thế thượng phong đành rút lui.

“huynh không sao chứ”

“nàng không sao chứ” cả hai cùng đồng thanh hỏi đối phương

“ta không sao” cả hai đều đồng thanh trả lời, nhưng nhất thời không khí lại trở nên im lặng, không ai nói gì.

“ta có chuyện muốn nói với huynh/ nàng” cả hai lại một lần nữa đồng thanh.

“nàng nói trước đi”

“huynh nói trước đi”

“nàng trước đi”

“không huynh nói trước đi”

“được vậy ta nói trước, mấy ngày nay ta đã suy nghĩ rất nhiều, có lẽ Lãnh Thừa Ân nói đúng, tình cảm của ta đối với tiểu Nguyệt từ trước đến giờ chẳng qua là ganh tỵ với Dương Tử Phong, cộng thêm việc ta không chiếm được nàng ấy, nên ta mới kiên quyết có được nàng ấy, làm cho ta lầm tưởng đó là tình yêu, nhưng có lẽ ta thật sự đã lầm”

“òh, thế thì có liên quan gì đến ta”

“ta ...ta, họ nói người ta thích là nàng” Lưu Phương nói đến đây thì tỏ ra ấp úng, hẳn chưa từng cảm thấy làm người thất bại như vậy.

“họ cũng nói với ta như vậy” Thiên Vy cũng buột miệng nói ra câu nói trong lòng mình, nhưng câu nói vừa ra khỏi miệng nàng lập tức đỏ mặt, muốn tìm một cái lỗ để chui cho rồi.

“xem ra họ còn hiểu chúng ta hơn bản thân chúng ta” nhưng ngược lại Lưu Phương trấn định hơn nhiều.

“có lẽ, cái này gọi là người ngoài cuộc thì sáng còn người trong cuộc thì tối, họ ở ngoài nhìn vào thì sẽ rõ hơn chúng ta”

“cũng có thể”

“huynh ...huynh có muốn cùng ta đi dạo phố không” Thiên Vy nói hết can đảm nói ra những gì mình nghĩ.

“nếu nàng muốn đi, ta sẽ đi cùng nàng” cứ xem như đây là cơ hội cùng nàng tìm hiểu vậy.

(TT: ôla, *tung hoa*, đốt pháo ăn mừng, lại thêm một cặp thành rồi ăn mừng đi thôi).

Hai người cười vui vẻ rời khỏi rừng vào thị trấn đi dạo suốt ngày, còn mua rất nhiều thứ, vừa về đến là đã bị mọi người nhìn chăm chăm, Thiên Vy đỏ mặt xấu hổ, cũng may nhờ Lưu Phương đứng ra giải vây, nhưng sau đó họ lại bắt đầu nghiêm túc lại để giải quyết vấn đề chính đáng, xem ra nam nhân kia đã chịu không nổi mà ra tay trước rồi, hôm nay đã cho người tấn công Lưu Phương trước, ngày mai đại hội võ lâm xem ra sẽ đầy sóng gió đây.

38. Chương 38: Đại Hội Võ Lâm (3)

“Đại hội võ lâm trong truyền thuyết đúng là danh bất hư truyền nha, Ân ca lần này huynh nhất định phải giành cho được chiếc ghế minh chủ đó” Ngọc Nhi vẻ mặt đầy lòng tin nhìn Thừa Ân tươi cười, nam nhân kia lần này gặp phiền phức rồi.

“được nếu ta làm được minh chủ, thì sẽ được thưởng gì” Thừa Ân vẻ mặt lộ ra vẻ bồn chồn hiềm thấy.

“bạn muội sẽ giúp huynh tổ chức một hôn lễ có một không hai” Ngọc Nhi đầy tự tin trả lời, về việc tổ chức tiệc tùng này, nàng hoàn toàn có tự tin.

“không được, cái đó để tổ làm cho, hôm đó các người ba cặp cùng tổ chức luôn đi, vậy mới náo nhiệt, đại ca và Linh nhi, cậu và Thuận Minh, Thiên Vy và Lưu Phương, gộp lại làm một lần tổ chức cho xong đi” tiểu Nguyệt ngay lập tức cướp lời.

“ý kiến hay, làm cùng lúc cho đỡ tốn công, bọn ta sẽ cùng tham gia tổ chức giúp cho” đột nhiên từ phía sau họ vang lên một giọng nói vui mừng, đây quen thuộc.

Mọi người quay đầu lại, và nhìn thấy ba bóng dáng vô cùng quen thuộc ai nấy cũng vui cười, duy chỉ có Thiên Vy là gương mặt trắng bệch, đây.....đây ...chẳng phải là phán quan và hắc bạch vô thường của địa phủ sao,nhớ lại lần trước nàng do xui xẻo, nên vô tình bị lôi kéo vào thời không môn, nên tình cờ gặp họ, cũng may họ thương tình cho nàng xuyên không, chứ nếu để bị diêm vương phát hiện thì nàng sẽ trở thành cô hồn dạ quỷ mất rồi, nay tại sao họ lại xuất hiện ở đây, không lẽ là diêm vương phái họ đến bắt nàng sao, nghĩ đến đây nàng không khỏi sợ hãi, cả người nép sát lại gần Lưu Phương, níu chặt lấy tay hắn.

Lưu Phương cũng cảm nhận được sự khác lạ của nàng, khi xoay lại nhìn thì chỉ thấy tiểu nhân nhi bên cạnh hắn gương mặt tái xanh, trong có vẻ rất sợ hãi.

“nàng làm sao vậy” Lưu Phương dịu dàng nắm lấy tay nàng ân cần hỏi thăm, nhưng khi chạm vào làm cho hắn vô cùng ngạc nhiên, tay nàng giờ đây lạnh như băng, khuôn mặt tái nhợt, đây rốt cuộc là sao, chẳng phải khi nãy còn tốt lắm sao.

“ta....ta” Thiên Vy sợ hãi, lắp bắp không nói nên lời.

“cậu làm sao vậy” tiểu Nguyệt cũng cảm thấy sự khác thường của nàng nên tiến lại gần hỏi thăm.

Thiên Vy nhẹ nhàng nói nhỏ vào tai tiểu Nguyệt, tiểu Nguyệt nghe xong, không nói gì, chỉ mỉm cười tiến lại chỗ phán quan, trong lúc này ông ta đang lú lú với đám người Ngọc Nhi, nhìn thấy tiểu Nguyệt đến thì tỏ thái độ tôn kính, điều này khiến cho Thiên Vy trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu Nguyệt nói nhỏ vào tai phán quan mấy câu, ông không nói gì, mà tiến ngay lại chỗ Thiên Vy, mỉm cười thân thiện.

“tiểu cô nương chúng ta lại gặp nhau rồi, cô vẫn còn nhớ ta chứ” phán quan tươi cười thân thiện nhìn Thiên Vy, nhưng lại làm cho nàng càng sợ hơn, không phải chứ, đây không lẽ là nụ cười trước lúc giông bão sắp xảy ra sao.

Thừa Ân nhú mày, cái con a đầu này, thường ngày trời không sợ đất không sợ, sao hôm nay lại sợ phán quan thế này, không chỉ vậy, kể cả những người còn lại cũng là một dấu hỏi lớn.

Tiểu Nguyệt tươi cười tiến lại, biết rằng Thiên Vy chắc chắn là đã nhầm lẫn, nên lôi kéo Thiên Vy và phán quan sang một góc tiến hành giải quyết, để tránh ọi người hoang mang, cho dù có muốn giải thích thì cũng phải đợi đến sau khi đại hội kết thúc, chứ không phải là bây giờ.

Mọi người không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy tiểu Nguyệt tươi cười nói với Thiên Vy vài câu, còn phán quan thì gật đầu, cười đáp trả, sắc mặt Thiên Vy thì lập tức hồng hào trở lại, còn cười tươi đến nỗi nhẩy lên ôm chầm lấy cổ phán quan hôn ông ta một cái vào má, rước lấy ai kia ăn một thùng dấm chua, nhanh chóng kéo nàng lại, dẫn đến mọi người một tràng cười to, nhưng họ cũng hiểu rõ có chuyện gì thì sau đại hội hãy hỏi sao, bây giờ còn không phải lúc.

~~“các vị võ lâm đồng đạo, hôm nay là đại hội võ lâm năm năm tổ chức một lần, trong hôm nay, chúng ta sẽ cùng nhau bầu ra người có đức cá tài, để trở thành người đứng đầu, lãnh đạo võ lâm càng ngày càng đi

lên, nhưng cũng xin nói trước, cũng giống như mọi năm, tỷ thí chỉ mang tính chất so tài, tuyệt không được dùng ám khí, không được giở trò sau lưng, nếu để bị phát hiện lập tức sẽ bị tước bỏ tư cách thi tài” trưởng lão đại hội đứng ra phát biểu ngắn gọn vài câu, ở dưới mọi người hoan hô hưởng ứng, ngay sau khi bài phát biểu chấm dứt, thì dưới đài bắt đầu nhảy lên mấy tên không biết kìm chế, trên đài nhất thời đại chiến hỗn loạn, ta đánh người, người đánh hấn, làm ấy vị tiền bối võ lâm, và mấy kẻ tự xưng danh môn chính phái cười to một trận hả hê, ‘thật là một đám người không biết tự lượng sức mà’, đúng là chỉ biết lên đó làm trò cười mà thôi.

Trong lúc mọi người đang xem náo nhiệt trên đài thì bên dưới, hai toán hắc y đang thay phiên nhau hành động xung quanh, mà không hề có ai hay biết, một toán gài thuốc nổ khắp xung quanh lôi đài, một toán lại ngược lại tháo gỡ thuốc nổ, hoặc là dẫn ngòi nổ đi theo hướng khác, đánh lạc hướng toán kia, sau đó thì ngắt bỏ, toán hành động đặt thuốc nổ hoàn toàn không hề hay biết tất cả thuốc nổ mà mình đặt đều đã bị người ta vô hiệu hóa, sau khi xong xuôi, thì lập tức quay về phục mệnh, nhưng vừa quay lại, thì đã bị một toán hắc y khác kẻ dao vào cổ, không thể nhúc nhích, càng không thể nói chuyện.

“tiểu Nguyệt, bắt đầu rồi” Thừa Ân cười mỉa mai, nhìn theo hướng hàng ghế gần mấy vị trưởng lão, nơi vị minh chủ võ lâm, mặt người dạ thú kia đang thảnh thơi ngồi, mà không hề hay biết rằng mình sắp có đại họa giáng xuống đầu.

“đại ca, tới phiên huynh rồi đó” tiểu Nguyệt hiểu ý, lập tức quay sang nháy mắt với Thừa Ân, lúc này trên đài đã được thay thế bằng những cao thủ đích thực, chương môn các phái, các đại hiệp có tiếng trên giang hồ, họ đều được xem là những cao thủ hàng đầu của võ lâm, Thừa Ân không nói, chỉ cười cười, ngay sau đó phi thân lên đài.

Đám người kia nhìn thấy sự xuất hiện của nam tử lục y trước mặt, ban đầu có chút ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó đã nhận ra thân phận của nam tử này, nên lập tức trấn định lại, có kẻ không chịu được đã phi thân tấn công về phía Thừa Ân, Thừa Ân xem cũng không thèm liếc mắt một cái, một cước đá bay hấn xuống lôi đài, mọi người đều trợn mắt trước màn này, vì người mà y vừa đá bay xuống lôi đài không ai khác, chính là chương môn phái không động, là cao thủ xếp thứ bảy trong số thập đại cao thủ võ lâm, vậy mà nam nhân này di chuyển cũng không thêm di chuyển, chỉ dùng một cước đá đá bay y xuống lôi đài, những kẻ khác thấy vậy bắt đầu chuyển mục tiêu công kích về phía Thừa Ân, nhưng Thừa Ân nửa bước cũng không di chuyển, chỉ dùng hai tay đối phó với đám người này.

Đông Phương Ngạo ngồi trên đài, hàng mi nhíu lại, người này quả nhiên là cao thủ, nếu để hấn tồn tại nhất định sẽ uy hiếp đến chiếc ghế minh chủ của ta, nhất định phải trừ khử hấn, phía dưới này, tiểu Nguyệt nháy mắt với Ngọc Nhi, nàng lập tức hiểu ý, dẫn theo Linh Nhi, Thiên Vy cùng phản quan và hắc bạch vô thường lặng lẽ rời đi, mà ngoài trừ đám người tiểu Nguyệt ra không hề có bất kì ai hay biết.

Trên đài, từng người từng người bị đánh bay xuống, phía dưới mọi người hít một trận khí lạnh, nam tử trên đài vốn không phải người thường, là thần, y nhất định là thần, không có bất kì ai có thể cùng lúc tay không đã bại nhiều cao thủ như thế, trong lịch sử võ lâm điều này chưa từng xảy ra, bên này, Lưu Phương, Đông Phương Tuấn, Thuận Minh, Liên Thành và Dương Tử Phong đều ngạc nhiên, thật không ngờ Thừa Ân lại có võ công cao như vậy, giờ phút này Dương Tử Phong mới biết, trước đây nếu không nhờ có Nguyệt Nhi ngăn cản, e rằng mình đã là ma dưới tay của Thừa Ân rồi, Nguyệt Nhi nói đúng, với bản lĩnh của Thừa Ân, trên đời này vốn không có ai là đối thủ của huynh ấy, không có chuyện gì mà huynh ấy không làm được.

Trải qua gần một canh giờ, giờ phút này chỉ còn lại mình Thừa Ân đứng đó, một thân lục y phát phơ trong gió, là y cao cao tại thượng đứng đó, trên người toát ra khí chất vương giả, mà thậm chí ngay cả con cháu hoàn tất như Liên Thành cũng không sánh bằng, y đứng đó nhìn mọi người, môi nhếch lên, để lộ một nụ cười nhẹ, trong vẻ mặt của y như giấu nấp mọi thứ dưới chân, trên đời này vốn không có thứ gì làm cho y khó khăn được.

“Đông Phương Ngạo, bản thiếu gia chơi chán rồi, tiết mục chính đâu rồi, người mau khai màn đi” Thừa Ân lười biếng, sửa sang lại quần áo, liếc mắt nhìn kẻ tự ỉn lợi hại ở trên kia.

“ha ha ha

” Đông Phương Ngạo ngồi đó, ngửa mặt lên trời cuồng tiếu cười, khiến ọi người ở đây, ngoài trừ những người trong cuộc, hiểu rõ sự tình, không ai hiểu thật ra hai người họ đang nói gì cả.

39. Chương 39: Đại Hội Võ Lâm (4)

“ người quá tự cao rồi đó, các người nghĩ rằng mình hôm nay có thể thoát khỏi đây sao” Đông Phương Ngạo giọng điệu mỉa mai, thái độ vô cùng tự tin.

“Dương Tử Phong, năm đó ta không thể lấy mạng của người, hôm nay 20 năm sau người đừng hòng thoát khỏi đây” Đông Phương Ngạo đôi mắt phần nộ quay sang nhìn Tử Phong, giống, giống lắm, tên nghiệt chủng này càng lớn càng giống cha hắn, tại sao, tại sao ông trời lại bắt công như vậy, tại sao Dương Thiên lúc còn sống cái gì cũng hơn hắn, võ công hơn hắn, gia thế hơn hắn. Ngay cả nữ nhân mà hắn thương nhất cũng bị Dương Thiên cướp đi, hắn không cam tâm, ngày đó khi hai người thành thân, hắn thề hắn nhất định sẽ báo thù và hắn đã làm được, hắn đã giết được Dương Thiên, nhưng lại cho nghiệt chủng này chạy thoát, hôm nay tuyệt sẽ không có chuyện này đâu.

“Đông Phương ngạo, hôm nay chính là ngày chết của người, năm đó người giết chết hơn 50 mạng người của Dương gia ta, trong đó có cả cha ta, hôm nay ta phải thay họ báo thù” Dương Tử Phong, tay nắm chặt thành quyền, hận không thể lập tức xông lên lấy mạng Đông Phương Ngạo.

“ còn có ta nữa, Đông Phương Ngạo, năm đó người vì ích kỷ bản thân, lợi dụng Tung Sơn song lão (sư phụ của Ngọc Nhi), giết chết cha ta, sau đó giả họa cho phụ thân của Dương Tử Phong, nhằm gây nên ân oán hai nhà Dương – Lưu mối thù này ta cũng phải báo” Lưu Phương cũng không kém, trên mặt tràn đầy phần nộ, cả người tỏa ra sát khí dày đặc.

“đây rốt cuộc là có chuyện gì, ai có thể nói cho ta biết có chuyện gì đang diễn ra không” Đông Phương Tuấn hoàn toàn mơ hồ, không hiểu họ đang nói gì, câu nói này của y cũng là tiếng lòng của mọi người.

Thừa Ân nhón miệng cười, từ từ kể lại câu chuyện xưa của 20 mười năm về trước, mọi người ở đây nghe xong, đều tròn mắt ngạc nhiên, phía dưới bắt đầu phát ra những tiếng xì xào bàn tán, tình thế bây giờ chia làm hai phe, mọi phe thì bắt đầu nghị luận về nhân cách của vị minh chủ trên kia, còn một phe thì cho rằng Thừa Ân cấu kết với người của Thất Tinh Kỳ cùng Huyết Ảnh đường, và triều đình (do lúc này họ đi chung với tứ vương gia Liên Thành) có ý đồ giả họa inh chủ, để lật đổ võ lâm.

Nhất thời cả hội trường hỗn loạn thành một mảnh, riêng Đông Phương Tuấn thì ngơ ngác ngồi đó, không thể nào tiếp thu được những gì mình vừa nghe, người cha mà mình kính trọng, người cha mà mình yêu thương, xem như tấm gương để noi theo, lại là người như vậy sao, nhưng mà nếu cha không làm, không có lý do gì bọn họ lại vu oan cho cha, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm những chuyện dư thừa như vậy, vừa rồi họ nói, mẫu thân của Dương tử Phong cũng là mẫu thân của mình, như vậy không lẽ chúng ta là huynh đệ cùng mẹ khác cha sao, hơn nữa cha ta còn là hung thủ giết hại cha huynh ấy, đây ...đây đúng là chuyện nực cười nhất thiên hạ mà.....

~Đình viện tại Đông Phương phủ.

Trong đình, một thiếu phụ đang ngồi, dù đã đứng tuổi, nhưng thiếu phụ vẫn còn rất quyến rũ, trên người toát ra vẻ mị hoặc, nhu mì, cùng dịu dàng yếu đuối, khiến cho người ta muốn yêu thương che chở, thiếu phụ ngồi đó chăm chú theo dõi, hoàn toàn không hề hay biết trong đình đã xuất hiện thêm vài bóng người.

“thật không ngờ Tạ Huệ Mẫn đã qua tứ tuần mà vẫn còn xinh đẹp như vậy, thảo nào năm đó Đông Phương Ngạo lại vì bà ta mà gây ra nhiều thù hận như vậy” Thiên Vỹ lên tiếng cảm thán, thật đúng là hồng nhan họa thủy mà.

“ân, không sai, bà ấy quả thật rất xinh đẹp” Linh Nhi cũng gật đầu đồng ý.

“các người là ai, tại sao có thể xông vào đây, các người có biết đây là đâu, và ta là ai không, các người đừng làm vậy” Tạ Huệ Mẫn nghe giọng nói bất giác giật mình, quay đầu nhìn thấy xuất hiện trong đình giờ phút này là ba nữ nhân xinh đẹp, và hai nam nhân cùng một nam tử trung niên đang đứng đó.

“đương nhiên biết a, bà là Tạ Huệ Mẫn, phu nhân của minh chủ võ lâm đương nhiệm Đông Phương Ngạo, mẫu thân của trang chủ Thần Kiếm sơn trang Đông Phương Tuấn” Ngọc Nhi tươi cười đáp lời, trong mắt lóe lên sự khinh thường, giọng nói thì đầy mỉa mai.

“ngươi,nếu các người để biết ta là ai thì ta khuyên các người nên nhanh chóng rời khỏi đây.....nếu không.... nếu để tướng công và con trai ta biết được họ....họ sẽ không tha cho các người đâu” Tạ Huệ Mẫn, khuôn mặt tái xanh, giọng nói đầy sợ hãi.

“nga, ta sợ quá, ta sợ quá a” Ngọc Nhi bám vào Thiên Vy, tỏ vẻ sợ hãi, nhưng vẫn không dấu được dáng vẻ đùa cợt.

“ngoan ngoan, không cần sợ a, mặc xác bà ta nói gì, dù sao chồng và con bà ta cũng không thể nào dát mặt đến đây cứu bà ta được đâu” Thiên Vy cũng tỏ vẻ an ủi, nhưng trong giọng nói lại là thái độ cùng vui đùa, và trêu chọc.

“các người...rốt cuộc các người muốn gì” Tạ Huệ Mẫn giọng nói run run, đầy hoảng sợ.

“không có gì, chỉ muốn cho ngươi gặp một vài vị cố nhân mà thôi” Linh Nhi cười nhẹ nhàng băng quơ đáp lời.

“cố nhân” Tạ Huệ Mẫn trên mặt tràn đầy nghi vấn.

Ngọc Nhi vẫy tay ra hiệu, phía sau hắc, bạch vô thường mỗi người trong tay cầm một cây ô vươn ra, còn phán quan thì nhấc tay, lấy từ trong ống tay áo ra một quyển sổ, điểm điểm lên đó, miệng thì lầm bầm, chẳng mấy chốc ở dưới tàn của hai cây ô xuất hiện hai luồng ánh sáng trắng, sau khi ánh sáng nhạt dần, thì xuất hiện hai bóng người, Tạ Huệ Mẫn vừa nhìn thấy thì trợn mắt há hốc mồm.

“cha, Lưu Tinh ca ca (cha Lưu Phương), không phải hai người đã chết rồi sao..., làm sao có thể....”

“Mẫn nhi, cha thật sự đã chết, hiện giờ con nhìn thấy chỉ là linh hồn của cha mà thôi, phán quan đại nhân hôm nay đưa cha đến đây chỉ để cho con thấy được bộ mặt thật của Đông Phương Ngạo, giúp con có thể sớm ngày tránh xa tên cầm thú đó” lão nhân gia nhẹ nhàng khẽ gọi tên nàng, còn người còn lại chỉ đứng đó, không nói tiếng nào.

“đây, đây rốt cuộc là sao” Tạ Huệ Mẫn, gương mặt đầy nghi vấn quay sang hỏi Ngọc Nhi.

“muốn biết thì tự ngươi đi mà hỏi họ” Thiên Vy giọng điệu lạnh lùng trả lời.

Tạ Huệ Mẫn quay sang nhìn cha và Lưu Tinh, chờ đợi họ trả lời, Tề phụ, ngược lên nhìn con gái, đôi mắt đầy vẻ hối hận từ từ kể lại chuyện của 20 năm về trước, Tạ Huệ Mẫn nghe xong bàng hoàng, không tin, liên tục lắc đầu phủ nhận, nhưng Lưu Tinh bên cạnh có thể đứng ra làm chứng cho những gì Tề phụ nói hoàn toàn là thật, lúc này trong ô lại xuất hiện thêm hình bóng của một người nữa, người này không ai khác chính là Dương Thiên, tướng công trước của Tạ Huệ Mẫn và cũng là phụ thân của Dương Tử Phong, Tạ Huệ Mẫn trong lòng tràn ngập áy náy nhìn nam nhân trước mặt, nàng thật sự không thể mở miệng nói lời nào với hắn, cả đời này của nàng đều không thể bù đắp những chuyện đã gây ra cho hắn, nếu có kiếp sau nàng nguyện làm trâu ngựa đền bù cho hắn, hắn đứng đó, không nói lời nào, nhưng ánh mắt đó cho nàng biết rằng, hắn là đang hỏi nàng, tại sao lại đối xử với hắn như vậy, nhưng nàng thật sự không biết, nàng thật không ngờ Ngạo lại làm ra những chuyện này, thậm chí đến cả cha nàng hắn cũng không buông tha, tất cả những chuyện này đều do nàng mà ra, nàng không thể để nó cứ tiếp tục tái diễn nữa, nàng phải ngăn hắn lại, để tránh cho hắn tạo thêm nghiệp chướng nữa, nghĩ là làm, nàng lập tức chạy ngay đến nơi đang diễn ra đại hội vô lâm, mọi người nhìn theo Tạ Huệ Mẫn chạy đi cũng không ngăn lại, chỉ cười nhẹ, sau đó lặng lẽ theo sau.

~~~Bên ngoài lúc này đang lâm vào một trận hỗn chiến, người của các bang phái chia làm hai phe, một phe tin vào câu chuyện của Thừa Ân ủng hộ họ, một phe thì đứng về phía mình chủ, nên giờ đây tình hình vô cùng rối ren, hỗn loạn.

“Đông Phương Ngạo, ngươi là tên tiểu nhân đê tiện, bỉ ổi vô sỉ, hôm nay chính là ngày chết của ngươi, chịu chết đi” Lưu Phương giờ đây trong lòng chỉ nghĩ đến mục đích duy nhất là báo thù, y bất chấp rủi cuộc mình có phải là đối thủ của Đông Phương Ngạo hay không, liều mình xông lên đánh với ông ta, bên này Dương Tử Phong cũng không nhẫn nhịn được nữa, rõ ràng đã hứa với Nguyệt Nhi là hắn sẽ nhẫn, nhưng hắn thật sự không làm được, nên cũng cùng Lưu Phương xông lên.

Phía dưới, đám người tiểu Nguyệt và Thừa Ân đang bị các nhân sĩ về phe Đông Phương Ngạo cầm chân, nên không thể nhảy ra tiếp ứng, dù võ công của họ cao, nhưng do số lượng người quá đông, hơn nữa họ đã

nhiều lần dùng linh lực, nếu lạm dụng quá sẽ vi phạm thiên điều, nên nhất thời đành bắt lực nhìn hai người kia liệu mình xông lên đấu với Đông Phương Ngạo.

Lưu Phương và Dương Tử Phong cùng nhau hợp sức đối chọi với Đông Phương Ngạo nhưng do võ công không bằng, nên chẳng mấy chốc đã rơi vào thế bị động, Đông Phương Ngạo thừa cơ, tung một chương về phía Tử Phong.

“không”

“không”

40. Chương 40: Đại Kết Cục

Là nó, dù đã 20 năm không gặp, nhưng nó thật sự rất giống, thật sự rất giống cha nó, ta tuyệt không nhận sai, Phong nhi, là con, đúng là con rồi, ngay từ giây phút xông đến lôi đài chứng kiến cảnh tượng hai nam tử đang cùng giao đấu với Đông Phương Ngạo, Tạ Huệ Mẫn trong lòng đã có cảm giác không yên, đến khi chăm chú nhìn lại,... Không sai, là Phong nhi, là đứa con mà nàng 20 năm trước đã vứt bỏ nó, là nàng 20 năm trước vì ích kỷ của bản thân, vì hạnh phúc của mình nhẫn tâm bỏ rơi nó, hại chết cha nó, thậm chí thiếu chút nữa hại luôn cả nó, là nàng có lỗi với nó, nàng thật sự nợ nó rất nhiều, không thể nào trả hết được, nay lại tận mắt chứng kiến cảnh con mình bị nam nhân mà mình thương yêu đánh trọng thương lại bất lực đứng đó không thể làm gì, giờ phút này Tạ Huệ Mẫn cảm thấy trời đất quay cuồng, là ta sai, chính ta gây ra tất cả những chuyện này, nếu không có ta, mọi chuyện đã không đi đến ngày hôm nay, ông trời ơi...Nếu ông có trừng phạt thì hãy trừng phạt con, đừng làm liên lụy đến con của con, con cầu xin ông.

“Tử Phong” tiểu Nguyệt nhanh chóng phi thân lên đỡ lấy Tử Phong, ôm chặt y vào lòng, nước mắt bất giác rơi xuống

“chàng không sao chứ, chàng đừng làm thiếp sợ mà, chàng tuyệt đối không được có mệnh hệ gì, nếu chàng có chuyện gì, bảo thiếp làm sao có thể một mình sống tiếp đây” tiểu Nguyệt hai tay siết chặt lấy Tử Phong, nước mắt cứ vậy mà rơi xuống, mọi người đều không hề lường trước được sự tình sẽ diễn biến theo chiều hướng này.

“Phong nhi, Phong nhi, con sẽ không sao đâu, con sẽ không sao đâu, ta còn chưa có cơ hội bù đắp lỗi lầm ta đã gây ra cho con, con tuyệt đối không được có chuyện gì, con có nghe thấy không? Con tuyệt đối không được có chuyện gì” Tạ Huệ Mẫn cũng hoảng hốt chạy lại nắm chặt lấy tay của Tử Phong, khóc lóc cầu xin.

“Nguyệt nhi...ta không sao, nàng đừng lo” Tử Phong lạnh lùng hất tay Tạ Huệ Mẫn ra, dịu dàng lau đi lệ trên mặt tiểu Nguyệt, mỉm cười trấn an nàng.

“hắn không sao, không chết được đâu mà lo, tiểu muội, muội quan tâm tất loạn rồi” Thừa Ân tiến lên vì Tử Phong bắt mạch, phát hiện ngoài trừ mạch đập có chút hoảng loạn ngoài ra không có gì đáng ngại.

“làm sao có thể, vừa rồi rõ ràng ta dùng phân nửa công lực, làm sao mà hắn lại không có sự gì chứ” Đông Phương Ngạo không tin, rõ ràng là trúng một chương vừa rồi của y, thì cho dù là võ lâm cao thủ cũng chỉ còn lại một nửa cái mạng, dù võ công của Dương Tử Phong có cao, cũng không thể không có cơ sự gì. Ở đây mọi người đều chứng kiến cảnh vừa rồi, đều xác thực, nếu trúng một chương vừa rồi của Đông Phương Ngạo nhất định bị trọng thương, nhưng tại sao Dương Tử Phong lại không sao, đây rốt cuộc là có chuyện gì. Đang lúc mọi người còn đang không biết làm sao giải thích chuyện này, thì đột nhiên bên cạnh, tất cả nhân sĩ giang hồ đồng loạt ngã xuống, ngoài trừ những người trong cuộc ra, thì những người còn lại giống như rơi vào giấc ngủ sâu, hoàn toàn không có biểu hiện gì khác thường.

“họ bị làm sao vậy, tại sao đột nhiên lại xỉu hết rồi?” Thiên Vy lên tiếng thắc mắc, đây là chuyện gì a, không lẽ Đông Phương Ngạo hạ độc, không thể nào nhìn vẻ mặt hắn cũng rất ngạc nhiên, tuyệt không phải hắn làm a, đang lúc mọi người còn bàng hoàng thì giữa lôi đài xuất hiện một vầng sáng, ngay sau khi vầng sáng dịu dần, trên lôi đài xuất hiện một nữ tử, thân vận bạch y, dung mạo xinh đẹp, cả người toát ra khí thái thanh lệ, thoát tục, hoàn toàn không giống với nữ nhân bình thường. Tiểu Nguyệt, Thừa Ân nhìn thấy người này thì đều mở to mắt, ngạc nhiên, Ngọc Nhi thì trợn tròn cả mắt, tay run run, không tin chỉ vào nữ nhân trên đài, la lớn

“AAAAAAAAAAAAA

, người, ...người, tại sao người lại ở đây”

“hạ quan phán quan địa phủ/ hắc vô thường/ bạch vô thường tham kiến đại trưởng lão” phán quan và hắc bạch vô thường vừa nhìn thấy nữ nhân lập tức quỳ xuống hành lễ.

“tham kiến đại trưởng lão” tiểu Nguyệt và Thừa Ân cũng nhanh chóng quỳ xuống hành lễ.

“a đầu, mấy năm không gặp, vừa gặp lại, người lại dùng thái độ đó với ta, bộ người không muốn gặp lại ta sao?” nữ tử không hề có biểu hiện gì trước thái độ cung kính của những người kia, ngược lại lại chuyển hướng sang Ngọc Nhi đang như tượng đá đứng đó, giọng điệu nhẹ nhàng vui đùa cùng trêu chọc.

“a, con đâu có đâu, đại trưởng lão, người cũng nên cho họ đứng lên đi” Ngọc Nhi vội vàng dùng tay còn lại, chụp lên ngón tay đang chỉ vào bạch y nữ tử lôi kéo nó xuống, gương mặt tỏ ra tươi cười thân thiện, nhưng trong lòng thì âm thầm kêu khổ, tại sao đại trưởng lão lại chạy đến đây thế này.

“a đầu, đang mắng ta sao?” bạch y nữ tử cười nhẹ, tiếp tục trêu chọc Ngọc Nhi.

“không có a, con nào dám” Ngọc Nhi lập tức cười lấy lòng.

“các người đứng lên cả đi” lúc này bạch y nữ tử mới quay sang để ý đến những người đang quỳ kia.

Mọi người như được đại xá, lập tức đứng lên, nhưng trong lòng khi không khỏi run sợ, đại trưởng lão đích thân đến đây, xem ra lần này phiền phức rồi.

“Nguyệt nhi, chuyện lần trước trên chiến trường, con tự tiện sử dụng linh lực, con giải thích thế nào đây, còn có Ân nhi, lạm dụng linh lực với người vô tội nữa, dù cái cô nương Ngọc Phụng đó quả thật không đúng, nhưng còn cũng không thể dùng thủ đoạn như vậy đối với cô ta, còn ba người các người nữa, bọn chúng không hiểu quy tắc, các người không lẽ cũng không hiểu, vậy mà vẫn dung túng cho chúng nó làm bậy là sao?” bạch y nữ tử lần lượt kể tội từng người một, làm ọi người đều lạnh cả sống lưng, lần này xem ra bị phạt là chắc chắn rồi.

“còn có con nữa Ngọc Nhi, tự tiện vượt qua thời không môn, không được sự cho phép, đã tự ý xuyên không, làm đảo lộn mọi thứ lên, rốt cuộc các người đã biết tội chưa” Ngọc Nhi cứ nghĩ là mình sẽ thoát ai dè thì ra đại trưởng lão lại đem trách nhiệm lớn nhất đổ lên người mình, lần này thê thảm rồi, mọi người đều bị giọng điệu tức giận của đại trưởng lão làm cho sợ hãi, nhất thời đều quỳ xuống nhận lỗi.

“đại trưởng lão, Ân nhi là huynh trưởng, không quản muội muội chu đáo, để nó gây ra họa, còn dung túng hùa theo nó làm bậy, còn có bọn người phán quan từ đầu tới cuối đều do bọn con ép họ làm bậy, không liên quan tới họ, nếu có trách phạt xin hãy trách mình Ân nhi, xin người hãy tha cho họ đi” Thừa Ân ngay lập tức đứng ra nhận lỗi, dẫu sao cũng chỉ bị đưa về tộc phạt đồn thôi mà.

“không phải đại trưởng lão, chuyện này từ đầu đến cuối là do Nguyệt Nhi ép buộc đại ca tuân theo, huynh ấy hoàn toàn không có lỗi, xin người nếu có trách phạt thì hãy trách phạt Nguyệt nhi” dù sao chuyện này cũng là do mình mà ra, không thể đại ca bị liên lụy được.

“còn có con nữa, còn cũng có phần ép huynh ấy, nếu người muốn xử phạt tính luôn cả phần của con vào” Ngọc Nhi cũng quỳ xuống nhận lỗi, dù sao đúng thật là chuyện này do bản thân nàng và tiểu Nguyệt lôi Ân ca vào, làm sao còn để huynh ấy chịu tội chứ, bên kia phán quan và hắc bạch vô thường rất cảm động, các thiếu gia tiểu thư đều nhận hết tội lỗi về mình a, không để liên lụy bọn họ, nhưng thật ra bọn họ cũng vì ham vui nên mới thuận theo các thiếu gia tiểu thư, làm sao chỉ để họ nhận hết tội a.

“đại trưởng lão, chuyện này cả ba người tiểu thần cũng có trách nhiệm, xin người cũng trách phạt bọn tiểu thần luôn đi ạ” ba người cùng liếc mắt nhìn nhau, quyết định cùng nhau nhận lỗi.

“ai u, đây là sao, hôm nay sao tự dựng đoàn kết thế này, mọi hôm không phải là thường hay cãi nhau sao, sao tự dựng lại tương thân tương ái thế này” đại trưởng lão ninh mi ngạc nhiên, xem ra bọn hài tử này đã thật sự trưởng thành rồi, Tuyền Nhi (TT: mẹ của Ân ca và Nguyệt Tỷ đó), trên trời cô có linh thiêng cũng có thể an nghỉ rồi.

“xin đại trưởng lão trách phạt” giờ phút này họ thật sự đồng lòng, dù sao nhiều người gánh thì hình phạt sẽ nhẹ hơn một ít không phải sao.

Đại trưởng lão, nhìn họ cười, không nói, mà ngược lại tiến về phía Tử Phong, dịu dàng cười.

“hào hài tử, đã lớn thế này rồi sao” đại trưởng lão nhẹ nhàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt Tử Phong, giọng nói dịu dàng.

“người, chúng ta có quen biết sao” Tử Phong ngạc nhiên, theo thái độ từ này giờ của Nguyệt nhi, y có thể đoán được thân phận của người này tuyệt không đơn giản chỉ không ngờ là hình như người này lại quen biết mình.

“đương nhiên a, ta là người chứng kiến con chào đời mà”

“...”

“thế nào vẫn không hiểu sao, thật ra chuyện này kể ra cũng dài dòng, trước khi ta lên làm trưởng lão của gia tộc Linh thị, ta cũng giống bọn tiểu tử này, rất thích lén bỏ nhà đi chơi, kết quả năm đó khi ta đến đây, ta sơ ý gây ra họa, cũng may là nhờ nội tổ mẫu của con cứu ta, nếu không bây giờ ta không biết mình ra sao, sau đó ta đã xem một quả cho nội tổ mẫu của con, và biết được Dương gia của bà ấy sau này sẽ có thảm họa diệt môn, nên ta vì trả ơn cho bà ấy, ta đã hứa với bà, sẽ giúp Dương gia giữ lại huyết mạch, năm đó trước lúc sư phụ con đến, con vốn đã bị Đông Phương Ngạo đánh một chưởng, lục phủ ngũ tạng đều tổn thương, đối với người có luyện võ thì không sao, nhưng con lúc đó chỉ là hài tử, cho nên tình trạng của con rất nguy hiểm, vì vậy ta đã đưa vào cơ thể của con Thánh Linh Thạch, giúp con bảo toàn tính mạng” đại trưởng lão nhẹ nhàng kể lại sự tình của câu chuyện cũ năm xưa.

Mọi người nghe xong đều ngạc nhiên, thì ra bên trong còn chuyện này nữa ư, thật sự không ngờ nha.

“thì ra là người, thì ra là người phá hỏng mọi chuyện của ta” Đông Phương Ngạo tức giận điên người, phi thân tấn công về phía đại trưởng lão, nhưng chưa đến gần, thì đã bị đại trưởng lão chỉ bằng một cái phất tay đánh bật ra xa, đám người tiểu Nguyệt, Thừa Ân và Ngọc Nhi bủ môi, ngu ngốc, với bản lĩnh của người mà cũng đòi đấu với đại trưởng lão, đúng là tự tìm diệt vong.

“thì ra là vậy, thảo nào cả con và tiểu Nguyệt đều không thể đọc được suy nghĩ của Tử Phong, thì ra là vì trong người y lại có Thánh Linh Thạch” Thừa Ân bây giờ mới giác ngộ được mọi chuyện.

“a, thì ra đây chính là nguyên nhân vì sao vừa rồi huynh trúng một chưởng đó mà không sao, thì ra là do trong người huynh có Thánh Linh Thạch hộ thể a” Ngọc Nhi cũng rất ngạc nhiên vì chuyện này.

“Thánh Linh Thạch là gì” Thiên Vy lên tiếng hỏi, nhìn điệu bộ của họ, có vẻ thứ đó rất lợi hại a.

“Thánh Linh Thạch là trấn bảo chi thạch của Linh thị gia tộc, tất cả linh lực của con cháu Linh tộc, đều bắt nguồn một phần từ nó, nó vốn là linh thạch do trời đất tạo thành, pháp lực vô biên” tiểu Nguyệt nhẹ nhàng giải thích.

“xem ra đây đúng là duyên phận a, Linh tộc nhà ta và Dương gia nhà con đúng là có duyên, năm xưa nội tổ mẫu của con cứu ta, nay con và cháu gái của ta lại thành phu thê, chúng ta quả thật có duyên a, nhưng mà hôm nay ta đến đây mục đích chủ yếu chính là lấy lại Thánh Linh Thạch, đã đến lúc nên lấy nó ra khỏi người con rồi, nó là gia bảo của Lãn gia, ta thật sự không thể nào tặng nó cho con được” Đại trưởng lão mỉm cười dịu dàng nói.

“cái gì, đại trưởng lão a, thì ra mục đích của người là đến lấy lại Thánh Linh Thạch a” Ngọc Nhi nghe xong, la hoảng lên, vậy mà làm này giờ mình sợ gần chết a, mọi người cũng biết xem ra không còn cơ sự, nên mới nhẹ nhàng đứng lên.

“thế nào, con có ý kiến sao, trong chuyện này mấy đứa cũng có lỗi, ta chỉ là hù dọa mấy đứa một chút a. Còn nữa tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, mỗi người các người quay về chép gia quy 1000 lần cho ta”

“1000 lần, đại trưởng lão, gia quy dài 150 quyển, 1250 chương, chép 1000 lần, giảm bớt có được không a” Ngọc Nhi lên tiếng phản bác, đùa chép nhiều vậy, khi nào thì xong a.

“không thể giảm, con còn nói xong, ta tăng lên gấp đôi” sau khi chặt đứt mọi con đường trả giá của Ngọc Nhi, đại trưởng lão xoay qua đưa tay về phía Tử Phong, miệng thì lẩm bẩm niệm chú, chẳng mấy chốc từ trong lòng ngực của Tử Phong xuất hiện một viên tử thạch màu tím bay ra, đến trên tay của đại trưởng lão sau đó biến mất.

“tốt rồi, việc ta cần làm đã làm xong, đã đến lúc ta nên rời khỏi đây rồi” nói xong đại trưởng lão có ý định xoay người rời đi, nhưng đột nhiên nhớ đến gì đó, lại quay lại.

“Nguyệt nhi a, khi nào hài tử chào đời, nhớ mang nó về Linh tộc nha, ta rất chờ mong nó đó nha, chắc chắn nó sẽ là một đứa bé đáng yêu đó”

“hài tử” tiểu Nguyệt ngạc nhiên hỏi lại

“con đừng nói cho ta biết là con mang thai con cũng không biết nha”

“người nói con có thai” tiểu Nguyệt thân thủ sờ bụng mình, nơi này thật sự đã có hài tử của nàng và Tử Phong sao.

“đại trưởng lão, người nói thật sao, Nguyệt nhi mang thai rồi sao” Tử Phong trên mặt không giấu được vui mừng nhanh chóng tiến lại ôm chầm tiểu Nguyệt, tay nhẹ nhàng đặt lên bụng của nàng.

“nếu không tin thì tự mình đi kiểm tra a, ta còn có việc ta đi trước đây” nói xong đại trưởng lão thoát cái đã biến mất, sau đó thì những người tự này giờ bất tỉnh đã nhanh chóng tỉnh lại, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra với họ, còn Lưu Phương, Liên Thành và Đông Phương Tuấn cùng Tạ Huệ Mẫn thì vẫn còn ngỡ ngàng trước những chuyện xảy ra, vẫn chưa định thần lại được, thần tiên, người đó nhất định là thần tiên, đây chính là ý niệm duy nhất trong đầu của họ.

“Dương Tử Phong, ta giết ngươi” đang lúc mọi người còn chưa định thần lại sau mọi chuyện, thì một tiếng rống giận vang lên từ phía sau, chỉ thấy Đông Phương Ngạo thân mang trọng thương, tay cầm kiếm lao về phía Tử Phong.

“không” đang lúc mọi người còn không kịp phản ứng, thì một tiếng thất thanh đã la lên, một bóng dáng mảnh mai nhào ra che chắn cho Tử Phong trước mũi kiếm của Đông Phương Ngạo.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, đến khi định thần lại thì mọi người đã thấy kiếm của Đông Phương Ngạo hiện giờ đang cắm trên ngực của Tạ Huệ Mẫn.

“mẫu thân” Đông Phương Tuấn đau đớn la lớn, phi thân đến bên cạnh đón lấy Tạ Huệ Mẫn đang ngã xuống.

“Mẫn nhi” Đông Phương Ngạo đau thương đánh rơi kiếm, chạy lại ôm chầm lấy Tạ Huệ Mẫn.

“mẫu thân, mẫu thân, người đừng làm Tuấn nhi sợ mà, mẫu thân” Đông Phương Tuấn đau thương khóc rống.

“Phong....Phong nhi, ta...nể mặt ta...con hãy tha cho Đông Phương Ngạo có được...có được không ? Xem như con niệm tình ta đã...sinh ra con...và cứu con một mạng...mà tha cho ....ông ấy đi, còn có.....giúp ta chăm sóc Tuấn nhi ,... nó vô tội, ...nó hoàn toàn không có lỗi gì, ...nó cũng là đệ đệ của con.....giúp ta chăm sóc nó...có được không.... ? Mọi chuyện đều từ ta mà ra.....sau khi ta chết...hãy để nó theo ta...theo ta ra đi luôn có được....có được không ?” Tạ Huệ Mẫn trọng thương giọng nói đứt quãng.

“cứu nàng ấy, cầu xin người cứu nàng ấy, người là phiên y, y thuật rất giỏi, cầu xin người cứu nàng ấy đi” Đông Phương Ngạo quỳ xuống trước mặt khóc lóc cầu xin tiểu Nguyệt, bộ dáng không còn kiêu ngạo nữa.

“bà ta bị đâm trúng tim, hết cách cứu rồi” Thừa Ân kiểm tra mạch tượng của Tạ Huệ Mẫn, lên tiếng than nhẹ.

“không” Đông Phương Ngạo thảm thiết la lớn. bỏ lại gần ôm chặt lấy Tạ Huệ Mẫn.

“Phong nhi...con ...con hứa với ta có được không” Tạ Huệ Mẫn đôi mắt mong chờ nhìn Tử Phong.

“yên tâm, ta hứa với người” câu này là do tiểu Nguyệt nói, Tử Phong từ này giờ không hề lên tiếng, chỉ lặng lẽ đứng quay người sang bên.

“hảo...đa tạ” dứt lời, Tạ Huệ Mẫn từ từ nhắm mắt lại, đôi tay cũng nhẹ nhàng buông xuống, ra đi một cách nhanh chóng.

“mẫu thân/ Mẫn nhi” hai cha con Đông Phương đau lòng khóc lớn.

Tử Phong không nói, ôm chặt lấy tiểu Nguyệt, kìm chế cảm xúc trong lòng mình, tiểu Nguyệt cũng ôm chặt lấy hắn, nằng hòa toàn hiểu được cảm giác của hắn.

“phụ thân” mọi người còn đang thương xót cho cái chết của Tạ Huệ Mẫn thì lại nghe thấy tiếng la thất thanh của Đông Phương Tuấn, nhìn lại thì thấy Đông Phương Ngạo dùng thanh kiếm vừa rồi, tự đâm vào bụng của mình, lặng lẽ đi theo Tạ Huệ Mẫn, ân oán 20 năm trước, thật sự đã chấm dứt rồi.

Ba tháng sau, tại Thất Tinh Kỳ.

Sau sự việc ngày hôm đó, Thừa Ân được nhân sĩ giang hồ đưa lên chiếc ghế minh chủ, trở thành minh chủ võ lâm đương nhiệm, thông qua Liên Thành đạt thành hiệp nghị không xâm phạm lẫn nhau với triều đình. Bây giờ bụng của tiểu Nguyệt đã lớn, đi đâu Tử Phong cũng kè kè bên cạnh, sợ hãi nàng có chuyện, Thiên Vy thì theo Lưu Phương về Huyết Ảnh đường, để có thể bồi dưỡng thêm tình cảm, Ngọc Nhi thì theo Thuận Minh quay về nhà để bái kiến mẹ chồng tương lai. Sau ngày đó Đông Phương Tuấn sau khi lo xong tang lễ cho phụ mẫu, cũng đã lặng lẽ ra đi, giao lại Thần Kiếm sơn trang cho tiểu Nguyệt nhờ nàng quản lý hộ. Còn Thừa Ân và Ngọc Nhi thì hiện giờ đang tất bật chuẩn bị cho hôn lễ của mình, nên cả Thất Tinh kỳ náo nhiệt vô cùng.

“nàng đang nghĩ gì đó” Tử Phong từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy tiểu Nguyệt.

“đang suy nghĩ, những ngày tháng sau này của ta chắc rất hạnh phúc, có bằng hữu có chàng còn có hài tử của chúng ta, ta cảm thấy mình chỉ cần có như vậy là đã mãn nguyện rồi” tiểu Nguyệt nhẹ giọng đáp lời.

“ta cũng vậy, quen biết nàng, lấy được nàng, nửa đời sau có nàng bầu bạn, chính là hạnh phúc lớn nhất đối với ta” Tử Phong cười dịu dàng đáp lại.

Hai người không nói thêm gì, chỉ nhìn nhau cười, nhưng cả hai đều hiểu được, hạnh phúc của họ bây giờ chỉ mới bắt đầu thôi, những ngày tháng sau này còn rất dài, và họ nhất định sẽ trân trọng nó.

(TT: *tung hoa*, *tung bông*, *tung dép*, *tung tất tần tật*, *có gì tung nấy*, đốt pháo ăn mừng, rốt cuộc cũng hoàn Phù Dung rồi, còn ba cái phiên ngoại hử, ta không hứa trước a, nhưng bật mí trước ba cái này là ba câu chuyện tình yêu của ba cặp nhận vật phụ a, hoàn toàn không hề nói đến đời sau của tiểu Nguyệt đâu nha, cuối cùng *CÚI ĐẦU*, đa tạ các bằng hữu gần xa đã ủng hộ PHÙ DUNG GIANG HỒ trong thời gian qua, hy vọng mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ các bộ khác của ta, *CÚI CHÀO* XIN CẢM ƠN)

[Chính văn hoàn.]

41. Chương 41: Ngoại Truyện 1

Lạc Thiên Vy & Lưu Phương

Huyết Ảnh đường, cái tên mà mỗi lần nhắc đến, bất luận là võ lâm hay triều đình đều biết rõ, song song với Thất Tinh Kỳ, nó là tổ chức nắm giữ hành đường thủy và đường bộ, và các lĩnh vực kinh doanh khác, như: kỹ viện, tửu lầu, sòng bạc... ngành nào có thể hái ra tiền Huyết Ảnh đường đều có những tay vào.

Trích Nguyệt cư, một trong các nhánh của Huyết Ảnh đường tại thành Ngưng Thương.

Bên trong, không khí mấy ngày nay vô cùng vui vẻ, nguyên nhân a, đương nhiên là vì chủ thượng của họ vui vẻ rồi, mấy tháng trước chủ thượng từ bên ngoài dẫn về một vị cô nương, chẳng biết là ai, chỉ biết chủ thượng rất để tâm cô nương này, quan tâm chăm sóc từng chút một, ngày nào cũng cùng cô nương ấy tản bộ dạo phố, đêm thì ngắm trăng, xem sao, hai người như hình với bóng, không hề tách rời.

Cô nương này không chỉ bộ dáng xinh đẹp khả ái, tính tình cũng rất tốt, đối xử hạ nhân và người ở Trích Nguyệt cư đều rất hảo, hơn nữa quan trọng là cô nương ấy lại có thể khiến cho chủ thượng băng lãnh của bọn họ thay đổi tâm tính, không còn lạnh lùng, tàn nhẫn nữa. Bây giờ ngài ấy đã biết cười, hơn nữa ngày

nào cũng cười, tính tình cũng tốt hẳn lên, cho nên làm kẻ dưới như họ cũng được sống những ngày vui vẻ a, vì vậy họ hy vọng, chủ thượng nhanh chóng lấy cô nương ấy về, như vậy những ngày sau này của họ hội rất vui a.

Lan Viên, trung tâm của Trích Nguyệt cư, hôm nay thời tiết trong lành, cả Lan viên như có sức sống hẳn lên.

Trên giường nữ tử mở to đôi mắt, đuổi thẳng người, bắt đầu một ngày mới đầy mùi vị cuộc sống như ‘thường lệ’.

“tiểu thư, người đã dậy, nô tỳ lập tức chuẩn bị nước cho người rửa mặt”

“nô tỳ sẽ đi chuẩn bị bữa sáng cho người ngay” như hàng ngày cứ mỗi sáng nàng thức dậy, Thúy nhi và Châu nhi sẽ vì nàng mà chuẩn bị hết thảy, dù lúc đầu nàng thật sự không có thói quen cho lắm, nhưng do ai kia cứ cố chấp buộc nàng như vậy, nên mất tháng này nàng đã dần dần quen với việc này.

Nàng rời giường, rửa mặt thay y phục, sau đó tiến lại ghế ngồi để Thúy nhi thay mình trang điểm và búi tóc, hey, cứ nghĩ đến những chuyện này nàng lại nhức đầu, tại sao nữ nhân cổ đại lại cứ thích làm ái tóc cầu kỳ phức tạp lên thế này, buộc gọn lên hình đuôi ngựa chẳng phải vừa nhanh vừa tiện hay sao chứ, sau đó là đến dùng bữa sáng, cái này cũng là vấn đề a, một mình nàng vốn ăn rất ít, nhưng mà họ lại cứ dọn lên rất nhiều đồ ăn a, bảo nàng làm sao ăn hết, cho nên mấy tháng nay dưới sự kiên trì của nàng, Thúy nhi và Châu nhi cũng đã ngoan ngoãn ngồi ăn cùng nàng, nàng cảm thấy như vậy rất tốt a, ăn nhiều người mới vui chứ, nhưng sao chả ai chịu thế này, phiền, cũng may hai a đầu này còn dễ dụ hơn đám người kia, nên nàng cũng đỡ tịch mịch.

“nàng đã dậy rồi sao” cả ba đang ngồi ăn vui vẻ thì một nam nhân thân vận hắc y bước vào, Thúy Nhi và Châu nhi nhanh chóng đứng lên thi lễ, sau đó lại tiếp tục ngồi xuống dùng bữa, lúc đầu cũng thế, họ vốn không thể nào quen với chuyện trước mặt chủ nhân mà ngồi ăn ngang nhiên như vậy, nhưng dưới sự kiên trì và ‘chống lưng’ của Thiên Vy, dần dần, họ đã không còn e ngại nữa.

Đấy xem xem, vừa nhắc ai kia, là đã đến rồi đấy, trên gương mặt y để lộ một nụ cười mỉa hoặc có thể làm điên đảo chúng sinh, hey

~, nghĩ đến chuyện này nàng lại cảm thấy lời của tiểu Nguyệt nói rất đúng a, cổ đại phong thủy rất tốt, nam nhân đều là cực phẩm soái ca, nên phải cố gắng mà giữ, nếu không sẽ bị người khác giành mất, nhìn xem chả phải trước mắt đã có một tên rồi hay sao.

“nàng đang nghĩ gì vậy” Lưu Phương nhìn thấy Thiên Vy thất thần, lấy tay quơ quơ trước mặt nàng kéo nàng về với thực tại.

“a, không có gì” Thiên Vy giật mình, lắc đầu chối, nếu để hắn biết mình nghĩ gì, hắn sẽ nghĩ hắn rất có giá a, không được, như vậy chả phải mình sẽ bị xem thường sao.

“ăn nhanh đi, hôm nay ta sẽ dẫn nào đi du hồ” Lưu Phương ôn nhu cười, dịu dàng giúp nàng gấp thức ăn, nàng rất gầy, nên tẩm bổ nhiều chút, cho nên hắn mới cố tình dặn nhà bếp nấu nhiều thức ăn cho nàng, nào ngờ cô nương này lại chia bớt hết cho đám hạ nhân, thật là làm phí một mảng tâm tư của hắn mà.

~Diện Bích hồ tại thành Ngưng Thương vốn là thắng cảnh có tiếng, nước hồ xanh biếc, trong đến nhìn thấy đáy, hai bên bờ hồ muôn hoa khoe sắc, có thể xem như là nhan gian tiên cảnh, trên hồ những chiếc thuyền hoa đậu tấp nập, chuyên chở du khách dạo hồ, khung cảnh nơi đây vô cùng náo nhiệt.

“thế nào, có đẹp không” Lưu Phương từ phía sau tiến đến, nắm lấy tay Thiên Vy dịu dàng hỏi.

“ân, thật sự rất đẹp, huynh xem, bên kia còn có một đôi thiên nga, xem chúng có vẻ rất vui a” Thiên Vy hí hửng chỉ cho Lưu Phương xem phát hiện của mình.

“có bạn đương nhiên vui, thử hỏi tìm được một người bạn đời thích hợp có ai mà không vui chứ” Lưu Phương nói đến đây dịu dàng xoay lại nhìn Thiên Vy, trong mắt là chờ mong cùng ôn nhu.

Mấy tháng nay hắn rốt cuộc đã giác ngộ rồi, Thừa Ân nói đúng, trước kia hắn đối với tiểu Nguyệt chẳng qua là nhất thời ham muốn chinh phục mà thôi, còn yêu thì chỉ là nữ nhân trước mắt thôi, mấy tháng

này, hần cùng nàng ở chung, của nàng nụ cười, của nàng vui vẻ, của nàng hạnh phúc, của nàng nghịch ngợm, tất cả đều khắc sâu trong lòng hần, hần thật sự rất mong có thể cùng nàng nắm tay nhau đi đến cuối đời.

Thiên Vy nghe xong lời hần nói, ngượng đỏ mặt, nhìn vào mắt hần, nàng biết hần nói thật, hướng hồ nàng thật sự có chút thích hần a, mấy tháng nay ở chung của hần chăm sóc, của hần ôn nhu, của hần yêu chiều, nàng rất hạnh phúc, dần dần nàng cũng quen với sự tồn tại của hần bên cạnh, đã vậy thì cho hần một cơ hội cũng xem như cho bản thân một cơ hội đi. Hai người cứ như vậy dạo chơi, ngắm cảnh, ăn uống, mà không hề hay biết ở một nơi gần đó có một ánh mắt sắc bén đang quan sát hai người.

~Đêm, Lan viên giờ đây hoàn toàn yên lặng, sau cả ngày đi chơi mệt mỏi, Thiên Vy sau khi quay về, tắm và dùng bữa, lập tức ngã lả ra giường ngủ ngay, ai kêu cũng không dậy, cả Lan viên đều chìm vào bóng tối, mà không có ai hay biết, từ bên ngoài, một bóng đen yên lặng lên vào, dùng mê hường, làm hôn mê người trong phòng, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào, đem nữ tử trên giường mang đi.

Sáng hôm sau

“rầm” một chưởng đầy tức giận giáng xuống chiếc bàn bên cạnh, chiếc bàn lập tức vỡ thành nhiều mảnh vụn. Dưới kia, cả đám người đang quỳ, chờ đợi cơn tức giận cùng trừng phạt của nam tử đang nổi giận dùng đùi ngồi trên kia.

“toàn bộ các người đều là một lũ vô dụng, đều là cao thủ có tiếng trên giang hồ mà lại để người ngoài lên vào, thần hay không hay, quỷ không biết mang người trong Trích Nguyệt cư đi, các người nói xem ta nên xử trí các người thế nào đây” Lưu Phương giờ đây thật sự điên rồi, Thiên Vy tối hôm qua bị người bắt đi ngay trên địa bàn của hần, vậy mà hần lại không hề hay biết gì, nếu nàng có mệnh hệ nào, hần cả đời này sẽ không bao giờ tha thứ ình, hơn nữa, nếu nàng có chuyện gì bảo hần phải làm sao đây, Vy nhi, nàng tuyệt đối không được có chuyện gì, tuyệt đối không.

Đám người quỳ trên đất, giờ đây không hề dám nói tiếng nào, không phải họ sợ cơn tức giận của chủ thượng, mà là họ giận bản thân mình, tất cả đều là kẻ có danh tiếng trên giang hồ, mang danh cao thủ, vậy mà lại để người ta ngang nhiên xông vào nơi của mình, bắt người của mình đi, mà lại không hay biết, họ thật sự cảm thấy rất nhục nhã.

Đang lúc không khí ngưng đọng, mọi người đều phần nộ thì bên ngoài có một tên lính gác cổng chạy vào.

“chủ thượng, bên ngoài vừa có một bức thư gửi đến cho ngài” hần cung kính dâng thư lên cho Lưu Phương.

Lưu Phương xem xong, sắc mặt xanh mét, lập tức phi thân rời khỏi để lại cả đám người không hiểu chuyện gì, liền nhanh chóng tập trung lại xem lá thư mà Lưu Phương đánh rơi lại, lúc này họ mới hiểu chuyện gì xảy ra, lập tức tứ đại cao thủ của Huyết Ảnh đường đã nhanh chóng đuổi theo phía sau.

~~Đoạn Tuyệt nhai, bên ngoài Ngưng Thương thành 20 dặm.

“ngươi rốt cuộc bắt ta đến đây làm gì” Thiên Vy cố gắng giữ bình tĩnh, dùng giọng điệu kìm chế nói chuyện với nữ nhân trước mặt.

“làm gì à, đương nhiên là để dẫn dụ Lưu Phương đến đây rồi, vậy mà ngươi cũng hỏi, ngươi thật ngây thơ, ta thật sự không hiểu ta có chỗ nào thua kém ngươi, ba năm, ta theo hần đã ba năm, ta chỉ hy vọng có thể ở bên cạnh hần, không hề yêu cầu danh phận, vậy mà trước khi hần dẫn ngươi về, hần đã nhẫn tâm đem ta và tất cả nữ nhân bên cạnh đuổi hết ra ngoài, lúc đó ta đã khóc lóc cầu xin hần, xin hần niệm tình, nhưng hần không hề động lòng dù chỉ một chút” nữ nhân trước mặt giọng nói chứa đầy hận thù cùng uất hận, ả điên rồi, ả thật sự điên rồi, kể từ ngày ả bị đuổi đi ả đã phát điên.

“ngươi, đều tại ngươi, đều tại con tiện nhân nhà ngươi gây ra, nếu không phải tại ngươi, hần cũng sẽ không đuổi ta đi, đều tại ngươi” nói đến đây ả điên cuồng đến bên cạnh Thiên Vy, “ba” một tiếng thanh thủy vang lên, trên gương mặt trắng nõn của Thiên Vy nhanh chóng xuất hiện dấu ấn đỏ của năm ngón tay.

“Lương Uyển Uyển, cấm ngươi động đến nàng” ngay sau đó từ phía xa truyền đến một tiếng rống giận, ngay sau đó Lưu Phương đã phi thân đến trước mặt hai người.

Tình cảnh trước mắt làm y khiếp sợ, Thiên Vy bị trói trên một cành cây, hướng ngoài phía đáy vực, được giữ bằng một sợi dây, mà trên tay Lương Uyển Uyển đang cầm một thanh kiếm, chỉ cần ả vung lên sợi dây

lập tức đứt ngay, và Thiên Vy lập tức rơi xuống dưới.

“xem ra con tiện nhân này ở trong lòng người có vị trí rất quan trọng, đường đường là Huyết Ảnh đường đường chủ, vậy mà vì một nữ nhân quen không đầy mấy tháng ngay cả mạng của mình cũng không cần sao, Lưu Phương, ba năm, ta theo người ba năm, vậy mà lại không bằng con tiện nhân này, rốt cuộc ta có chỗ nào không bằng ả, tại sao người lại vì ả mà đuổi ta đi chứ” Lương Uyển Uyển phẫn nộ thét lớn, ả thật sự không cam tâm mà.

“người cái gì cũng không thể so với nàng ấy, nếu người muốn mạng của ta, người cứ việc lấy, chỉ cần người tha cho nàng” Lưu Phương cố gắng lấy giọng điệu nhẹ nhất nói chuyện, để tránh cho Lương Uyển Uyển kích động.

“không cần, Phương, huynh mau rời khỏi đây đi, mặc kệ ta” Thiên Vy đau lòng khóc lớn, cái tên nam nhân ngu ngốc này, tại sao hắn lại khờ như vậy chứ.

(TT: tỷ không biết à, nam nhân lạnh lòng không dễ yêu, yêu rồi sẽ là đời đời kiếp kiếp, không dễ thay lòng, vì người mình yêu có thể hy sinh tất cả đấy ~~, ôi ngưỡng mộ quá ^^)

“ha ha ha, các người đúng là một đôi uyên ương yêu nhau thắm thiết mà, nhưng ta tuyệt đối sẽ không cho các người toại nguyện đâu” dứt lời, ả ta vung kiếm chặt đứt dây thừng, Thiên Vy ngay lập tức rơi xuống, Lưu Phương thì ngay lập tức phi thân lại giữa chặt sợi dây đang trói nàng.

“Vy nhi, nắm chặt lấy” Lưu Phương cố gắng dùng sức kéo Thiên Vy lên.

“Phương cẩn thận” Thiên Vy la lớn, Lương Uyển Uyển cầm kiếm trên tay, hướng về phía lưng Lưu Phương đâm thẳng xuống.

“hự” tiếng cảnh báo của Thiên Vy đã trễ, giờ đây trên lưng Lưu Phương đã trúng một kiếm, dù không thể mất mạng, nhưng cũng chảy rất nhiều máu.

“Phương, mau buông ta ra a, như vậy người sẽ có thể đối phó ả, một mình ta chết được rồi, ta không muốn liên lụy người a” Thiên Vy đau lòng khóc nức nở.

“câm miệng, ta tuyệt đối sẽ không buông ra nàng, tử cũng không buông” Lưu Phương tức giận quát lớn, có trời mới biết lúc này khi nhìn đến cảnh tượng nàng rơi xuống tim của hắn như bị người cầm con dao đâm vào, đau đớn vô cùng, cho nên hắn đã quyết định không muốn ném trái cảm giác đó nữa, hắn tuyệt sẽ không buông ra nàng.

“ha ha ha, ta sẽ cho các người cùng nhau xuống địa phủ làm uyên ương” Lương Uyển Uyển nâng kiếm tiếp tục muốn đâm thêm một nhát trí mạng, nhưng ả chưa kịp ra tay đã bị một thanh kiếm khác cầm ngay yết hầu lặn ra đất mà chết, chết cũng không nhắm mắt.

“đường chủ” tứ đại cao thủ vừa đến kịp lúc, sau khi giải quyết sau Lương Uyển Uyển, lập tức chạy sang giúp Lưu Phương kéo Thiên Vy lên.

Thiên Vy vừa được kéo lên đã rơi vào một vòng tay ấm áp.

“nàng không sao chứ, có hay không bị gì, ả ta có làm gì nàng không” Lưu Phương quan tâm, nhìn hết thấy một lượt Thiên Vy xem nàng có bị thương gì hay không.

“ta không sao, Phương vết thương của huynh a” Thiên Vy đau lòng nhìn vào vết thương hiện đang chảy máu trên lưng của hắn, gương mặt hắn giờ đây đã bắt đầu tái nhợt.

“ta không sao, Vy nhi, nàng có thể đáp ứng ta một chuyện được không”

“ân, huynh nói a”

“gả cho ta có được không”

“...”

“ta sẽ chăm sóc nàng cả đời, yêu thương nàng cả đời, Vy nhi gả cho ta đi “ Lưu Phương nhìn nàng bằng ánh mắt đầy thâm tình, lời nói chân thành mà tha thiết.

“hảo, ta đáp ứng huynh” nam nhân này vì nàng cả mạng cũng không cần, thì nàng còn mong gì hơn chứ.

Nghe được câu trả lời của nàng Lưu Phương nở nụ cười mãn nguyện, ngay sau đó lập tức lăn ra bất tỉnh, làm cho tứ đại cao thủ và Thiên Vy một trận hoảng sợ.

“đường chủ”

“Phương”

~~Hai tháng sau, Huyết Ảnh đường tổ chức hỷ sự, Lưu Phương Huyết ảnh đường đường chủ thành thân, người đến dự có rất nhiều cao thủ trên giang hồ, có minh chủ võ lâm đương nhiệm Lãnh Thừa Ân và phu nhân Mục Linh Nhi, phu thê Trấn Bắc tướng quân Ôn Thuận Minh và Giang Ngọc Nhi, phu thê Thất Tinh Kỳ kỳ chủ, Dương Tử Phong và Lãnh Tâm Nguyệt, tứ vương gia Liên Thành, không khí vô cùng náo nhiệt, sau nghi thức bái đường tân nương tử được đưa vào tân phòng.

Đáng lý ra mọi người còn định náo tân phòng, nhưng trước bộ mặt âm lãnh của Lưu Phương, cộng thêm sự kiên trì của Thiên Vy, do Lưu Phương vết thương vừa khỏi, cho nên không cho phép có bất kỳ hoạt động nào mạnh, nên mọi người đành buông tha, nhưng họ nhất định sẽ đòi lại món nợ này.

Trong tân phòng, tân lang giúp tân nương vén khăn trùm đầu, uống rượu giao bôi, sau đó đương nhiên là ‘một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng rồi’, xa rèm trướng ầm buông xuống, bên trong là một mối lương duyên vừa được tạo thành, và hạnh phúc của họ chỉ mới bắt đầu thôi.

42. Chương 42: Phiên Ngoại 2

Gặp được nàng là duyên phận của ta.

Ta tên Lãnh Thừa Ân, là hậu nhân của Linh thị nhất tộc Lãnh gia, từ nhỏ phụ mẫu của ta đều mất, ta thay họ chăm sóc tiểu muội duy nhất của mình là Lãnh Tâm Nguyệt, tiểu muội này của ta tư chất thông minh, rất hay nghịch ngợm, muội ấy có một bằng hữu thân tên Giang Ngọc Nhi, thật ra hai nhà Giang – Lãnh vốn là chỗ quen biết lâu năm, sau khi phụ mẫu ta qua đời, Giang mẫu thu nhận hai huynh đệ ta về nuôi, ân tình của người ta suốt đời không quên.

Ta biết người vì nuôi nấng bọn ta mà phải ngày đêm vất vả làm việc, cho nên ngoại trừ những lúc đi học, ta đều thay người chiếu cố hai tiểu muội kia, dù Ngọc Nhi không phải là muội muội ruột của ta, nhưng từ nhỏ bọn ta đã lớn lên bên nhau, ta cũng đã xem muội ấy như người thân của mình, nên cũng vô cùng yêu thương muội ấy.

Ta và hai muội muội, dù có thiếu sót trong vấn đề tình thương của cha mẹ, nhưng cũng đã trải qua những ngày tuổi thơ vô cùng hạnh phúc, sau khi Giang mẫu qua đời, trách nhiệm của ta lại càng nặng nề hơn, bởi vì ta phải thay người chiếu cố tốt hai muội muội hơn nữa, vì vậy ta cố gắng kiếm tiền, cố gắng hết sức để cho hai muội muội của ta không chịu thiệt thòi.

Không biết có phải do ta quản nghiêm, khiến chúng sợ, hay là do ta nuông chiều khiến chúng được nước lấn tới, mà trong một lần ta đi công tác, chúng lại dám trốn ta, tự ý xuyên không, sau khi biết được chuyện này ta vô cùng tức giận, nên đã lập tức đến đó.

Ta muốn đưa hai muội ấy về, nhưng hai muội ấy không chịu, thậm chí còn cùng ta đánh nhau, đang lúc hai muội ấy kiệt sức, ta sắp thành công, thì lại nhảy ra một tên nam nhân, lúc này ta mới biết rõ, hai muội muội của ta sau khi đến đây đều đã tìm được ý trung nhân ỉn.

Lúc đó ta cảm thấy rất tức, hai bảo bối mà ta cưng chiều chăm sóc, bây giờ lại bị hai nam nhân xa lạ đến cướp đi, hỏi làm sao ta có thể nuốt trôi cơn uất hận này, nhưng ta không thể làm gì, ai bảo tiểu muội của ta ngay cả bản thân cũng đều đem cho người ta (TT: lúc này là do bị Ngọc Nhi tỷ lừa mà không hay ^^), thậm chí còn dùng tính mạng uy hiếp ta, thử hỏi ta làm sao mà dám tiếp tục ra tay chứ.

Ta theo họ quay về mới phát hiện, thì ra bên cạnh nam nhân này cũng có một nữ nhân ái mộ hắn, thậm chí có ý đồ tổn thương muội muội của ta, ta tuyệt đối không cho phép, cho nên ta ra tay diệt trừ cô ta, bất chấp việc đó vi phạm tộc quy của Linh tộc, nam nhân này đã là người của tiểu muội ta, thì cả đời không cho phép có người khác.

Ta lại gặp một nam nhân khác, hẳn là nam nhân của Ngọc Nhi, trực giác cho ta biết, nam nhân này là người thật thà, nên ta không hề có e ngại về hắn. nhưng điều mà ta không ngờ ta lại gặp lại sư muội cùng trường của mình tại nơi này, dù gì muội ấy cũng không có nơi để đi, nên muội ấy đã gia nhập đoàn người của bọn ta cùng nhau quay về tổng đàn Thất Tinh kỳ.

Qua những ngày tháng ở chung, ta nhìn ra được hai tên tiểu tử kia là thật lòng với hai muội muội ta, nên ta cũng đã ngầm đồng ý cho họ, nhưng điều ta không ngờ đến khi ta đến đây, vận mệnh lại đẩy đưa khiến ta gặp được nàng.

Nàng tên Mục Linh nhi, là sư muội của Dương Tử Phong, là một cô nương hoạt bát, đáng yêu, rất lạnh lợi, ngay từ lần đầu gặp mặt, ta đã bị đôi mắt to tròn long lanh của nàng ấy hút hồn, có lẽ lúc mẫu thân mất tiểu muội còn rất nhỏ nên không thể nhớ, nhưng ta thì lại nhớ rất rõ dung mạo của người, và Linh Nhi, đôi mắt của nàng ấy giống hệt mẫu thân của ta, mỗi khi ta nhìn thấy nàng ấy ta lại có cảm giác như ta gặp lại mẫu thân của mình, bên cạnh nàng ấy ta lại có một cảm giác ấm áp.

Những ngày ta ở đây chứng kiến cảnh tượng nàng ấy tối ngày chạy theo phía sau tiểu Nguyệt bảo không cần thành thân với Dương Tử Phong, ta chợt cảm thấy nàng ấy rất đáng yêu, trong lòng không khỏi cười trộm, tuy nhiên ngoài mặt ta vẫn tỏ vẻ không hề có chuyện gì, sau khi nàng ấy biết ta có thể đánh bại sư huynh của nàng ấy, thì nàng ấy lại chuyển mục tiêu sang ta, nàng ấy bảo ta nếu có cơ hội nên dạy cho sư huynh của nàng ấy một cơ hội, còn hỏi ta có tức giận khi sư huynh của nàng ấy cướp đi muội muội của mình không, ta trả lời thành thật ta dù có chút tức giận, nhưng nếu tiểu muội ta thích ta sẽ không phản đối, chỉ cần tiểu muội vui vẻ là được rồi.

Ta lại hỏi nàng dù ngoài mặt nàng không hề muốn hai người họ thành thân, nhưng trên thực tế vẫn rất mong sư huynh của nàng hạnh phúc có phải hay không. Lúc đó nàng ngượng ngùng gật đầu, nàng nói với ta nàng biết rõ quá khứ của sư huynh, nên nàng vẫn hy vọng sư huynh sẽ tìm được một nữ nhân có thể khiến cho huynh ấy hạnh phúc, bây giờ huynh ấy đã tìm được, nàng rất vui mừng thay huynh ấy.

Lúc này nàng lại hỏi ta, liệu tiểu muội có giống như mẫu thân của sư huynh năm xưa hay không, sẽ phản bội sư huynh hay không, lúc đó ta kim lòng không đậu đã gõ lên đầu nàng ấy một cú, ta bảo với nàng ấy tiểu muội ta không phải hạng người như vậy, ta lại hỏi nàng không lẽ nàng lại xem tiểu Nguyệt lại là người như vậy. Nàng lắc đầu liên tục, thậm chí còn thề cam đoan là không có, chẳng qua là nàng muốn đính chính cho chắc ăn mà thôi, nhìn bộ dáng ngây ngô lúc phát thệ của nàng ta cảm thấy nàng rất đáng yêu, muốn đem nàng ủng vào lòng mà yêu thương, ta ngay lập tức bị ý nghĩ làm cho khiếp sợ, chả lẽ ta.... Không lẽ đây là duyên phận hay sao???

Đêm động phòng của tiểu muội, nàng và cả đám nữ nhân cùng hòa nhau nháo động phòng, nhìn dáng vẻ đắc ý của nàng, khi có cơ hội ‘trả thù’ sư huynh của mình, ta thấy được nàng thật sự rất nghịch ngợm, chẳng thua gì hai tiểu muội nhà ta cả. Chúng ta cùng nhau đến đại hội võ lâm, trên đường đi nhìn dáng vẻ vui cười của nàng, ta chợt cảm thấy nàng cười rất đẹp, trong mắt ta giờ đây không có nữ nhân có thể so với nàng, dù chỉ tiếp xúc thời gian ngắn ngủi, nhưng ta không biết từ lúc nào nữ nhân này đã tiến vào lòng của ta, và chiếm giữ nơi đó.

Tại Đào Hoa Nguyên, ta vì tiểu muội mà bị thương, nàng luôn ở bên chăm sóc ta, từ trước đến giờ ngoài trừ tiểu Nguyệt và Ngọc Nhi, ta chưa từng thân cận với nữ nhân nào cả, nàng là duy nhất, lúc nàng thay ta băng bó vết thương, nàng luôn miệng không ngừng quở trách, lại còn khóc lóc sụt sùi, nàng nói nàng không biết nàng bị gì, nàng chỉ là có cảm giác rất vui khi ở cạnh ta, nàng nhìn thấy ta bị thương, lòng của nàng rất đau, nàng thà rằng người bị thương là nàng, chứ không muốn nhìn thấy ta bị thương, lúc đó ta rất cảm động, ta liền đem nàng ủng vào lòng, ta nói với nàng ta thích nàng, hãy cho ta một cơ hội chăm sóc nàng có được không???

Nàng ở trong lòng ta e lệ gật đầu, ta cảm thấy bây giờ mình rất hạnh phúc. Ta vốn định đợi sau khi đại hội võ lâm đi qua mới công khai quan hệ của chúng ta, tuy nhiên ta lại không ngờ lại bị tiểu muội bắt gặp hơn nữa còn dùng kế khích tướng khích ta, ta đành phải đứng ra thừa nhận, ta biết rõ sẽ bị tiểu muội uy hiếp, nhưng ta lại không còn sự lựa chọn nào khác.

Sau khi làm sáng tỏ mọi chuyện, thì đại trưởng lão lại xuất hiện, lúc này trong lòng ta lại lo lắng, nếu lỡ đại trưởng lão đưa bọn ta về, thì ta sẽ không còn gặp được nàng nữa, vậy ta phải làm sao, nhưng ta thật

không ngờ, đại trưởng lão chẳng qua chỉ vì lấy lại Thánh Linh thạch mà đến đây, bây giờ ta mới hiểu được câu nói của mẫu thân trước đây, “Linh tộc dù rất mạnh, nhưng vẫn có khuyết điểm, và khuyết điểm lớn nhất của Linh tộc chính là luôn bao che khuyết điểm cho nhau”, lúc này ta lại thấy việc bao che này không giống khuyết điểm, mà ngược lại còn là chuyện tốt nữa.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, ta trở thành minh chủ vô lâm, dù ta rất bận, không có nhiều thời gian bồi nàg, nhưng nàg vẫn như cũ không trách ta, vẫn luôn bên cạnh ủng hộ ta, sau khi bọn ta thành thân được năm năm, nàg vì ta sinh hạ nhị nam, nhất nữ, lúc này ta hạ quyết định trong kỳ đại hội lần sau, ta sẽ tìm người thích hợp để trao chức vụ này lại, sau đó cùng nàg ngao du thiên hạ, đi những nơi mà nàg muốn đi, và tất nhiên trong việc này ta cũng phải giữ chút thủ đoạn, nếu không làm sao qua mặt được mấy lão già trong hội nguyên lão vô lâm.

Rất nhiều năm sau, ta và nàg lúc này đều đã qua tứ tuần, con cái của bọn ta đều đã có gia đình riêng, ta thì cùng nàg đã chu du hầu hết những nơi đẹp trên khắp tứ quốc, lúc này nàg bảo với ta nàg muốn cùng ta quay về thế giới của ta, nàg muốn nhìn thế giới mà ta đã lớn lên, lúc đó ta đã nắm tay nàg, ta bảo “chỉ cần nơi nàg muốn đi, ta sẽ cùng nàg đi cho tới cùng”, nàg mỉm cười tựa vào lòng ta, chúng ta cùng nhau thực hiện thêm một chuyến xuyên không nữa, nhưng lần này là xuyên về hiện đại, thế giới của ta. Bây giờ ta cảm thấy nhân sinh của ta gặp được nàg chính là vận mệnh, là hạnh phúc của ta.

43. Chương 43: Phiên Ngoại 3

Định Mệnh

“khách quan xin hỏi ngài muốn dùng gì” tiểu nhị tiến lại gần nhẹ giọng hỏi nam tử trước mặt, hơn nữa còn đánh giá người này, chỉ thấy y trên người khoác một chiếc áo bằng loại vải bình thường nhất, ăn mặc rất đơn sơ, nhìn vào có vẻ là một thư sinh nghèo.

“một đĩa rau luộc, hai cái bánh bao, và một ấm trà, đa tạ” nam tử từ tốn đáp lại, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt soi mói của tiểu nhị.

“khách quan xin chờ một lát, thức ăn của người sẽ lập tức có ngay” tiểu nhị trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười, ngay lập tức quay vào bếp, nhưng trong lòng thì lại khinh bỉ, hừ nghèo mà còn bày đặt đến quán ăn sang trọng.

Thiên Duyệt từ lâu, từ lâu lớn nhất thành Phụng Dương của Tấn quốc. Là nơi tụ họp của các đại quan quý nhân, nơi đây nổi tiếng không chỉ vì thức ăn ngon mà còn vì vị trí thuận lợi, ngồi tại đây có thể ngắm được ba nơi đẹp nhất Phụng Dương thành, bao gồm : Tích Nhược hồ, với khung cảnh thơ mộng, Lạc Thượng Viên, vườn hoa với hơn trăm loài hoa nổi tiếng từ khắp thiên hạ, và Thiên Hương Lâu, kỹ viện lớn nhất Phụng Dương thành, và cũng là lớn nhất Tấn quốc, với hơn 50 danh kỹ xinh đẹp, Tấn quốc nổi tiếng khắp tứ quốc vì là nơi có phong cảnh đẹp và giai nhân mỹ lệ, cho nên danh kỹ của Thiên Hương Lâu không cần phải nói, đương nhiên là những cô nương dung mạo hơn người.

Nói đến giai nhân, không thể không nói đến Nhạc Mạn Điệp, Phụng Dương thành đệ nhất mỹ nhân, và cũng là chiêu bài vàng của Thiên Hương Lâu, nàg không chỉ dung mạo xinh đẹp, mà còn tài hoa hơn người, bất luận cầm kỳ thi họa, thứ gì cũng giỏi, thứ gì cũng thạo, đặc biệt vũ đạo của nàg còn vô cùng điêu luyện, khắp Phụng Dương thành không thể nào tìm được đối thủ.

Cũng chính vì điều này, đã dẫn đến sự ái mộ của rất nhiều nam nhân, trong đó nổi tiếng nhất là Kim Phú Quán, công tử của Binh bộ thượng thư, khắp Phụng Dương thành đều biết rất rõ, Kim đại công tử vì muốn lấy lòng của Nhạc Mạn Điệp, không tiếc bỏ ra vạn lạng bạc thuê người vận chuyển hai chậu Lan Vĩ Điệp nổi tiếng từ biên cương xa xôi về đây, chỉ mong nhìn thấy nụ cười của giai nhân, chuyện này đã làm chấn động cả thành suốt mấy tháng qua, đến giờ vẫn là đề tài bàn tán sôi nổi.

~“tiểu thư, chúng ta sang bên kia nghỉ chút đi, chúng ta đã đi cả ngày rồi, chắc hẳn người cũng mệt lắm rồi” một tiểu cô nương đi bên ngoài hướng vào trong kiệu nhẹ giọng lên tiếng.

“ân, bảo họ dừng lại nghỉ chút đi” bên trong kiệu vang lên giọng nói dịu dàng, nghe rất êm tai.

Đang lúc cả đoàn người dừng chân nghỉ lại ở gốc cây bên đường, thì trong lùm cây lại xuất hiện năm gã hán tử, gương mặt dữ tợn, tay cầm đại đao, hướng họ mà tiến lại, lúc đầu mấy kiệu phu còn có ý định nhảy ra ngăn cản, nhưng vừa bị bọn hán tử hù dọa, thì họ đã sợ hãi mà bỏ chạy, ở đây hiện giờ chỉ còn lại hai nữ tử yếu đuối đối mặt với năm tên sai lang.

“tiểu mỹ nhân, thật là ông trời đối với bọn ta không bạc a, biết bọn ta đang cô đơn, nên cố tình đưa nàng đến đây cho bọn ta, nếu đã vậy chúng ta cũng đừng phụ lòng của thượng thiên, tiểu mỹ nhân, đến đây đi nào” một tên trong bọn hán tử vẻ mặt dâm tà nhìn chằm chằm vào người thanh y nữ tử, và người này không ai khác chính là nữ tử vừa mới bước xuống chiếc kiệu kia.

“ người,...các người không cần lại đây, các người đừng lại đây” hai nữ nhân càng ngày càng sợ hãi, thanh âm run rẩy, giữa nơi rừng núi hoang vắng thế này các nàng chỉ có một mình, các nàng biết làm sao đây, sẽ có ai đến cứu các nàng không.

Mấy tên hán tử tiến lại gần hai nữ nhân, xô ngã các nàng xuống đất, bắt đầu giở trò đồi bại với các nàng, hai nữ nhân đều ra sức phản kháng, kêu la thảm thiết, thậm chí là khóc lóc cầu xin, chỉ mong có thể thoát khỏi những chuyện này.

(TT: miêu tả mấy cảnh này làm ta đau lòng, tội cho những nữ nhân gặp phải hoàn cảnh như thế, nên xin lỗi ta sẽ không mô tả chi tiết đâu ~.~)

Đang lúc hai người lâm vào tuyệt vọng cứ nghĩ rằng cuộc đời của mình coi như kết thúc ở đây, các nàng chỉ thấy hàn quang chợt lóe, mấy tên hán tử đều lăn đùng ra đất, trợn mắt, há hốc mồm, khoe miệng chảy máu, chết mà còn không hiểu rõ vì sao mình chết.

Hai nữ tử nhìn lại chỉ thấy trước mặt họ giờ đây đang đứng một nam tử, hần thân vận lam y, ăn mặc rất đơn giản, nhìn bề ngoài trong giống thư sinh tay trái gà không chặt, thế nhưng có thể dễ dàng giết chết năm tên hán tử cùng một lúc, nếu không phải chính mắt các nàng nhìn thấy, các nàng cũng sẽ không tin.

“ vị công tử này, xin đa tạ đã cứu giúp, không biết công tử có thể để lại danh tính, ngày khác tiểu nữ tử nhất định sẽ đến tận nhà cảm tạ” thanh y nữ tử nhẹ nhàng lễ độ nói chuyện, thanh âm vô cùng ôn nhu.

“ không cần, nơi này có rất nhiều sơn tặc, ta sẽ hộ tống các người một đoạn, nhanh chóng rời khỏi đây thôi” nam tử không hề để thái độ dịu dàng của nữ tử vào trong mắt, mà lạnh lùng lên tiếng, sau đó xoay người đi trước dẫn đường.

Hai nữ tử cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, trên đời này thật sự có nam nhân đối với giai nhân mà lại có thể lãnh đạm vậy sao, nhưng mà các nàng bây giờ không còn thời gian suy nghĩ nhiều, mắt thấy cách nam tử càng ngày càng xa, họ chỉ biết cắn răng đuổi theo, họ thật sự nếu cứ ở lại đây, nếu lỡ lại xuất hiện thêm một đám sơn tặc nữa thì sao, vì vậy các nàng đều nhanh chóng chạy theo hướng nam tử vừa rời khỏi, cũng may cuối cùng đã đuổi kịp.

“ bây giờ đã ra khỏi rừng, hai người cứ theo đường này đi thẳng, có thể quay trở về thành” chẳng mấy chốc ba người đã ra đến bìa rừng, nam tử lạnh nhạt chỉ đường cho hai nữ nhân xong, nhanh chóng quay lưng bỏ đi.

“công tử, tiểu nữ tên gọi Nhạc Mạn Điệp, ta ở Thiên Hương Lâu, nếu sau này công tử có gì cần đến ta, cứ đến đó tìm ta, ta nhất định sẽ dốc hết sức mình, quyết không chối từ” thanh y nữ tử biết rõ, nam nhân này vốn dĩ không giống người khác, không hề có chút thái độ nào với nàng, hơn nữa hần căn bản không xem việc cứu nàng là chuyện gì quan trọng, đã vậy nàng sẽ không ép hần, nàng tin tưởng duyên phận, nàng tin nàng và hần nhất định còn cơ hội gặp lại, nhất định sẽ có ngày hần đến tìm nàng.

Bởi vì, quẻ bói hôm nay nàng xem trên chùa, đã nói rất rõ ràng, hôm nay nàng sẽ gặp được tướng công tương lai của mình, nàng tin tưởng nàng và hần có thể gặp nhau hôm nay, chính là định mệnh mà ông trời đã an bài, nàng nhất định sẽ chờ hần, chờ ngày nàng và hần tái kiến.

Ba tháng, kể từ ngày đó đã ba tháng trôi qua, Nhạc Mạn Điệp kể từ ngày đó trở đi, ngoài việc tiếp khách, thì đều ngồi thẩn thờ bên cửa sổ, nhìn xuống phố, với hy vọng có thể gặp được hình ảnh quen thuộc, nhưng không, ba tháng này hần cứ như biến mất vào khoảng không, nàng đã từng bảo tiểu Đào đi dò hỏi, cũng đã nhờ Lý ma ma tìm hiểu, nhưng vẫn không thể nào biết được hần là ai, cũng không biết hần gia tại nơi

nào, không lẽ nàng thật sự đã lầm sao, nàng và hắn không có duyên sao, hắn là nam nhân đầu tiên không động lòng trước vẻ đẹp của nàng, hắn là nam nhân đầu tiên gây cho nàng cảm giác, nàng thật sự là một nữ nhân, chứ không phải một kỹ nữ để cho người ta vui đùa nơi thanh lâu, hôm đó trong mắt hắn, nàng hoàn toàn không thấy được một tia dự vọng nào, nàng thừa nhận nàng đã gặp rất nhiều nam nhân, nhưng mà chỉ có người đó là nhìn bằng ánh mắt bình thường, hoàn toàn không giống với ánh mắt háo sắc của những nam nhân khác, chính vì điều này nàng càng tin tưởng hắn là đặc biệt, và nàng cũng tin tưởng hắn chính là định mệnh của nàng.

Đang lúc Nhạc Mạn Điệp đang thần thờ suy nghĩ thì lại bị một tiếng động làm giật mình, nàng lấy lại tinh thần tiến lại nơi phát ra tiếng động xem xét, chỉ thấy trên mặt đất đang nằm một nam tử, y hình như đang bị thương, vì nàng thấy y chảy máu rất nhiều, Nhạc Mạn Điệp lấy hết dũng khí, xoay người nam tử lại, thì dung mạo của người trước mặt làm nàng khiếp sợ.

Là hắn!

Thật là hắn sao? Nàng không nỡ mơ chẳng? Hắn thật sự sẽ xuất hiện ở đây sao? Nam nhân khiến nàng suốt ba tháng mong nhớ ngày đêm rốt cuộc cũng xuất hiện rồi sao?

Nhưng tại sao hắn lại bị thương? Là ai làm hắn bị thương? Mà nàng đang làm gì thế này? Việc quan trọng trước mắt không phải là nên cứu hắn sao?

Nhạc Mạn Điệp lấy hết sức lực, nhanh chóng đỡ nam tử lên giường của mình, nhẹ nhàng cởi y phục của y để xem xét vết thương, có lẽ đối với người khác những chuyện này sẽ không thạo, nhưng mà phụ thân của nàng lúc còn sống là đại phu, nàng từng theo phụ thân học mấy năm y thuật, cho nên với những việc như xử lý vết thương nàng có thể làm được, dù lúc đầu nàng vẫn còn thẹn thùng, động tác cởi y phục còn chậm chạp, thậm chí tay còn run rẩy, nhưng mà trong lòng nàng không ngừng nói với mình, nàng nhất định phải cứu hắn, nàng tuyệt không để cho hắn chết.

Quần quật suốt cả canh giờ, rốt cuộc Nhạc Mạn Điệp cũng đã xử lý xong vết thương cho nam nhân kia, nàng trong lòng giờ phút này đã có thể thở phào nhẹ nhõm, cũng may chỉ là những vết thương ngoài da, dù có sâu một chút, nhưng không nguy hiểm tánh mạng.

Nhưng trong lòng nàng giờ phút này thật sự có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi hắn, rốt cuộc là ai làm hắn bị thương a? Không hiểu sao hồi tưởng lại cảnh tượng của hắn hôn mê bất tỉnh nằm trong vũng máu khi này, lòng của nàng như bị bóp chặt lại, nó khiến cho nàng hít thở không thông, nhưng mà tất cả chỉ có thể chờ hắn tỉnh lại mới có thể giải đáp thôi.

~

“Ưm” sáng sớm hôm sau, rốt cuộc nam nhân trên giường cũng đã tỉnh lại, đập vào mắt y là một khung cảnh xa lạ.

Y nhìn chung quanh đánh giá một lần, thì phát hiện nơi đây là khuê phòng của một vị cô nương, tại sao y lại đến đây, y nhớ rõ ràng hôm qua y bị hai tên Phi Ưng song sát đánh lén, sau đó y cố gắng hết sức mới có thể giết chúng, nhưng y đã bị thương, sau khi chạy đến một tòa nhà lớn, y lúc này đã không thể suy nghĩ gì mà phi thân nhảy vào, thật là không biết y cứu hai vị cô nương kia có phải chuyện tốt hay không nữa, từ ngày cứu họ xong, y liên tục bị truy sát, nói ra cũng không ai tin, mấy tên sơn tặc nhỏ nhoi đó lại có nhiều bằng hữu như thế, hết tên này đến tên khác cứ chạy đến tìm y báo thù thay chúng, suốt ba tháng nay, y không biết đã giết bao nhiêu người rồi nữa.

“công tử, huynh đã tỉnh lại rồi” đang lúc y đang miên man suy nghĩ, thì bị một giọng nói dịu dàng làm bừng tỉnh, nhưng sao giọng nói này lại quen thuộc như vậy.

Y quay đầu nhìn sang thì phát hiện trước mặt mình hiện giờ là một nữ tử dung mạo xinh đẹp, thân vận hồng y, nhìn có vẻ rất yếu đuối và lương thiện, làm cho người ta vừa nhìn vào là muốn đem nàng bảo vệ thật tốt, không để nàng bị tổn thương, và người này không ai khác chính là nữ tử mà ba tháng trước y đã cứu, và cũng là người khiến y ra nông nỗi này.

Y đây là làm sao thế này, y và nàng chỉ mới gặp nhau hai lần, trừ việc từ khi cứu nàng xong, y liên tục gặp phiền phức, ngoài ra chẳng có gì đặc biệt, thì tại sao y lại để ý đến nàng kia chứ, hơn nữa trong lòng y đời

này đã không phải đã không còn dung được nữ nhân nào khác ngoài ‘nàng ấy’, thì tại sao bây giờ y lại bận tâm đến nữ nhân này cơ chứ.

“công tử, ngài có cảm thấy khỏe hơn chút nào không” hồng y nữ tử dịu dàng tiến lại gần hỏi thăm nam tử đang nhìn nàng chăm chăm kia, nhưng mà nàng vẫn như cũ không hề phát hiện bất kỳ dị niệm nào trong mắt y, mà chỉ có ngạc nhiên mà thôi.

“ta không sao, đa tạ cô nương đã cứu ta” nam tử vì chưa lành hẳn, nên trong giọng nói có chút khàn khàn.

“vậy thì tốt quá rồi, công tử không cần khách sáo, người đã từng cứu ta, nay công tử bị thương làm sao ta có thể bỏ mặt được, Mạn Điệp tuy là thanh lâu nữ tử nhưng cũng hiểu rõ, thế nào là ‘có ân tất báo’, công tử không cần khách khí” Nhạc Mạn Điệp giọng nói nhẹ nhàng, nhưng không hề che dấu sự ôn nhu, cùng tình cảm của mình trong đó.

“công tử, Mạn Điệp có thể được biết quý danh của công tử được không, có thể hơi mạo muội, nếu công tử cảm thấy không thể nói, thì Mạn Điệp cũng không ép buộc” Nhạc Mạn Điệp ngoài mặt thì nói như vậy, nhưng trong lòng luôn không ngừng cầu nguyện hy vọng y có thể cho nàng biết tên của mình.

“Đông Phương Tuấn” không sai, nam tử nằm trên giường kia không ai khác chính là trang chủ của Thần Kiếm Sơn Trang, đã biến mất trên giang hồ suốt ba năm nay, kể từ cái ngày Đại Hội Vô Lâm năm đó.

“công tử, ngài đã đến giờ nên dùng thuốc” Nhạc Mạn Điệp vui mừng vô cùng, rốt cuộc nàng cũng đã biết được danh tính của y a.

Đông Phương Tuấn không đáp, chỉ lẳng lặng ngồi dậy tựa người vào thành giường, cầm chén thuốc lên uống. Hai người cứ như vậy trầm mặt không nói gì thêm.

Ba ngày, Đông Phương Tuấn đã ở lại đây ba ngày, suốt ba ngày này Nhạc Mạn Điệp luôn luôn bên cạnh chăm sóc cho y, sau khi biết được sự thật sở dĩ y bị thương tất cả đều do cứu nàng, nàng càng tận tình quan tâm y hơn nữa, nàng hàng ngày vẫn thường âm thầm quan sát y, nàng không biết rốt cuộc y có chuyện gì, nhưng trực giác cho nàng biết y nhất định có tâm sự, hôm nay nàng đánh bạo tiến đến hỏi y một lần, nàng thật sự rất hy vọng có thể cùng y chia sẻ tâm sự trong lòng a.

“công tử ngài có tâm sự sao” nhìn y giờ phút này thật sự rất cô độc, y đứng đó bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên cao, nhưng lại không hề có bất kỳ biểu hiện gì là đang ngắm trăng, mà dường như y đang cùng vầng trăng tâm sự vậy.

“ta đã yêu một người mà ta không nên yêu” lời ra khỏi họng, Đông Phương Tuấn không khỏi ngạc nhiên, y thật sự cùng một nữ tử quen biết chỉ mấy ngày tâm sự, đem hết những gì trong lòng y bộc bạch ra hay sao?

“người đó là ai” Nhạc Mạn Điệp nghe xong, cảm giác rất đau lòng, y đã có ý trung nhân rồi sao, nhưng mà y bảo là người này không nên yêu, nói vậy có phải nàng có cơ hội chăng?

“nàng ấy là đại tẩu của ta” Đông Phương Tuấn nhẹ giọng đáp lại, nhưng trong lời nói không hề che dấu sự đau lòng.

“đại tẩu của người” Nhạc Mạn Điệp ngạc nhiên vô cùng, nói vậy người y thương là thê tử của ca ca y sao, vậy đây có phải là lý do làm cho y đau khổ như vậy hay không?

“ta ở ba năm trước đây mới biết thì ra mình còn có một đại ca, bọn ta là huynh đệ cùng mẹ khác cha, cha của ta vì muốn cướp mẹ của ta mà đã hại chết cha huynh ấy và cả nhà huynh ấy, sau đó còn định giết cả huynh ấy, nhưng cũng may là huynh ấy đã được người cứu giúp, 20 năm sau, cha ta lại một lần nữa muốn hại chết huynh ấy, nhưng mẹ của ta đã thay huynh ấy chắn một kiếm, kết quả mẹ đã không cứu được mà qua đời, cha ta làm tất cả mọi chuyện đều là vì mẹ ta, cho nên sau khi bà ấy mất, đối với ông mà nói đã không còn gì đáng vương vấn nữa rồi, nên ông đã tự sát theo bà, sau chuyện đó ta đã bỏ đi, ta thật sự không có mặt mũi đối diện với đại ca của ta, mặc dù huynh ấy đã không còn trách ta, hơn nữa còn nhận người đệ đệ này, nhưng ta thật sự không thể nào ở lại nơi đó được nữa” Đông Phương Tuấn bình thản kể lại mọi chuyện, nhưng mà trong giờ phút này trong lòng y thật sự rất đau.

Nhạc Mạn Điệp đứng bên cạnh cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nghe y nói, nàng thật sự không ngờ quá khứ của y lại có thể xảy ra những chuyện như vậy, nàng thật sự cảm thấy đau lòng thay y.

“nàng ấy là ta quen biết trước, ta nhớ lần đầu bọn ta gặp mặt, ta bị kẻ thù truy sát, là nàng ấy đã cứu ta, ngay từ lần đó ta đã bị nàng ấy hớp mất hồn, sau khi nàng ấy ra đi cũng đã mang theo trái tim của ta đi cùng, đây là lần đầu ta vì một nữ nhân mà động tâm, ta cứ nghĩ ông trời sắp đặt cho chúng ta gặp nhau, thì chắc giữa chúng ta có duyên, nhưng không ngờ gặp lại lần nữa, nàng ấy đã gả cho người ta, hơn nữa người này chính là ca ca mà ta không hề hay biết, là cha ta có lỗi với huynh ấy, là mẹ ta đã nợ huynh ấy, 20 năm ta sống trong sự yêu thương của cha mẹ, thì huynh ấy lại cô đơn, chỉ sống trong thù hận, nàng ấy là người duy nhất có thể khiến cho huynh ấy mở rộng lòng mình, thì thử hỏi làm sao ta có thể không buông tay, hơn nữa cho dù ta có muốn nắm chặt lấy nàng ấy, thì nàng ấy cũng không hề thuộc về ta, trong lòng nàng ấy ngoại trừ ca ca của ta, không dung được người nào nữa cả” Đông Phương Tuấn nói đến đây không khỏi cười khổ, là do bản thân y tự mình đa tình mà thôi, ngay từ đầu y vốn đã không có cơ hội rồi.

Nhạc Mạn Điệp lấy hết can đảm tiến lại gần ôm chặt lấy y, Đông Phương Tuấn rất ngạc nhiên vì điều này, đang lúc y đang định đẩy nàng ra, thì giọng nói của nàng lại một lần nữa vang lên.

“công tử, Mạn Điệp tuy là nữ tử thanh lâu, nhưng xưa nay chỉ bán nghệ không bán thân, vẫn còn một thân trong sạch, ta ngay từ lần đầu tiên gặp mặt đã biết được người chính là nam tử định mệnh mà ông trời đã ban cho ta, ta biết trong lòng người vẫn chưa thể quên được người kia, nhưng không sao, ta có thể chờ, ta tin chỉ cần ta có lòng, thì một ngày nào đó người nhất định sẽ chấp nhận ta, công tử có thể cho phép Mạn Điệp đi theo người được không” Nhạc Mạn Điệp lời nói hết sức chân thành tha thiết, không hề che dấu chút tình cảm nào cả.

“xin lỗi, ta không thể chấp nhận tình cảm của cô nương, ta cứu cô nương một lần, cô nương cứu ta một lần, chúng ta không ai nợ ai, đợi khi vết thương của ta hồi phục ta sẽ rời khỏi đây, còn nếu cô nương muốn ta ngay lúc này rời đi thì ta cũng sẽ đi tuyệt đối không có nửa lời nào” không khí trong giây lát lâm vào yên tĩnh, đang lúc Nhạc Mạn Điệp cứ nghĩ là y sẽ đồng ý, thì không ngờ Đông Phương Tuấn lại lên tiếng từ chối, điều này làm nàng thật sự không thể tin được, thì ra ngay từ đầu đến giờ chỉ là do bản thân nàng đa tình, là do nàng quá tự tin mà thôi, là do nàng không biết lượng sức mình mà.

Nhạc Mạn Điệp đau lòng khóc lớn, ngay sau đó chạy vụt ra khỏi phòng, nàng thật sự không thể nào đối mặt với y nữa. Hôm qua Lý ma ma vì tham lợi, mà đã đồng ý đem nàng bán cho Kim Phú Quán làm thiếp, nàng cứ nghĩ rằng chỉ cần y đồng ý thì nàng sẽ theo y cao bay xa chạy, không quan tâm đến chuyện gì nữa, nhưng thật không ngờ y lại cự tuyệt, vậy không lẽ nàng đành chấp nhận vận mệnh của mình hay sao? Nàng có thể làm được sao?

~~Y đã không xuất hiện, kể từ hôm đó y đã rời khỏi Thiên Hương Lâu, y dường như đã biến mất, nàng cứ nghĩ tin tức nàng gả cho Kim Phú Quán sau khi truyền ra ngoài y nhất định y sẽ xuất hiện, nhưng y đã không, hôm nay nàng được gả vào Kim phủ, nhưng y vẫn chưa từng xuất hiện qua, lúc đón dâu, lúc vào cửa, bây giờ là vào tân phòng cũng thế, y chưa từng xuất hiện qua, nàng đã suy nghĩ kỹ rồi, nếu vậy thì nàng đành làm theo cách của mình, nếu như Kim Phú Quán thật sự ép nàng thì nàng sẽ tự sát, ngoài trừ y ra nàng sẽ không để bất kỳ nam nhân nào chạm vào nàng.

“tiểu Điệp nhi của ta, nàng đang nghĩ gì thế” đang lúc nàng còn đang ngẩn ngơ, thì bên cạnh lại vang lên giọng nói chứa đầy dục vọng.

Nàng nhìn sang bên cạnh thì đã thấy Kim Phú Quán đã vào lúc nào, hơn nữa tất cả mọi người đều đã lui ra ngoài, bây giờ chỉ còn nàng và hắn, hơn nữa khoảng cách giữa nàng và hắn còn rất gần.

“đến tiểu Điệp nhi ‘một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng’, đến đây nào, đừng có lãng phí a” Kim Phú Quán gương mặt đậm tà kẻ sát gần Mạn Điệp, khiến cho nàng sợ hãi vô cùng, nhưng nàng lại cố gắng trấn định lại.

“Kim gia, chúng ta còn chưa uống rượu giao bôi” nàng dùng giọng điệu nhẹ nhàng mà nói, cố gắng không để hắn phát hiện ra điều bất thường.

“cái đó không quan trọng, tiểu Điệp nhi bây giờ ta chỉ muốn động phòng mà thôi, đến đây đi nào, nàng có biết nàng làm ta chờ bao lâu rồi không, ta thật sự chờ không được nữa rồi” Kim Phú Quán không kịp để Mạn Điệp phản bác đã xô ngã Mạn Điệp xuống giường, thô bạo xé toạc quần áo của nàng.

“Kim gia đừng mà” Mạn Điệp hét hoảng, nàng thật sự rất sợ hãi, nàng thật sự rất sợ.

“Ba” một tiếng thanh thúy vang lên, trên gương mặt trắng nõn của Mạn Điệp lập tức xuất hiện vết hằn đỏ của dấu tay lớn.

“hừ, chẳng qua là một kỹ nữ thanh lâu mà cũng làm cao, bổn đại gia cho người biết người bây giờ là tiểu thiếp của ta, ta muốn làm gì thì làm người không có quyền phản kháng nữa đâu” Kim Phú Quán dứt lời động tác tiếp tục thô bạo hơn nữa.

Mạn Điệp tuyệt vọng rơi nước mắt, nàng nhẹ nhàng lấy từ dưới gối ra một cây kéo màng nàng đã để sẵn, nàng đã quyết định nàng sẽ kết thúc đời nàng ở đây, nàng tuyệt không để cho tên cận bã này làm nhục nàng, đang lúc nàng đang định dùng kéo kết thúc sinh mệnh của nàng thì cửa phòng lại bị mở toang, một bóng trắng vọt vào, điểm huyết của Kim Phú Quán, sau đó lời kéo Mạn Điệp rời khỏi, Mạn Điệp vừa định phản kháng, nhưng khi nhìn lại người đến thì hoàn toàn mất hết chống cự, mà mặc cho hắn mang nàng đi.

Là y, rốt cuộc y đã đến rồi, y đã không bỏ mặc nàng, thật tốt quá rồi.

Hai người rời khỏi Kim phủ, Đông Phương Tuấn lập tức đặt Nhạc Mạn Điệp lên lưng con ngựa mà y đã chuẩn bị sẵn, hai người nhanh chóng phi ngựa rời khỏi thành. Con ngựa chạy xuống đêm, rốt cuộc cũng đã rời khỏi Phụng Dương Thành, Đông Phương Tuấn mới cho ngựa dừng lại.

“tại sao lại lấy tên cận bã đó” Đông Phương Tuấn giọng nói hàm chứa giận dữ, nữ nhân này thật ngu ngốc mà.

“công tử không cần ta, ta còn sự lựa chọn nào khác sao” Nhạc Mạn Điệp giọng nói nức nở, ghen ngào.

“nếu vậy sao lại còn có ý định tự sát, vừa rồi nếu ta không đến kịp có phải nàng đã định tự kết liễu đời mình không” Đông Phương Tuấn thật sự không dám tưởng tượng nữ nhân này lại ngốc đến thế, tại sao lại không hề biết quý trọng sinh mạng của mình như thế.

“ta không muốn gả cho hắn, ta là bị ép buộc, ngay từ lần đầu ta gặp công tử, ta đã yêu thích người, nhưng là người đã có người trong lòng, ta mặt dày xin người cho ta ở bên cạnh người, nhưng người lại cự tuyệt, ta cứ nghĩ chỉ cần người đồng ý ta có thể dùng thời gian để cho người quên người kia, mà dần dần chấp nhận ta, nhưng ngay cả một cơ hội nhỏ nhoi người cũng không cho ta, cho nên ta không còn cách nào khác mới lấy Kim Phú Quán, nhưng ta đã suy nghĩ kỹ rồi, đời này của ta ngoại trừ người ra ta sẽ không để bất kỳ nam nhân nào chạm vào ta, cho nên...cho nên...ta...ta mới...” nói đến đây giọng nói của Nhạc Mạn Điệp càng lúc càng nhỏ.

“cho nên mới có ý định tự sát” Đông Phương Tuấn vẽ mặt đen lại, thay nàng nói luôn câu còn lại, nữ nhân này đúng là lần nào gặp nàng cũng gặp chuyện phiền phức cả mà, không biết kiếp trước có phải y mắc nợ nàng, nên kiếp này y phải trả không nữa.

(TT: * gật đầu*, đúng a, cố gắng trả đi ca ới, dùng cả đời để trả)

Nhạc Mạn Điệp không đáp lại, chỉ cúi đầu khóc nức nở hơn, tiếng khóc càng ngày càng lớn, càng nghe càng làm cho người ta cảm thấy thương tâm.

“ta không có nhiều tiền, nếu đi với ta sẽ không được ăn sơn hào hải vị, cũng không được ăn sung mặc sướng, hơn nữa ta lại lang bạc khắp nơi, không có chỗ cố định, đôi khi phải ngủ ngoài trời, không có giường êm, chăn ấm, nàng có chịu được không” Đông Phương Tuấn để cho nàng khóc lớn phát tiết, đến khi nàng khóc một nhồi hắn mới lên tiếng.

Nhạc Mạn Điệp không tin ngược lên nhìn hắn, chỉ thấy hắn nhìn nàng chăm chú, như đang đợi câu trả lời của nàng.

“ta nguyện ý, ta nguyện ý a, ta không sợ cực khổ, còn có tin tưởng ta, cho ta thời gian, ta nhất định sẽ giúp chàng quên được ‘người kia’, trên đời này không có gì là không thể, ta tin chỉ cần chàng mở lòng với ta, ta nhất định có thể giúp chàng quên đi quá khứ, làm lại từ đầu, có được không” Nhạc Mạn Điệp trong lòng mừng như điên, rốt cuộc y đã đồng ý, rốt cuộc nàng có thể ở bên cạnh y rồi.

“thật sự có thể quên sao?” Đông Phương Tuấn hồ nghi nhìn nàng, thật sự có thể quên sao? Nếu vậy sao đã ba năm hắn vẫn không thể quên được ‘nàng ấy’???

“có thể, chẳng qua là chưa có nữ nhân nào giúp chàng mà thôi, và chàng cũng không nguyện ý mở lòng mà thôi, chỉ cần chàng chịu mở rộng lòng mình, ta tin sẽ có một ngày chàng quên được ‘người đó’ mà chấp nhận ta” Nhạc Mạn Điệp dùng giọng nói hết sức chân thành cùng tha thiết, nàng thật sự tin tưởng vào điều này, chỉ cần y cho nàng một cơ hội, nàng nhất định sẽ cố gắng hết sức, nhất định sẽ có ngày nàng thành công mà thôi.

“hãy giúp ta” im lặng một lúc lâu, rốt cuộc Đông Phương Tuấn cũng lên tiếng, nếu thật sự vậy, y cũng rất muốn quên đi, muốn làm lại từ đầu, y thật sự đã quá mệt mỏi rồi, không còn chịu đựng được nữa, chỉ bằng cho bản thân một cơ hội đi.

“hảo” Nhạc Mạn Điệp gật đầu tươi cười, nàng nhất định sẽ dùng chân tình và thời gian chứng minh cho y thấy, không có chuyện gì là không thể cả.

Nàng nhất định sẽ giúp y làm lại từ đầu, và cũng là sự bắt đầu của nàng nữa.

Đông Phương Tuấn không nói tiếp, mà thúc ngựa rời đi, nếu định mệnh đã an bài hai người gặp được nhau, vậy thì cứ làm theo đi, cho cả hai một cơ hội, bắt đầu một cuộc đời mới.

Trên con đường lớn một con ngựa chở hai con người có hoàn cảnh khác nhau ra khỏi phạm vi của Phụng Dương thành, bắt đầu bước đi trên con đường mới, Đông phương ánh mặt trời bắt đầu chiếu sáng, báo hiệu một tương lai mới đã bắt đầu với họ.

Hết phiên ngoại 3

Bùm, bùm, bùm pháo hoa tung bay đầy trời, *tung hoa*, *tung bông*, *tung dép*, *tung hết luôn, có gì tung đó*, bộ này đến đây chính thức HOÀN rồi, cảm ơn mọi người trong thời gian qua đã ủng hộ nha, rất mong tiếp tục nhận được ủng hộ của mọi người, *cúi chào*, một lần nữa xin chân thành cảm ơn.

[TOÀN VĂN HOÀN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-dung-giang-ho>